divadelní HROMADA

zpravodaj ochotnických divadelníků, loutkářů a recitátorů ze Východních Čech, Pomoraví a z části Sudet

LI podzim 2007

Copak není obraz chléva cípkem duše namalovaným na plátně z její nezastrčené košile?

Iva Kotrlá: Olium

strana

2361 - 2432 = LI /´07 str. 1 - 72
podzim + SAMOSTATNÁ PŘÍLOHA

4 VE VOLNÉM STYLU (ZPRÁVY VSVD)
Zlatý Tyl paní Evě Bechyňové
5 Zlatý Tyl Jiřímu Valentovi byl předán na Hronově
6 Zápis z jednání Rady VSVD
Slovo do vlastních řad aneb Proč jsem hlasovala...
8 Rok Matice
9 Kale i kyselo
10 Představujeme nové členy... Mgr. Dana Obrdlíková
11 Pozvánka na Valnou hromadu VSVD, Bylo by potřeba nové krve !

12 IMPULSY Z IMPULSU / bylo...
Jaroměřská konzervatoř - pohledem jednoho z lektorů
13 V Miletíně na sále
14 **připravujeme...** Praktický kurz režijně herecké spolupráce
bude... Pohárek SČDO opět v Královéhradeckých Jesličkách

15 VIDĚLI JSME
Náchodská divadelní scéna
16 Rozmarní novobydžovští, Náchodská divadelní scéna o.s.
18 Divadlo Jesličky - Stálá scéna ZUŠ Na Střezině

19 PRKNA PRAŠTĚLA, PRAŠTÍ A PRAŠTĚT BUDOU
Košumberku počasí přálo, Divadlo bude
20 Divadlo Na zámcích, Divadelní babí léto ´07, Symposion 2007, 60. Polické divadelní hry
21 Mezinárodní festival..., 40. Týnišťský divadelní podzim 2007
22 Semilský paroháč ´07, Chrudimská opona, Klicperův Chlumec ´07
23 44. Meziměstské divadel. hry, Divadelní úsměvy a Rolnička ´07, Jaroměřské divadlení
25 XII. Divadelní Erbenův Miletín, Divadelní Přibyslav, Vrchlabský festival veseloher
26 „O cenu Matěje Kopeckého", Broumovský revizor
27 Náchodské „Myší hrátky s tetičkou"
28 Úspěch náchodských divadelníků, Divadel. soubor J.K. Tyla
29 V Turnově
30 Zábavný večer byl super, Olšany ´07, NE.DIV.SE
31 DS Kačenka, DS Vojan, Adivadlo Havlíčkův Brod
32 Pardubické divadlo EXIL
33 Divadlo Katastrofa, DS E. Vojana, Spolek divadel. ochotníků Česká Skalice, Asteroid Bejček
34 Paroháči, Modrý kocour ´08

35 RAČTE VSTOUPIT
Královéhradecké Klicperovo divadlo
37 Východočeši v Pardubicích
39 Divadlo DRAK

40 VÝCHODOČEŠI NA...
Vysocké rituály
42 Přelet nad loutkářským hnízdem

44 OSOBNOSTI
Martin Zajíček

48 VE SLUŽBÁCH THÁLIE
Jan Merta
50 Jiří Valenta, Jiří Kadeřávek, Miroslav Čermák
51 Věra Hůlková, Rudolf Faltejsek
52 Eva Nováková, Danuš Krčma
53 Ivan Pelikán, Dagmar Halířová
54 smutné zprávy... Mgr. Jaroslava Faltejsková
55 Mgr. Břetislav Lelek
57 soubory slaví... Dvacet let, Trám má dnes narozeniny
59 Loutkové divadlo Martínek Libáň
60 Thalie V Miletíně

61 PELMEL

Uzávěrka příštího čísla:
28. ÚNORA 2008

Příspěvky a fota prosíme zasílat na adresu:
IMPULS
Okružní 1130
500 03 Hradec Králové
e-mail:
gregarova@vsvd.cz

http://www.vsvd.cz

HROMADA č. LI / 2007
PODZIM

Vydává:
Středisko amatérské kultury IMPULS,
Okružní 1130,
500 03 Hradec Králové
Telefon: 495 582 622
Tel./fax: 495 546 560
ve spolupráci
s Volným sdružením
východočeských divadelníků

Vychází 3x ročně

REDAKCE:
Alexandr Gregar (chefredacteur),
Josef Tejkl, Mirka Císařová,
Alena Exnarová, Jan Merta,
Nađa Gregarová

GRAFICKÁ ÚPRAVA:
Mario Alfieri

TISK:
GRANTIS Ústí nad Orlicí

Registrováno na
MK ČR E 11424

Vychází za finančního přispění
MK ČR

Neprodejné!
Náklad 370 ks
Neprošlo jazykovou úpravou!

NASTAVIT SPRÁVNĚ A ZA VČASU OPTIKU MLÁĎATŮM

to se v živočišné říši rovná přežití či nepřežití. Přiznáme-li si, že člověk je taktéž živočich, platí tato floskule i pro nás-lidi-beze zbytku.

Kosákovi stačí, když ho rodičové naučí v pravý čas rozpoznat kočku od králíka, „běžnému" lidskému dítěti prospěje orientace v tom, kdo gauner je a kdo gauner není.

AVŠAK! Jsou jisté sféry lidské činnosti, kde každá podobná rada může být zatraceně drahá. Například národ divadelní je toho téměř exemplárním důkazem.

Neodeženete-li v útlém mládí včas své potomstvo od televize (nebo ho k ní dokonce odkládáte), může se stát, že nebožátko časem uvěří umělé virtuální realitě a selankovitým seriálům natolik, že dokonce zatouží v něčem podobně hrůzostrašném v dospělosti existovat a hodlá pro tuto svou vizi obětovat mnohé (mám na mysli onu drtivě převažující makulaturu seriálové tvorby, nikoli několik málo kvalitních).

Přihodí-li se, že má kam v dosahu svého bydliště za zhmotněním svých vizí docházet (obvykle dětský divadelní soubor, amatérské divadlo či dramaťák ZUŠ), může se stát, že někdo z dospělých, zapletený v těchto aktivitách, zaslechne osudnou otázku:

„Myslíte, že bych to mohl(a) zkusit a jít na přijímačky na DAMU (HAMU, JAMU)?"

Ideální je - byť poněkud alibistické - se odpovědi zcela vyhnout nebo něco indiferentního zamumlat při útěku pod vousy.

Další možností je vyjít z počtu pravděpodobnosti, doufat, že podobné kopyto přece nemohou nikdy na DAMU (HAMU, JAMU) přijmout a odpovědět mnohoslibně: „Což o to, za zkoušku nic nedáš." Tato varianta v sobě skrývá dvě latentní nášlapné miny. Jednak se může u přijímaček zdrcený člen komise zeptat adepta, kdo mu tu ptákovinu (aby se hlásil) nakukal - a poté jste v kruzích examinátorů za idiota. Nebo hluboká tlaková níže nad Azorskými ostrovy způsobí, že komise přehlédne demenci uchazečovu a pochopí ji jako mimořádný talent. V tom případě vycházíte jako idiot sám před sebou a léta žijete s tímto sladkým tajemstvím.

Nejďábelštější možnou variantou ze všech je ovšem tato: jste o mimořádnosti hereckého talentu tazatele opravdu vnitřně přesvědčen, on u přijímaček opravdu zazáří a je bez problémů přijat. Od té chvíle tiká vaše časovaná bomba a může kdykoli v budoucnu vybuchnout.

Pokud nějakým způsobem fungujete v branži a máte tu čest formovat mladé divadelníky cca do dvaceti let, víte, o čem mluvím. Vidím čas od času na obrazovce tvář dámy, jíž jsem coby dívenku směroval k přijímačkám. Výrazný talent byl opravdu přijat, vystudoval s červeným diplomem - a po mém soudu planí a planí v téměř slabomyslných televizních ságách, nemaje pravděpodobně jinak do čeho píchnout. Je alespoň natolik deformován řečí peněz a danajskou popularitou, že mi opravdu nic nevyčítá.

Ale běda! Jsou již bohužel i tací, kteří taktéž zaujali, byli přijati, dostudovali - a na role v seriálech žaludek nemají, jiné nedostanou, roznášejí poštu nebo pinglují... a ti občas v družných kavárenských debatách utrousí řečnickou otázku: „Tos mi to nemohl říct?"

Nemohl. Neboť jsem nadále přesvědčen, že opravdový kumštýř má zůstat z podstaty chudý. A trpí-li tou správnou přiměřenou nouzí, jeho optika je nastavena správně. Nestanou-li se pro něj peníze modlou a bramboračka v nádražním bufetu mu jede, až se mu za ušima dělají boule - určitě v budoucnu něco dokáže. Něco velkého. Něco tak velkého, že napíše malou hru pro pár spřízněných duší.

Ve srovnání s tím jsou přesvícené Adrie a Lucerny, přetékající davy snobů, snadno přehlédnutelnou marginálií, vepsanou chvatně do kardiogramu doby.

Josef Tejkl

DIVADELNÍ VE VOLNÉM STYLU (ZPRÁVY VSVD)

Do uzávěrky této Hromady
přišly na účet VSVD další příspěvky. Děkujeme.

okres Havlíčkův Brod:
Eva BECHYŇOVÁ, Lída HONZOVÁ, Marta HERMANNOVÁ, ADIVADLO Havlíčkův Brod

okres Hradec Králové:
Antonín FENDRYCH, Marie JACKOVÁ, Zdeněk VRÁGA, Romana HLUBUČKOVÁ

okres Chrudim:
DS HEŘMAN Heřmanův Městec, Libor ŠTUMPF, JDO JAROSLAV Luže

okres Náchod:
Štěpán MACURA, Martin VAKRČKA, Ivana RICHTEROVÁ, Ing. Miroslav HOUŠTĚK, Dagmar ŽIDOVÁ

okres Pardubice:
Pavel HLADÍK

okres Rychnov nad Kněžnou:
Eva ŽATEČKOVÁ, Ivana KUČEROVÁ, Karel UHLÍŘ

okres Semily:
Jana OTMAROVÁ

okres Svitavy:
Vladimír ŠAUER, Josef ŠVEC

okres Trutnov:
Zdeněk a Irena VYLÍČILOVI. Marie NÝDROVÁ, Eva JASENSKÁ

okres Ústí nad Orlicí:
DS DOVEDA Sloupnice, Helena PODOLSKÁ

ČR: Jaroslav VONDRUŠKA

Adresář odběratelů Hromady a členů VSVD je aktualizován a celý zaveden do počítače. Jakékoliv případné nesrovnalosti nám hlaste na naši adresu do Impulsu. Další zájemce o předplatné Hromady nebo o členství ve VSVD samozřejmě velice vítáme.

Poslední Valná hromada VSVD na svém zasedání 25. února 2006 nově stanovila výši ročního příspěvku:

- roční příspěvek pro fyzickou osobu se stanoví minimálně ve výši **250,- Kč** (do roku 2006 -150,- Kč)
- snížený (důchodci a studenti) minimálně **ve výši 120,- Kč** (do roku 2006 - 100,- Kč)
- roční příspěvek právnické osoby se stanoví **ve výši minimálně 750,- Kč** (do roku 2006 - 600,-Kč)
- nečlenové, zájemci o Hromadu platí 300,- Kč/rok (3 čísla včetně poštovného)

VSVD, Okružní 1130, 500 03 Hradec Králové
bankovní spojení: Česká spořitelna a.s. Hradec Králové 1085997309/0800

ZLATÝ TYL PANÍ EVĚ BECHYŇOVÉ

V pátek 12. října se v Přibyslavi konala divadelní sláva – zahájení přehlídky „Divadelní Přibyslav". A této příležitosti využili místní pořadatelé k předání Zlatého odznaku J. K. Tyla paní Evě Bechyňové. Byl přítomen starosta města, zástupci všech hrajících souborů, přátelé z Adivadla Havlíčkův Brod, televize. tisk. Zlatý odznak přivezla delegace VSVD ve složení Jan Merta, Naďa Gregarová, Karla Dörrová a Mirek Beyer.

Paní Eva Bechyňová, osmdesátku za rohem, stále energická, plná humoru, aktivní. Po slavnostním ceremoniálu jsme se sešli v klubovně na chvíli vzpomínání a vyprávění.

Na co z vašeho divadelního života nejradši vzpomínáte?
Když jsem s ochotníky začala dělat. Bylo to někdy před rokem 59, přibyslavští ochotníci tehdy pauzírovali a jedna moje přítelkyně říká: To je takový divný, festival tady pořádáme a domácí žádné představení nehrají... Dala

foto Jana Merta

jsem dohromady pár lidí a před každým přehlídkovým představením jsme uvedli krátký výstup třeba z Lucerny či jiných her, monology... Tak jsem nalákala pár lidí a v té době jsem vedla i pěvecký sbor. Našla jsem jednoaktovku, ve které pěvecký sbor vystupoval. Posadila jsem ho na jeviště a před ním se odehrávaly různé příhody čerpající ze života v paneláku. Pěvecký sbor seděl a ohromně se bavil. A pak už se to rozjelo. Už jsem měla lidi, a když byly lidi, tak to šlo. Pak už bylo každou sezónu představení.

Ještě za starých časů, když sem jezdily ty poroty a hodnotily, vždycky jme měli průšvih. Když jsme hráli Vojnarku, měli jsme průšvih, že to nebylo JZD ale statek, hráli jsme něco od Dietla, tam se mluví o sjednocených lánech až někam k Budějovicím, měli jsme průšvih, že si z toho děláme legraci, v pohádce jsme měli zle kvůli „nesmrtelné duši". Ať jsme hráli cokoliv, měli jsme průšvih, říká dnes paní Eva s úsměvem, i když v minulosti byla za své postoje šikanovaná.

Začátek je vždycky nejkrásnější. Ale příjemný je i konec, protože jsem vychovala Anušku Šauerovou, a ta po mě tu štafetu převzala. Ale stále spolupracuji, seženu muziku, i otextuju..., herci jsou většinou moji žáci, tak ji s nimi i nazkoušim...

Paní Bechyňová stále jezdí každoročně na Jiráskův Hronov, letos tam byla snad už po třicáté osmé. Jak se díváte na současné divadlo?

Já, ale i mí vrstevníci jsme zaznamenali po revoluci posun v tom, že se tam dostávají všechny slovesné žánry. My „zapšklí" ochotníci to tedy nevidíme rádi, ale chápeme, že je potřeba, aby se i tyto soubory prezentovaly. Takže kde jinde, než tam? A myslím si, že mladí divadelníci z různých malých forem, až zestárnou, budou se na Hronov tlačit taky s celovečerní činohrou.

První dojmy po ocenění?

Připadám si jak na jiném světě, oslavovaná... Ale jestli mě někdo bude víc poslouchat, to tedy nevím... Je mi z toho hezky, příjemně.

V rámci přehlídky Divadelní Přibyslav bylo uvedeno osm představení, z toho čtyři přibyslavských souborů: Furiant, Hadrián, Volná asociace, Muzikál. Zřejmě i to je důsledek celoživotního pedagogického a divadelního působení paní Evy Bechyňové.

Paní Evo, přejeme Vám do té osmdesátky, aby zdraví sloužilo, energie a humor Vás neopouštěly a aby Vám Vaši žáci na divadelních prknech přinášeli mnoho radosti.

N. G.

foto Ivo Mičkal

ZLATÝ TYL JIŘÍMU VALENTOVI BYL PŘEDÁN NA HRONOVĚ

na jevišti Jiráskova divadla v sobotu 4. srpna

Co pro vás ocenění Zlatý Tyl znamená?

Jak jsem už pravil z jeviště Jiráskova divadla. Rád bych ho rozdrobil mezi všechny spolupracovníky, které jsem léta otravoval prosbami, urgencemi, útoky, když se rodil Místopis. A také závazek, že budu otravovat do skonání prosbami, urgencemi a útoky všechny potenciální spolupracovníky na Databázi a při budování Muzea českého amatérského divadla v Miletíně.

Na co za tu dlouhou dobu svého působení v oblasti amatérského divadla nejraději vzpomínáte?

Na chvíli, kdy jsem se rozhodl po roztěkané životní pouti soustředit se jen na jeden cíl: sbírat a zpracovávat informace o vývoji mé celoživotní lásky - českého amatérského divadla. Ovšem bez neduhu zamilovaných - tedy bez příkras a zamlčování.

Co byste ještě rád na divadle zkusil nebo zažil?

Po osmdesátce bych rád ještě nějaký rok zkoušel realizovat to, co jsem si svými projekty nadrobil. Nic z toho

bezpochyby bezprostředně neovlivní ani současnou úroveň amatérských představení, ani nepohne vývojem naší až přespříliš kapitalistické společnosti. Bohužel. Ale alespoň to připomene sladký zvuk pojmů jako jsou ochota, z lásky, dobrovolně, které se vinou dějinami českého ochotnického divadla – fenoménu, který nemá na světě obdoby.

-N.G.-

Zápis z jednání Rady Volného sdružení východočeských divadelníků

v sobotu 10. listopadu 2007

Účast: 15 členů dle prezenční listiny, jako host se zúčastnili Prof. Jan Císař a Karel Šefrna.

Na základě dopisu Prof. Císaře se rada VSVD vrátila ke svému jednání dne 9. 6. Prof. Císař vysvětlil své stanovisko k přijatému usnesení. Členové rady byli rovněž před jednáním seznámeni s písemným materiálem, ve kterém svá stanoviska formuluje Mirka Císařová (následující Slovo do vlastních řad). Po rozpravě, která následovala, Rada VSVD své usnesení ze dne 9. 6. o oslovení porot východočeských přehlídek hlasováním zrušila.

Dále se Rada VSVD zabývala přípravou nové divadelní sezóny. Složitá situace (na jednu stranu ovšem velmi potěšitelná) nastala v přípravě přehlídky činoherního a hudebního divadla s postupem na D.Děčín/D.Třebíč. Přehlídka má kapacitu max. 10 představení, do přehlídky se ovšem přihlásilo 17 představení. Rada pociťuje jako důležité vyhovět zájmu souborů. Pověřila své členy - Pavla Labíka jako zástupce souboru v Červeném Kostelci a N. Gregarovou jako pracovnicí Impulsu v Hradci Králové - aby prověřili možnost rozšíření přehlídky o další víkend. Vznikly by samozřejmě podstatně vyšší finanční náklady a jsou různé možnosti úspor

- účastnické příspěvky souborů na vlastní stravování
- omezení hrazení dopravy…

Pokud pořadatelé v Červeném Kostelci odmítnou rozšíření přehlídky o další víkend, bude Rada VSVD na základě informací svých členů, kteří přihlášená představení vidí, o programu přehlídky hlasovat.

Vzdělávání

Probíhá **loutkářská konzervatoř zvaná „jaroměřská“.** Po prvním semestru, který byl uzavřen soustředěním a závěrečným představením na Loutkářské Chrudimi, frekventanti dílny i lektoři projevili zájem pokračovat. Bylo naplánováno dalších šest víkendových setkání a loutkářská konzervatoř by měla svou činnost uzavřít soutěžním představením na regionální loutkářské přehlídce v Divadle Jesličky v Hradci Králové.

Připravujeme **Praktický kurz režijně herecké spolupráce** určený začínajícím a středně pokročilým režisérům a hercům. Vedoucí lektor Prof. František Laurin. V současné době hledáme vhodné místo pro pořádání kurzu. Zájem projevila Police nad Metují, své prostory nabízí Kulturní centrum v České Třebové, podmínky by vytvořili i v Miletíně, další možnost divadlo Trám Svitavy. Konečné rozhodnutí o místě konání bude souviset i se složením frekventantů kurzu. V současnosti zahájíme nábor: Divadelní Hromada, propagace na přehlídkách, e-mailové nabídky souborům. O spolupráci při propagaci tohoto kurzu žádáme všechny naše členy.

17. listopadu se uskuteční **Kurz Musíme se líčit?** v Miletíně, je přihlášeno 47 frekventantů, více: v rubrice Impulsy z Impulsu.

Návrhy na udělení ZO J. K. Tyla

Do 2. února, kdy se sejde příští jednání Rady VSVD, je možno předkládat návrhy na ocenění Zlatým odznakem J. K. Tyla.

O udělení ZO JKT se bude hlasovat na příští radě VSVD, návrhy budou posléze předloženy Valné hromadě VSVD

Členství v občanském sdružení Muzeum českého amatérského divadla o.s.

Rada VSVD souhlasila s kolektivním členstvím VSVD v o.s. Muzeum českého amatérského divadla. Sdružení s právem hlasovat bude zastupovat N. Gregarová. Výzva k členství a podrobnější informace v rubrice Pelmel

Ediční činnost VSVD

Po Divadelní jarmárce prof. Císaře vydalo VSVD další půvabnou publikaci Kale a kyselo, rovněž vybavenou CD, jejímiž autory jsou Slávka Hubačíková a Saša Gregar. Na publikaci finančně přispěli: Vojan Libice, Krakonoš Vysoké, SČDO, Obskočák o.s..

Informace o jednání Matice na JH

o schůzce referoval její současný jednatel a předseda VSVD Saša Gregar, viz následující článek Rok matice.

Čas se naplnil, na řadu témat se nedostalo, Rada VSVD se k příštímu jednání sejde v sobotu 2. února.

Zapsala: Naďa Gregarová

Slovo do vlastních řad aneb Proč jsem nehlasovala pro usnesení Rady VSVD

V posledním čísle Hromady byl zveřejněn zápis z jednání Rady VSVD z 9. 6. 2007. Pod bodem 1. je formulováno vyjádření Pavla Labíka k práci poroty na letošní přehlídce v Červeném Kostelci a usnesení přijaté Radou. Ve stejném bodě je uvedeno, že jsem pro toto usnesení nehlasovala. Ráda bych se k tomuto problému vrátila, abych uvedla argumenty, které jsem vzhledem k vypjaté atmosféře jednání uvést nemohla.

Porota přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Královehradeckého kraje po zodpovědné diskusi, zralé úvaze a v rámci platných propozic využila svého práva a nenominovala inscenaci do programu celostátní přehlídky. Doporučila však další tři inscenace odborné radě ARTAMy do širšího výběru.

Odborná rada ARTAMy z návrhů 15. regionálních přehlídek zařadila do programu nejprve automaticky 9 nominací. (Šest přehlídek z různých důvodů nenominovalo.) Dále vybírala z 25. doporučených inscenací. Po podrobné rozpravě, na základě odborných posudků a obsáhlých osobních informací stanovili členové odborné rady za účasti členů a předsedů regionálních porot program celostátní přehlídky. Východočeská inscenace se tentokrát do programu nedostala. Myslím, že Východočeši s takovou možností vůbec nepočítali a někde tady asi začala roztrpčenost a nespokojenost, která vyvrcholila usnesením Rady VSVD směrem k porotám. Nevím, jak ta nespokojenost byla vlastně široká, jestli přesáhla okruh organizátorů a zainteresovaných souborů. Každopádně se projevila ve snaze zabránit, aby se podobná situace v budoucnu opakovala.

Jednání Rady VSVD bylo vedeno pro mne ve zcela nepochopitelně emočně vypjaté atmosféře. O věcnou diskusi a argumentaci až na malé výjimky nešlo. Protiargumenty vyvolávaly nevoli, která končila až autoritativním ukončením diskuse. S takto vedeným jednáním jsem nemohla a ani nadále nemohu souhlasit. Rada VSVD je představitelem dobrovolného občanského sdružení a na své jednání má dost času. Názor každého jejího člena – pokud pokládá za nutné jej zveřejnit – musí být slyšen a brán v úvahu. Navíc si myslím, že při normálním jednání by byla řada problémů vyjasněna a nedošlo by ani k přecenění našich možností a kompetencí, ani k ukvapenému usnesení.

Ráda bych uvedla stručně důvody, které mne vedly k tomu, že jsem s usnesením nemohla souhlasit.

1. Celé usnesení je pro mne ve své podstatě absurdní. Tak absurdní, že jsem ho málem odhlasovala. Cituji: „... oslovíme členy porot postupových přehlídek, na nichž se VSVD podílí, aby využívali (pokud je to jen trochu možné a není-li to zhola nemožné) práva nominace." Pominu-li až jistou grotesknost závorky, absurdita především spočívá v tom, že upozorňujeme poroty na něco, co samozřejmě vědí. Vědí, že mohou nominovat (a pokud vím, každá porota nominuje ráda.) Vědí ale současně, že nominovat nemusí, pokud k tomu mají své důvody.

2. V současném soutěžním systému a podle platných propozic jsou jediným zodpovědným činitelem za výběr na celostátní přehlídku z regionů členové regionálních porot. Navrhují inscenace na svou osobní odpovědnost a se svým rizikem. Rozhodující jsou při tom divadelní kritéria, nikoliv kritéria organizační, motivační, reprezentační a další. Výsledky nemohou podle mého názoru ovlivňovat ani pořadatelé, ani spolupořadatelé, ani nikdo jiný. Poroty se zároveň rozhodují s vědomím a se znalostí celku amatérského divadla, který dlouhodobě sledují. Uplatňují tedy i kritéria, která rámec regionu mohou přesahovat. Proto je v propozicích také dáno, jak musí být porota složena. Jsem pro poroty profesionálně zdatné a svobodné.

3. Současný soutěžní systém nezaručuje automaticky jedno místo pro inscenaci z každé regionální přehlídky. (V minulosti však praxe zastoupení všech regionů jednou inscenací existovala, ale neosvědčila se a pokud vím, nikdy se už do systému nevrátila.) Má to své důvody v jeho koncepčním zaměření, které funguje už řadu let. Může se proto na příklad stát, že v jednom roce bude mít nějaká regionální přehlídka v celostátním programu více inscenací. A to i v případě, že nebude mít nominaci jako se to stalo právě Východočechům v minulé sezóně. Nebo také žádnou, jak se to Východočechům stalo letos. Záleží to na složení celé nabídky v soutěžním roce. Obávám se, že ještě pořád soubory, ale i někteří pořadatelé přehlídek v regionech soutěžní systém pořádně neznají a těžko se v něm orientují. I proto mne mrzí, že diskuse v Radě byla předčasně ukončena.

4. Nominací není myšleno zastoupení regionů na celostátní přehlídce, ale přesvědčení poroty o míře naplněné divadelnosti a její kvalitě i o kontextu v celku amatérského divadla ve smyslu jeho současných vývojových tendencí. Pro rok 2007 byla otázka nominací v propozicích ještě zpřesněna a zpřísněna. Zůstala však i nadále zcela v kompetencích regionálních porot.

5. Myslím si, že ještě před usnesením Rady měla být zahájena věcná diskuse na dané téma a to nejen uvnitř Rady, ale i dále mezi soubory a také s porotci.

6. Jsem přesvědčena o tom, že si své východočeské nominace „nepojistíme" nějakým naším provincionálním spolkovým usnesením. Jsme-li však rozhodnuti, že amatérskému divadlu v současné situaci více prospěje automatické zastoupení všech regionu v programu celostátní přehlídky, pak je jediná cesta: Iniciovat změnu propozic. Což už je však otázka přesahující východočeský region a vyžaduje důkladnější analýzu. Protože jinak nám zbývá už jen jediné: najímat poslušné poroty. (Ona ta věta – „když nebudou nominovat, tak je prostě vyměníme", i když vyřčená v afektu, měla své docela nebezpečné zázemí.) Nebo si snad musíme nominovat sami. Ale to abychom si udělali nějakou svou nezávislou spolkovou přehlídku.

7. Velmi mne překvapilo, že v celém jednání nepadla vůbec otázka, proč že asi ta porota nenominovala. Myslím, že od toho jsme měli začít.

8. A úplně na závěr připomínka organizační. Pokud budeme v Radě přijímat jakékoliv usnesení, měli bychom jeho znění formulovat při jednání a ve stejném znění ho pak uvést v zápise, aby nedocházelo ke zkreslení a aby přesně vyjadřovalo podstatu problému.

Za celou dobu co jsem se pohybovala a pohybuji v amatérském divadle jsem zažila už řadu pokusů o vytvoření co nejlepšího soutěžního systému. Žádný z nich nebyl dokonalý a žádný další dokonalý asi také nebude.

Na to je divadlo příliš složitý organismus. Jsem si vědoma nejrůznějších úskalí, která má ten systém současný a znám argumenty a připomínky, které k němu v terénu jsou a mohou být. Ale je to systém řadou let prověřený, obstojně fungující a může se pochlubit i dobrými výsledky. Je to systém svým způsobem velkorysý a hlavně je otevřený pro všechny podněty, které se v té které sezóně objeví. Není předem svázán dohodnutými nominacemi, takže má dostatek prostoru a může reagovat na celou nabídku. Závěrečný výběr je samozřejmě komplikovaný a nese s sebou i určitá nebezpečí. Ale řadu let se ho účastním a vím, že je veden zodpovědně a širokým kolektivem zvažován z mnoha stran. Nemusí se vždy povést, ale snaží se preferovat kvalitu, ale i inspiraci, směřování, tvořivost. Program celostátní přehlídky a následně i Jiráskova Hronova už řadu let zajímavě mapuje amatérské divadlo, jeho postavení ve společnosti i v celku divadelní kultury, jeho tendence i specifiku. Myslím, že i motivuje. Motivuje k přemýšlení a dává inspirativní podněty. Alespoň těm tvůrcům, kteří ho neberou jen jako krásného koníčka, ale kteří se vědomě snaží o zvyšování jeho divadelní kvality a pro které je i příležitostí k výpovědi, sdělení. Napomáhá tomu i současný soutěžní systém a proto jej podporuji.

Chápu však i to, že může existovat snaha organizovat a pořádat soutěže tak, aby především podporovaly rozvoj a aktivitu souborů v regionu od samého základu. (V tomto směru nám velmi chybí bývalá okresní kola soutěže.) Tomu by mohlo napomáhat i zajištěné zastoupení každé regionální přehlídky v programu přehlídky celostátní. (Současný systém podporuje opravdu už od regionů kritéria, která preferují celostátní souvislosti.) Vzhledem k tomu, že však úroveň přehlídek i inscenací v jednotlivých regionech je různá, pravděpodobně by tato změna znamenala to, že se budou daleko více dostávat do programu celostátní přehlídky inscenace nesouměřitelné a budou třeba blokovat místa dalším inscenacím. Jde prostě o to rozhodnout se pro jednu ze dvou základních možných cest. Rozhodně si ale my Východočeši v rámci těchto systémů nemůžeme hledat svou samostatnou třetí cestu. A o tom je i ten náš spor, k němuž se vyjadřuji. I proto si myslím, že bychom v diskusi na dané téma měli pokračovat.

Ale ostatně! O co vlastně jde! Možná, že se celý problém v nové sezóně bude zdát malicherný až zbytečný, protože budeme mít takové inscenace, že nám současný systém umožní umístit jich hned několik. A když ne, nějak se s tím vyrovnáme. „Nehrajeme přece pro soutěže!" Kolikrát jsem tuhle větu slyšela! Ne vždy byla myšlena vážně. Často šlo o neuspokojené ambice. Ale ve své podstatě je pravdivá. Divadlo děláme z jiných důvodů. Jenže soutěže tomu napomáhají a soubory se jich přes všechna rizika rády účastní. O jejich důležitosti mimo jiné svědčí i to, že probouzejí věcné diskuse a vášně. To je dobře. Jen by ty vášně neměly převážit a bránit potřebné věcné argumentované diskusi.

Milí přátelé, je mně jasné, že si za tento článek příliš obliby u svých milovaných Východočechů nezískám. Ale přesto jsem považovala za nutné ho napsat. Můj muž vždycky říkává, že jsem jak ten Hus a lezu na hranici. Tak si klidně přiložte polínko.

Vaše Mirka Císařová

ROK MATICE

Je to už rok, co při Krakonošově divadelním podzimu 2006 podepsala tři občanská sdružení smlouvu o založení Matice českých divadelníků. Naše sdružení se na přípravě notně podílelo i když impuls na ustavení této "střechové" ochotnické organizace vzešel už před mnoha lety z SČDO. Dlouhé měsíce jsme hledali vyhovující právní formu a podobu takového svazu - protože jsme chtěli, aby se součástí staly organizace s prokazatelnou členskou základnou, ztratila zájem na spolupráci např. Asociace divadelních amatérů. K dohodě kromě nás a SČDO dospělo pouze Občanské sdružení divadelních ochotníků z Ústí nad Orlicí. Během roku jsme publikovali výzvy k připojení k Matici, ovšem bez odezvy.

Po dohodě s předsedou SČDO, dr. Vyčichlem, jsem proto jako současný jednatel (měli bychom se ve funkcích střídat) a svolavatel koordinačních schůzek na Jiráskově Hronově, pozval do Hronova na dvacet různých divadelních sdružení. K tomu ještě NIPOS a Divadelní ústav - byla v té době právě horká kauza slučování těchto institucí, což se samozřejmě mohlo dotýkat i našich zájmů. Navrhl jsem okruhy otázek, které by mohly divadelní sdružení a instituce zajímat, a to: „co víceméně víme a nevíme o stavu českého amatérského divadla, o spolkové činnosti souborů mimo „střechové" organizace, o Matici i plošných sdruženích mimo tento svaz, o spolupráci se zahraničím, o produkční, vzdělávací a publikační činnosti divadelnických organizací, jaká je státní podpora neprofesionálnímu umění, jak vnímáme

Schůzku Matice sledovala se zájmem i Nataša Zichová z odboru umění MK ČR, foto Ivo Mičkal

odbornou pomoc NIPOS a jeho odborných rad, jaká je a mohla by být Amatérská scéna, jaký je systém státní podpory amatérského divadla, co státní granty, co státní rozpočet na kulturu, také co s úspornými kroky ministerstva kultury v rámci tzv. „škrtreformy" veřejných financí (dramatické zprávy o rušení, slučování a usměrňování kulturních institucí) apod. Samozřejmě se všechna témata neměla probrat v Hronově na dvouhodinové schůzce. Ale měla se stát náměty k jednání, která by potvrzovala smysl založené Matice. S dr. Vyčichlem jsme rovněž navrhli, že by se o těchto otázkách mohlo hovořit na konferenci, kterou by Matice mohla zorganizovat (už na podzim).

Bohužel, kromě zástupců NIPOS a Divadelního ústavu se nikdo z oslovených neozval (ani neomluvil). Přítomní (tedy členské organizace Matice a zástupci NIPOS a DÚ) dlouho hledali správná slova k návrhu, který se projevil – v dané sestavě a chvíli - natolik komplikovaný, že vše skončilo návrhem, aby konferenci připravil NIPOS a VSVD ...

Bohužel musím konstatovat, že v současné chvíli na to není ani čas. A zřejmě ani zájem, SČDO ani OSDO s koncepčními návrhy nepřichází. Nikoho jiného to možná nezajímá, možná to řeší svým způsobem. V Hronově padla pod stůl i naše připomínka k praxi udělování Zlatého odznaku JKT. Komise „pro udělování" ráda posoudí, až to zpracujeme – prostě, zjistil jsem, že je nám uvnitř VSVD dobře. Diskuse, resp. spolupráce na celostátní úrovni se zatím odkládá...

A. Gregar

KALE I KYSELO
NOVÁ PUBLIKACE „VYDAVATELSTVÍ VSVD"

„Původně to měl být jen rozhovor pro Divadelní Hromadu k sedmdesátým narozeninám Slávky Hubačíkové. Ale pak se nějak otázky rozpustily, rozplynuly a zůstalo vyprávění, košaté jako jabloně na sklenařických svazích, půvabné jak hořce nebo divizny na pasecých loukách a voňavé jako krkonošské kyselo..."

To jsem napsal do úvodu nové knížky, kterou jsme pod hlavičkou našeho sdružení jako druhý opus vydali po uvedení Císařovy jarmárky. Se Slávkou jsem se sešel několikrát v průběhu jara a nahrával její vyprávění, s pomocí Hany Sirakové, redaktorky ČRo Hradec Králové jsme natočili i autentická podání skvělých krkonošských poudaček, kterými Slávka, naše myslím jediná česká lidová vypravěčka, těší spousty lidí při různých příležitostech a pak upekli i cédéčko, doplněné několika písničkami skupiny Kantoři - s laskavým svolením Jana Filipa. Název knížky Kale a kyselo, „dobře i zle", se nabízel sám - vyprávění o nelehkém životě jedné ochotnice, o vysockém divadle a kráse Krkonoš bylo na světě.

Autorka a kmotři J. Vondruška a J. Pošepný, foto Ivo Mičkal

Z původního nákladu 350 ks mnoho po letošní vysocké přehlídce nezbylo, zájem o knížku byl mimořádný. Ale dotisk, dalších 300 ks, bude k mání v muzeích ve Vysokém nad Jizerou a Pasekách a některých krkonošských knihkupectvích. A tak se snad s knížkou někde potkáte. Za podporu vydání děkujeme Svazu českých divadelních ochotníků, spolku Vobskočák, divadelním souborům Vojan Libice nad Cidlinou a Krakonoš Vysoké nad Jizerou, kteří se s námi do riskantního podniku pustili. Samozřejmě patří poděkování i nakladatelství Grantis Ústí nad Orlicí, bez jehož vstřícnosti by tyto projekty, propagující i naše sdružení, byly jen abstraktní vizí... V plánu na příští rok máme třetí opus, knížku půvabných poetických „komiksů" Hany Voříškové, pokud získáme nějaké granty či sponzory tak i s videozáznamy Hančiných představeníček „pro jednoho – dva" diváky...

Saša Gregar

Mám v rukou žlutou knížečku Kale i kyselo od Slávky Hubačíkové a Alexandra Gregara. A už jsem ji přečetl a prohlédl si ji a přehrál i část poudaček a hudby Kantorů z přiloženého cédečka. Moc mě potěšila. Zalíbilo se mi číst životní osudy Slávky Hubačíkové a k jednotlivým kapitolám jsem se i několikrát vracel. Způsob jakým vypráví o svém životě, který nebyl jednoduchý, se mi nesmírně líbil. Vypravěčství jako způsob jejího života. Není tu cítit zatrpklost, ale jakýsi vnitřní optimismus z dobře a plně prožitého života a ten optimismus jakoby předávala dál, nám čtenářům. Je to vyprávění hluboké, vnitřní a plné porozumění a lásky ke kraji ve kterém žila, k lidem kteří tu žijí a hlavně k Vysokému a jeho okolí. O divadle i o životě. Četl jsem tu knížku s chutí a radostí, neboť mně je nesmírně blízká. Mám velmi blízko k tomu kraji a Vysoké, to jsou pro mne nebeské výšiny. Tady energie „shůry" člověka posiluje. Je to jedno z magických míst a vnímám s porozuměním ten hluboký vztah Slávky Hubačíkové k němu.

A při četbě jsem myslel i na Sašu. Jak dobře uměl

Autoři Slávka Hubačíková a Saša Gregar,
foto Ivo Mičkal

vybrat. Jak ponechal prostor volnému proudu myšlenek Slávky a ctil tu samozřejmost jejího vyprávění.

Když jsem viděl jak Saša doma lepí desky jednotlivých knížek a jak kopíruje na počítači jednotlivá CD, pak jsem jen obdivoval jeho zapálení a chuť tuto další, druhou knížku v řadě, této zatím nepojmenované knihovničky, vytvářené pod hlavičkou VSVD, vydat. Další titul už pomalu připravuje a máme se zase na co těšit.

Můj vztah k této knížečce je ještě zesilován tím, že jsem se narodil v Nové Pace, která do toho podkrkonošského kraje patří. A ač se celá naše rodina včetně prarodičů přestěhovala z existenčních důvodů, jak se tu říká do „kraje", do Hradce a mně bylo 9 měsíců, pak vztah k tomu kraji a k tomu způsobu života v něm, snad ve mně zůstal v genech. Ale on byl živen. V rodině se v novém prostředí mluvilo po novopacku, vařila se jídla z podkrkonoší, čítaly se nahlas knížky K.V. Raise. Pravidelně jsem jezdil dlouhé roky do Staré Paky na prázdniny. A setkával jsem se tu s prostým způsobem života, s krajinou a s dobrými lidmi. Odtud tedy mám hluboký vztah k podkrkonoší jako k domovu, tak jako Slávka Hlubačíková. Těch Pačáků odešlo do Hradce víc a dlouho se navštěvovali a předměty jejich rozhovorů vždycky končily v Nové Pace. Ale to by dalo na několik stránek vyprávění.

Honza Merta

PŘEDSTAVUJEME NOVÉ ČLENY

Mgr. Dana Obrdlíková

O sobě jen zatím stručně, učím už bezmála čtvrt století český jazyk na SOŠ a SOU. Od 1985 jsem členkou ochotnického divadelního souboru v Třešti, který má letitou tradici – od r. 1923. Zatím jsme stále pod Městským kulturním střediskem Třešť. Jeho vývoj v posledních dvou letech je plný zvratů, zlomů, pádů a rozchodů. V současné době jsme odeslali návrh na registraci souboru jako občanského sdružení. Radnice plánuje organizační změny, kdy MěKS nebude příspěvková organizace a bude přímo spadat pod odbor kultury města. O tom třeba až příště.

Protože máme nedostatek režisérů, okolnosti a bývalá ředitelka mě „donutily" pustit se do toho. Předloni jsme hráli Charleyovu tetu, letos jsme měli v květnu premiéru Rozmarného ducha. Rozpracovaná je pohádka a od nového roku plánujeme zdramatizovat jednu povídku M. Urbana. Máme i loutkovou scénu. Pokud to jde, snažíme se 2x ročně připravit pohádku na Den dětí a Mikuláše. Kromě toho se snažíme zabavit lidi komponovanými zábavnými pořady typu kabaretu, připravujeme večery recitace a jsme tam, kde se něco vrtne, co je potřeba udělat. Myslím si, že kulturní život je u nás bohatý.

Takovou naší chloubou je náš divadelní festival – již 46 ročníků ! Třešťské divadelní jaro je krajová přehlídka ochotnických divadelních souborů s možností nominace na národní divadelní přehlídky Divadelní Děčín a Divadelní Třebíč, Popelka Rakovník, Šrámkův Písek, Náchodská Prima sezóna a také na Krakonošův podzim ve Vysokém nad Jizerou. Pořádá MěKS a soubor uvádí, stará se o herce a porotu… A pokud má s čím, tak i soutěží. Do poroty k nám v posledních letech jezdí Vladimír Zajíc, Majka Kotisová a Josef Brůček.

Protože jsem v dubnu t. r. byla zvolena vedoucí souboru, hledám možnosti, jak získat více informací o tom, jak co v divadle dělat, co dělat – problém je s výběrem apod. Vaše stránky jsem našla při brouzdání po internetu a moc mě zaujaly. A tak jsem se rozhodla, že se (zatím za sebe) přihlásím.

Tak to je zatím letem světem všechno, těším se na spolupráci.

Dana Obrdlíková

Vážená a milá paní Obrdlíková, Váš zájem nás velmi těší a na spolupráci s Vámi se těšíme. Přejeme mnoho úspěchů a Zlomte vaz!

red.rada

HROMADA

Divadelní soubor při MěKS Červený Kostelec, Paula Vogel: NEJSTARŠÍ ŘEMESLO

POZVÁNKA

Rok zase se mine s rokem a nezbývá proto, než ve smyslu stanov našeho sdružení svolat

Valnou hromadu Volného sdružení východočeských divadelníků

v sobotu 23. února 2008 od 12,30 hodin
na místě obvyklém, v Divadle Jesličky v Hradci Králové. Jednání bude podle dobrého zvyku zakončeno divadelně.

Divadelní soubor při MěKS Červený Kostelec
Paula Vogel: **NEJSTARŠÍ ŘEMESLO**
Příběh pěti stárnoucích prostitutek, které až do vysokého věku poskytují služby svým dlouholetým zákazníkům – všech pět hereček si komediální pohotovost a vtipnost dialogů vychutnává.
Tak nezapomeňte a termín si již dnes zapište do diářů.
Všichni jste srdečně zváni.

***

BYLO BY TŘEBA NOVÉ KRVE!

„Tak příští valná hromada VSVD bude zase volební, paní Müllerová", pravil Josef Švejk hostinskému Palivcovi. „To to uteklo", odvětil hostinský a bez velkého vzrušení dál stíral mušince z obrazu císařpána...

Je to tak, před třemi léty jsme navrhli, že by rada VSVD nemusela být volena každoročně. Ostatně, dlouho ji tvořila a tvoří stále stejná sestava našich kamarádů. Pro připomenutí připojujeme seznam členů Rady. Málokdo si už vzpomene, že jsme se odhodlali k vytvoření této „velké" rady, čítající přes dvacet oudů už před osmi lety, kdy bylo potřeba spojit nitky s mnoha místy, často vzdálenými na všech světových stranách území VSVD, od Turnova po Havlíčkův Brod, od Svitav po Chlumec nad Cidlinou...

Třikrát ročně se rada schází a řeší – skutečně řeší – věci tzv. vnitřní i vnější, jak se od péče o amatérské divadlo očekává. Jedno totiž jest tvořit, jiné organizovat. K organizaci jsou potřební organizátoři, jinak řečeno "funkcionáři, bafuňáři", k tvorbě tvůrci, v obou případech však nadšenci. Někteří spojují obé. Ti současní slouží (doslova) povětšině celou tu minulou dobu. Plánují spolu s jednatelkou (a současně „produkční", Naďou Impuls Gregarovou) přehlídky, vzdělávací akce, řada z nich rediguje Divadelní Hromadu. Stroj funguje, je dobře namazán, ale přece jen již trochu veterán.

Proto se obracíme na všechny členy VSVD, aby se na volební hromadu, plánovanou na únor 2008 dobře připravili. Aby popřemýšleli, kdo by dosavadní členy mohl doplnit či nahradit, kdo by mohl vystřídat i předsedu našeho sdružení, taky to dělá už nějaký ten rok a bojí se rutiny, prostě – hledáme lidi s novými nápady a samozřejmě s chutí rozvíjet spolkovou činnost.

Přivítáme proto rádi vaše návrhy na typy osobností do nového „orgánu" VSVD. A učiňte tak co nejdříve. Chce to určitě nové větry neb nové nemohou vanout ze starých a krvi třeba kyslíku ...

Saša Gregar

Rada VSVD zvolená Valnou hromadou v r. 2006
František Štibor, Marta Hermannová, (okr.Havlíčkův Brod), Mirka Císařová, Alexandr Gregar, Naďa Gregarová, Josef Tejkl, Břetislav Lelek, Jan Merta, Alena Exnarová (okr. Hradec Králové), Jaroslav Josef, Milan Zlesák (okr. Chrudim), Miloslav Hýbner (okr. Jičín), Pavel Labík (okr. Náchod), Petr Kouba (okr. Pardubice), Milan Perger (okr. Rychnov nad Kněžnou), Petr Haken, Jiří Poslušný, Petr Záruba (okr. Semily), Blanka Šefrnová (okr. Svitavy), Pavel Švorčík (okr. Trutnov), Petr Hájek, Martin Malínek, (okr. Ústí nad Orlicí).

IMPULSY Z IMPULSU

JAROMĚŘSKÁ KONZERVATOŘ - *pohledem jednoho z lektorů*

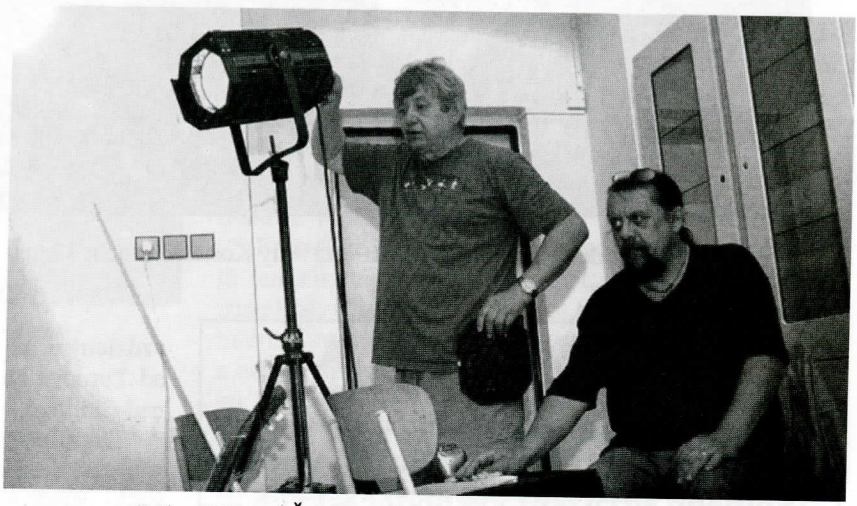

Lektoři Karel Šefrna a Jiří Polehňa, foto Ivo Mičkal

Opravdu nejsem žádný loutkářský staromilec, nicméně si všímám, že se loutky z inscenací loutkářských souborů vytrácejí. To se nedá pominout. Je to škoda. A tak mě zaujal nápad Jirky Polehni obnovit dlouhodobé školení zájemců o loutkové divadlo, které před lety vymyslel námi milovaný Jan Dvořák, ředitel divadla Drak. Říkalo se tomu tenkrát Lidová konzervatoř... S Jirkou jsme se domluvili, že se pokusíme se svými žáky projít cestu od literárního textu, přes napsání scénáře, vyrobení loutek a jevištní konstrukce, až po praktickou režii drobné loutkové inscenace. Hodně času jsme věnovali povídání o tom, jak se pozná kvalitní text a co je třeba respektovat, aby náš scénář udržel uměleckou kvalitu literární předlohy. Učili jsme se napsat divadelní písničku, složit k ní melodii a nemít ostych při pokusech o hru na hudební nástroje, na které jsme nikdy nehráli. Vyrobili jsme si loutky. V hojném množství. Aby to bylo opravdu loutkové divadlo s loutkami.

Bylo to hodně praktické. Tak, aby se absolventi konzervatoře nebáli samostatného pokusu malou loutkovou inscenaci, která má svoje téma a svůj smysl. Teorii jsme se nevyhnuli, ale nepřevyšovala. Setkání začínala v pátek večer, v sobotu se pracovalo až do večera a v neděli ještě ráno. Od března do června, čtyři setkání. Pokračování na Loutkářské Chrudimi, jako jeden ze seminářů. Výsledkem našich snah bylo uvedení jedné z pohádek z knihy Kočičí král Pavla Šruta v závěrečném programu seminářů na Loutkářské Chrudimi.

Jaroměřská konzervatoř pokračuje i po prázdninách. Dva účastníci odešli na školy, další dva přibyli. Chceme se scházet jednou měsíčně do března 2008 a potom vystoupit jako soubor Jaroměřské konzervatoře v programu Krajského festivalu v Jesličkách.

Na hodnocení našeho snažení je ještě brzo. Jsme v půli cesty. Setkal jsem se s velmi talentovanými lidmi. Myslím, že jsme k sobě našli vztah. Bylo mi s nimi dobře. Setkal jsem se po letech při práci s Jirkou Polehňou a s tím mi bylo taky dobře. Vzpomínali jsme často na našeho učitele Honzu Dvořáka. Snad nám z toho loutkářského nebe příliš nehrozí.

Karel Šefrna

Pohledem frekventantů

V Jaroměři, když je tam loutkářská konzervatoř, být prostě musím, protože mám klíče od ZUŠky. To, že jsem tam moc ráda a že se tam učím principům dramaturgie, výtvarna, režie, loutkoherctví..., mám k tomu na přidanou. Vážím si setkání s Karlem a Jirkou při úžasném tvoření inscenace "od podlahy". Ale největším přínosem pro mne je metoda, úžasně tolerantní přístup pedagoga ke skupině, se kterou pracuje, kde se každý názor na všechno bere v úvahu...

Jarka Holasová

Jaroměřská loutkářská konzervatoř - to je vlastně takový spolek různých lidí, různého věku, různého vzdělání, různého způsobu stravování, různých pohlaví a tak různě, kteří jsou naladěni na stejnou notu.

Jakub Maksymov

Je to pro mé velká zkušenost nejenom s loutkovým divadlem. Vždy, když tam jedu, tak vím že uděláme spoustu nové a zajímavé tvorby. Opravdu si vážím toho, že se můžu něco nového o loutkovém divadle dozvědět. Je to velká zkušenost a už se těším na další semináře.

Matěj Dvořák

Jaroměř pro mě jako pro amatérku znamená mnoho, vidím jak pracovat na divadelním představení od začátku do konce. Doufám, že do sebe nasaju co nejvíce zkušeností a zvládnu potom udělat i svá představení, která potěší nejen mě, ale i lidi kolem mě.

Ahoj Pavlína

Konzervatoř? Radost, uvolnění, setkání s přáteli, naučení se novému koníčku, rozvoj ducha, realizace myšlenek... asi by toho bylo víc, ale toto jsou ty nejdůležitější věci, které mi to dává teď...

David

Konzervatoř mi nedává jen mnoho velecenných zkušeností do mého života ať už loutkářského nebo ne, ale dala mi i nové přátele, kterých si velice vážím. Pokaždé se těším na naše setkání a nebýt jich, jsem podstatně chudší.

Matěj

V MILETÍNĚ NA SÁLE

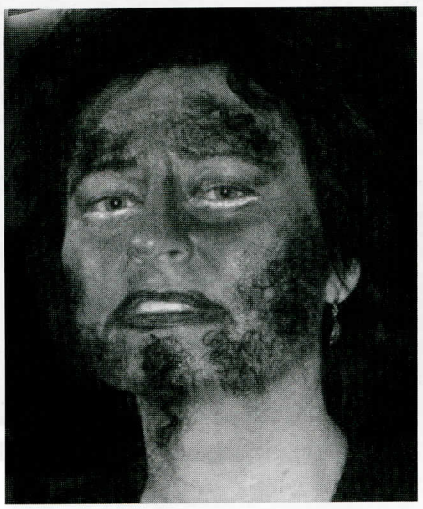

Sobota 17. listopadu, svátek státní, ale žádné průvody, oslavy, tribuny, snad jeden dva praporky na miletínském náměstí. V sále Sousedského domu však je shromáždění - až na výjimky ženské. Ne, nečekejme v rámci nastalé demokracie, kterou ochutnáváme už sedmnáctý rok, že šlo o nějaký feministický sraz, o tajné setkání ženského hnutí, které se ke státnímu svátku chce přivinout neb k čemu jsme tenkrát cinkali těmi klíči?

Nic takového. VSVD s Impulsem zorganizovalo jednodenní kurz líčení. Zájem skvělý – na čtyřicet zájemkyň (a tři zájemci), od Liberce po Jihlavu, tedy i z teritorií SČDO a jiných. Jak v úvodu řečeno, samá ženská. Přesto, že líčení, divadelní maska, byla kdysi doménou mužských specialistů, kadeřníků a holičů, bez nichž se na venkově žádné ochotnické představení nemohlo obejít. Byli to mistři šminek, augenráfků, vousů lepených i stínovaných, paruk a tupé...

Pryč jsou však doby mastných divadelních líčidel, nastupuje Oriflame a jiné firmy, místo slavné prodejny takových šminek, vousů a paruk v Karlově ulici je exkluzivní prodejna českého křišťálu...

Kurz v Miletíně vedly dvě na slovo vzaté odbornice, Iva Hellingerová a Vendula Bohdanecká, maskérky Klicperova divadla. Obě dámy účastnice kurzu nadchly - jednak profesionální zručností, jednak informacemi o nejrůznějších technologiích líčení, o materiálech (těch drahých i těch dostupných a jim podobných...), o tom jak se líčit a proč, jaký je vliv barvy jevištního světla na líčení, jak vytvořit výtvarnou masku, jak pracovat s vousy a vlásenkami, jaké jsou vhodné materiály a kde je sehnat. Vše formou praktických ukázek. Maskérky předvedly i některé své práce na fotografiích z inscenací Klicperova divadla a také na DVD záznamu části inscenace Akvabely - mnozí účastníci zatoužily inscenaci vidět na živo – hraje se 5. prosince v 19 hod. na hlavní scéně KD! Kurz líčení prostě předčil očekávání.

-sg-

Pozn.

V Sousedském sále bylo několik hodin velmi živo. Hned na místě vznikaly nápady na pokračování kurzu a také nové „vzdělávací" náměty, pokračování kurzu líčení. Nestihli jsme civilní líčení a zajímavé by bylo v praxi vidět vliv svícení, mluvit o práci jevištního výtvarníka, kostýmního návrháře – a realizátora v jednom, jak to tak bývá. Nabízí se i kurz jevištního svícení a ozvučování, na příští podzim je už připraven čtyřdílný seminář o spolupráci režiséra a herce (s prof. Františkem Laurinem), v podobě nápadu je zatím seminář o scénografii pro režiséry.

Vaše náměty a připomínky nás zajímají!

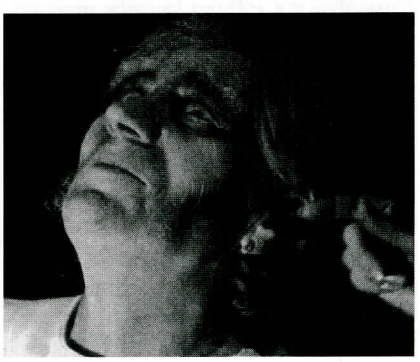

Připravujeme...

PRAKTICKÝ KURZ REŽIJNĚ HERECKÉ SPOLUPRÁCE

určený začínajícím
a středně pokročilým režisérům
a hercům.

Cíl: zdokonalit znalosti a praktické dovednosti v oblasti režijní a herecké práce na inscenaci a jednotlivých fázích její přípravy

Lektor: Prof. František Laurin
Obsah:

- nezbytná teoretická příprava – hledání odpovědi na otázky, co je divadlo, jeho formy a smysl
- především celá řada praktických cvičení, v nichž se účastníci kurzu na předem určených zadaných textech (zadány budou s dostatečným časovým předstihem) seznámí s těmito tématy:

v oblasti herecké:

- základní předpoklady pro hereckou práci
- prvky vnitřní a vnější herecké techniky
- dramatická situace a její řešení bohatým hereckým jednáním
- koncepce postavy a její výstavba

v oblasti režijní:

- příprava režiséra na inscenaci
- koncepce inscenace a jejích jednotlivých situací – praktická realizace
- režijně herecká spolupráce
- dramatická situace v různých žánrech (tragedie, psychologická hra, komedie, fraška)
- práce režiséra s hudbou
- režijně výtvarná spolupráce
- řešení jevištního prostoru

Prof. František Laurin, foto Ivo Mičkal

Účastníci by dostali nejen některé texty k prostudování, ale především kratičké dialogy modelových situací, které se naučí podle individuálního zadání před zahájením kurzu.

Z naznačených témat vyplývá, že těžiště kurzu je v praktické činnosti a intenzivní spolupráci všech účastníků.

Termíny:
19. - 21. září 2008
3. - 5. října 2008
24. - 26. října 2008
7. - 9. listopadu 2008
vždy od pátku cca 18,00 přes celou sobotu cca do 22,00 hod. Rozjezd v neděli ráno.

Vhodné místo zatím hledáme, bude se odvíjet i od složení frekventantů... Ideální stav přihlášky ze souboru: režisér + herec + herečka (není podmínkou).

Přihlášky budeme přijímat **do 31. května 2008**.

Počet účastníků kurzu je omezen.

Bude...

POHÁREK SČDO OPĚT V KRÁLOVÉHRADECKÝCH JESLIČKÁCH

Oblastní kolo soutěže ženských a mužských monologů, dialogů, loutkářských výstupů a divadla jednoho herce vypukne v sobotu 12. ledna 2008 od 10:00 hodin (s prezencí cca hodinu předtím).

Poklidné milé prostředí, zaštítěné štědrým barem, vám umožní v přátelské atmosféře předvést plody vašeho snažení ve výše zmíněných disciplínách. Netřeba se obávat jakékoliv řevnivosti; výkony zhodnotí odborníci laskavým pohledem a zejména těm, kteří se chystají na přijímací zkoušky na DAMU a JAMU, mohou jejich postřehy prospět.

Netřeba dodávat, že nejlépe hodnocené výkony budou vyslány do Bystřice u Olomouce, kde se již tradičně koná národní kolo.

Přihlášky se svým jménem, datem narození, adresou, jménem autora a stručnou anotací vystoupení zasílejte na
Středisko amatérské kultury Impuls, Okružní 1130, 500 03 Hradec Králové

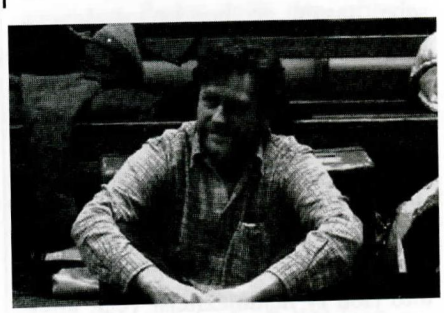

Řady lektorů - porotců rozšířil herec Klicperova divadla František Staněk, foto Jana Portyková

P.S.
Podrobné propozice jsou součástí „Vyhlášení soutěží a přehlídek... 2008" - viz: Samostatná příloha

VIDĚLI JSME

NÁCHODSKÁ DIVADELNÍ SCÉNA
24. 9. 2007
v Městském divadle Dr. Josefa Čížka v Náchodě

Simon Williams: Polib tetičku
(premiéra, první uvedení hry)
Scéna, hudba, úprava a režie:
Ludmila Šmídová

Divadelní neklid žene Lídu Šmídovou do dalších „divadelních dobrodružství" a pomáhá jí mládnout.
Z programu:
Konverzační komedie. Děj hry se odehrává v současnosti, v jednom bytě v jihozápadním Londýně a v redakci feministického nakladatelství Láska je kolem nás, v centru Londýna.

Vladimír Štěpánek a Monika Jelínková v hlavních rolích,
foto archiv souboru

„Hlavní postavou je nesmělý, trochu nudný Leonard, který žije po rozvodu se svojí pubertální dcerou a svou veselou matkou. Tajně píše knihu, pod ženským pseudonymem, aby si přivydělal nějaké peníze. Všechno se ale nečekaně zamotá, když se půvabná nakladatelka rozhodne knihu vydat, ale jenom pod podmínkou, že se osobně setká s úspěšnou autorkou... Pro Leonarda nastává nelehké rozhodování co udělat, aby o dobrý honorář nepřišel. Jak tuto prekérní situaci vyřeší, to už uvidíte sami. Pokud se při našem představení pobavíte a zasmějete, bude to naše největší odměna."

Celá komedie, hraná ve čtyřech osobách, se odehrává na účelně řešené scéně, kde na jevišti vedle sebe je kancelář nakladatelství a také pokoj Leonardovy rodiny i s výhledem na vstupní dveře domu, takže jednání obou stran, nakladatelky Harriety a členů rodiny, sledujeme v jednom pohledu. Sledujeme život a reakce hlučné Leonardovy rodiny i reakce a jednání Harriety. Zatím co členové rodiny se stylizují do jisté nadsázky a komediálnosti, která je místy až přeexpovaná a směřuje do frašky, jednání Harriety je spíš vyrovnané a uměřené roli, kterou zobrazuje. Její rozhodnutí o koupi Leonardova díla na úrovni „Červené knihovny" (dnes asi Harlekýna) je zřejmě v souladu s názvem nakladatelství, které reprezentuje a je úvodem do uváděné komedie. Ale ona pro sebe také hledá nového partnera na úrovni „Mercedesu", ale na závěr se zamiluje do "Trabanta".

Viděli jsme první představení inscenace, hrané ve svižném tempu, s výrazným důrazem na její zábavnost. Viděli jsme příběh Leonardův, jehož jednání je základem celé komedie a humorných situací. - Leonardo z neodůvodněného důvodu nechce přiznat své autorství před nakladatelkou i před rodinou. Svádí je na svou fiktivní tetičku a v jednáních s nakladatelkou také jménem tetičky vystupuje. Jedná s ní nejdříve po telefonu a později, kdy v tomto předstírání stále pokračuje, jedná s nakladatelkou osobně i doma, přestrojen za tetičku. Uchyluje se ke lži, kterou neustále vrší a komplikuje. Jenže matka jeho podvod objeví a těží z něj pro sebe. Za mlčení chce peníze. Stejně potřebná peněz je i dcera. Možná i proto chce Leonardo svůj

Z představení Rozmarné léto, foto archiv souboru

mimořádný příjem utajit. Ze všech těchto peripetií se posléze nesměle vyjevuje začínající vztah mezi ním a nakladatelkou Harrietou. Skutečným přiznáním pravdy pak uvedený vztah dojde svého naplnění.

Situace, které při tom vznikají, jsou základem humoru a zábavy odehrávané na jevišti. Důraz na zábavnost je tu evidentní a je hlavním posláním inscenace. Hra klade velké nároky na herectví Leonardovo. Vladimír Štěpánek, který se ocitá na jevišti teprve ve druhé inscenaci vůbec, projevuje v tak rozsáhlé a nejednoduché komediální roli, kde se musí uplatnit v několika hereckých polohách, zajímavou obratnost. K zábavě na jevišti přispívají vydatně matka s dcerou. Lída Šmídová v roli neobyčejně veselé, vitální a rozhazovačné matky a Pavlína Kalibánová jako její, poněkud vnějškově až příliš pubertální vnučka.

Hra patří do kategorie lehkých žánrů a lze v ní těžko hledat nějaké hlubší hodnoty o které by se hrálo, jak už to v žánru blízkém frašce bývá, ale nabízí motivy, které by mohly vést k určitějšímu vyjádření tématu, aniž by rezignovala na její výraznou zábavnost.

Obecenstvo se při představení bavilo a na humorné podněty z jeviště reagovalo s porozuměním.

J. Merta

Kontakt: Lída Šmídová
lida.smidova@seznam.cz
tel.: 607 987 327

ROZMARNÍ NOVOBYDŽOVŠTÍ

Novobydžovské nově restaurované divadlo krásné zaplňují, vedle dovážených komerčních produkcí, s odvahou a neskromně místní divadelníci. Po Fidlovačce, kde na jevišti slavnostně hrály desítky místních ochotníků a zpěváků (k tomu orchestr a taky hosté, přepůvabný Jan Filip, coby slepý muzikant), se Jiráskovci pustili odvážně do titulu lákavého, diváky milovaného a filmem legendárního (s nezapomenutelným Janem Hrušínským coby Antonínem Důrou, který dýmá z doutníku po ramena ponořen do řeky Orše na jejíž hladinu bubnuje déšť).

Rozmarné léto, to je poetický obraz o tomto způsobu léta, který se zdá poněkud nešťastným. Jen z mála českých her „klasického" již formátu dovedeme takto citovat. Ještě tak z filmových zdrojů – To neřeš!, Když neplatíš, tak nepřepínej... prostě, diváci jdoucí na Rozmarné léto jsou v očekávání krásného zážitku, láskyplných událostí, inteligentního humoru a nostalgií za starými krásnými časy, jimž je dnes už konec, řečeno stylově s Vančurou.

Místní publikum Divadelnímu spolku Jirásek fandí. Proto se na inscenaci, již režíroval Pavel Klepáč, bavilo, smálo, cenilo potleskem řadu vtipných nápadů. Každý z herců hrál jak nejlépe umí, samozřejmě s využitím svých osobitých rysů, které konvenují právě publiku domácímu. S šarmem a přirozeně pojal svou úlohu Muž ve slamáku (postava dopsaná v koncepci dramatizátora Františka Štěpánka v inscenaci uváděné v šedesátých letech v Divadle na Vinohradech), ostatní vkusně vytvářeli figury a figurky, kolorit říčních lázní a městečka Krokovy Vary. Scénu si novobydžovští trochu překombinovali, takže dlouho poněkud trvaly přestavby, občas to v dialogu drhlo, ale Rozmarné léto není jen tak jednoduchá věc. Žádná konverzačka, nakonec i Vančurův jazyk dává zabrat, takže není divu. Přes to přese všechno to bylo představení poctivé, udělané pořádně, jak to místní nejlépe uměli. Což není vůbec málo.

-sg-

NÁCHODSKÁ DIVADELNÍ SCÉNA o.s.

Jan Drda: Hrátky s čertem
Jaroměř, neděle 7. 10. 2007
v 10 hod. dopoledne
Režie: Ing.Miroslav Houštěk
Scéna: ak.malíř Ivan Krejčí
Hudba: Martin Štědroň.

Zdálo by se, že inscenovat dnes Drdovy Hrátky s čertem je jednodu-

chá záležitost. Ale jak ukázalo představení náchodského souboru, tak tomu úplně není. Je to po čertech složitější než se na první pohled zdá. Předloha je obtěžkána šedesáti léty a úspěšným a notoricky známým filmovým provedením. Za ta léta filmová i jevištní zpracování pohádek doznala jistou proměnu směrem k opravdovosti a hodnověrnosti herecké práce a většímu důrazu na témata ze strany režisérů, ne však na úkor pohádkovosti a zábavnosti.

Viděli jsme dopolední představení, vlastně předpremiéru inscenace v jaroměřském divadle. Divadlo bylo plné dětí, přišli na pohádku.

Foto archiv souboru

Náchodští pojali Hrátky jako velké plátno, v duchu filmové předlohy, s velkým množstvím postav, čertů a dvou skupin mladých (čertíci) a dětí (andílci), kteří obohacují inscenaci a pomáhají při viditelných úpravách jeviště i podporují pohádkovou atmosféru hry. Zahajují i představení. Čertíci na forbíně pohybovou etudou a andílci rozevírají oponu. Uvádějí nás do příběhu o střetávání dobra a zla, o peklu a nebi, o pokušení a pokoušení, o odvaze a poctivosti k sobě i jiným. O morálce. Do témat stále aktuálních, pro dospělé i pro děti.

Scénu tvoří jednoduché, jednoduše pomalované dekorace, kde vévodí linka podobně jako v Ladových ilustracích, postraní kulisy a zadní prospekt. V úvodní scéně v lese je vlevo skrýš loupežníka Sarka Farky. Před ní je umístěna jakási nakloněná rovina, která slouží, jak se později ze hry dovídáme, k příjezdům anděla na koloběžce. Uprostřed je umístěn pařez, kde usedá voják. Celá scéna je při hře jednoduchým způsobem a viditelně pro diváka proměňována. Je podle potřeby přisouvána a odsouvána poustevníkova chýše, nebo později malé mlýnské kolo. Odkrývá se pozadí, kde je umístěna mlýnice. Scéna je jednoduchá, výtvarně jednotná a určitá ve volbě scénických prostředků. Podobný půdorys a provedení má i scéna v pekle.

Poněkud jinou rovinu sdělování nám nabízejí ve hře herci. Ještě na počátku hry, ve výstupu vojáka Martina Kabáta a loupežníka Sarka Farky se hře daří. Dialog je jednoduchý, přehledný, ale hlavně dynamický. Je podpořen jednáním herců. V dalším pokračování však začínají převažovat slova nad jednáním a představení pak plyne v jednom nevýrazném tempu, bez napětí. Celé inscenaci vévodí slovo bez jednání, až na několik málo výjimek, kde jsou slova podpořena osobitým jednáním herců (v dialozích Kabáta s Andělem, Káčou, Solfernem), tam se dialogy daří a hra získává na dramatičnosti. V charakterizaci některých postav je cítit vliv filmového zpracování.

Důležitá scéna karetní hry, ve které Martin prohraje, se odehrává v pozadí jeviště a v příšeří. V podobném příšeří je i celé jednání v pekle. Ani „Pekelné lože" nezazáří v duchu Solfernem vykresleného nebezpečí, výhně a žáru, k větší podpoře Martinovy reakce.

Pozitivní proměna hry na jevišti směrem k dramatičnosti nastává až v závěrečné situaci v pekle, kdy vystoupí Solfernus proti Kabátovi a hrozí mu „Pekelným ložem" a vykresluje útrapy a muka, která bude muset podstoupit, nevrátí-li úpis. Výstup vrcholí a Kabát se musí rozhodnout. Po vnitřním boji volí peklo před zradou. Zjeví se anděl a tlumočí slova Všemohoucího, Kabát je zachráněn z moci pekla, aby mu v humorném a šťastném zakončení zůstala na krku Káča. Zde jsou slova podložena jednáním v přesném rytmu nastoleného tématu Kabátova hrdinství. Zde cítíme sílu výpovědi. A téma Martinova hrdinství tu zazní silně.

Říká se, že dobře vyvedený konec vše napraví. Poslední dobrý dojem určitě inscenace nabídla. Ale není to pro tak velkou inscenaci přece jen trochu málo?

I přes to lze souboru poděkovat za to, co divákovi svoji hrou přináší.

J. Merta

Kontakt: Rostislav Hejcman
hejcman@voss-na.cz
tel.: 739 048 701

DIVADLO JESLIČKY
STÁLÁ SCÉNA ZUŠ NA STŘEZINĚ

Jen pro ten dnešní (den) sen!
Velké dívčí snění o lásce na motivy slavných starých českých filmů.

Tuto zajímavou inscenaci jsme viděli v Jesličkách 11. 11. Velké dívčí snění o lásce na motivy ze starých českých filmů, jak uvedeno v podtitulu této inscenace, přesně vystihuje téma i atmosféru inscenace. Je řešena jako pásmo písní a minipříběhů ze starých českých filmů. Není to sentiment, ale věcné a při tom humorné a laskavé sdělení, ze kterého je cítit nadhled a jemná, laskavá ironie i nostalgická parodie. Ale i zamyšlení nad minulými časy a představami dívek i salonního chování mužů. Je to připomenutí o tom, o čem že se v tehdejších filmech povětšinou hrálo.

Opona se otevírá. Na černém téměř holém jevišti sedí na bílé lavici vedle sebe sedm dívek v dlouhých bílých, svatebních šatech a za nimi stojí dvě dvojice mužů v tmavém společenském oblečení. Vlevo dvojice mladých, vpravo dvojice postarších, seladonů. Stojí nehybně. Skupina vypadá jako stará zašlá fotografie. Vzadu u piana je připravena Monika Janáková. Zastavil se čas, aby se po chvíli fotografie rozehrála a rozezpívala v dynamicky a nápaditě řešeném představení. Výborně secvičené a celým souborem odezpívané písničky jsou střídány hereckými etudami, minipříběhy, variacemi na již uvedené téma. Snění je tu realizováno v minipříbězích, které mají základy ve filmech. Není určováno ve kterých, ale spíše jako obecný jev doby, kdy ještě vycházel List paní a dívek a kdy hlavní touhou dívek bylo dobře se vdát a krásně žít ve štěstí a podařilo-li se i v blahobytu. Bylo to snění, které se více naplňovalo ve filmu, než ve skutečném životě. O to však větší touha po něm.

Inscenaci charakterizuje mládí, v realizaci pak nadsázka a úsporné dialogy, některé převzaty z originálů, jiné údajně doplnili inscenátoři (Dvořák, Zahálka), nepsychologizované jednání na jevišti vedené v duchu možností těch, kteří se s divadlem a jevištěm teprve seznamují. Pomáhá jim rozmanité a nápadité aranžmá a dobře nastolená struktura celé inscenace. Ti zkušenější decentně pak pomáhají udržovat jistotu v chování mladých. Ti jsou dobře připraveni, hezky zpívají, dobře na jevišti mluví a kultivovaně jednají. Je to dobrá vizitka Janu Dvořákovi, vedoucímu této skupiny. Písničky připravila a s nimi nacvičila Monika Janáková. A výborně. Přesně v duchu té doby.

A tak písnička střídá příběh a příběh písničku. Nemají k sobě jiný vztah, než dobu, ve které se odehrávaly ve skutečnosti. Přesto se navzájem doplňují. Je to příjemné. Ale (proč musím mít vždycky nějaké ale?) v druhé polovině nastane chvíle, kdy sled je přerušen a vidíme najednou za sebou příběhy tři, tlačí nás židle a cítíme, že nám tu něco chybí. Schází tu opět asi písnička, neboť nastolený sled je porušen. Navíc dívky v bílém se od sebe málo odlišují a divákův vjem je vystaven zkoušce. Chybí tu souvislost v rytmu celé inscenace, neboť není postavena na jednom příběhu, ale na variacích jednoho tématu. Náprava je snadná. Přidat písničku. (Ale snadná je jen asi pro mne, neboť já tu písničku nemusím ani vyhledat a ani nazkoušet.)

Je závěr hry. Opět tatáž fotografie jako na začátku. Nahlédnutí do snu skončilo. Byl to příjemný večer, plný úsměvné kultivované zábavy. Bylo příjemné, dívat se na to, jak dobře si mládí vede.

J. Merta

Foto Jana Portyková

Kontakt:
Jan DVOŘÁK
janjdvorak@seznam.cz
tel.: 776 228 880

PRKNA PRAŠTĚLA, PRAŠTÍ A PRAŠTĚT BUDOU

KOŠUMBERKU POČASÍ PŘÁLO

O letošních letních prázdninách se opět konalo Košumberské léto 2007. Od července do září byl překrásný romantický areál hradu svědkem setkání s uměním, převážně amatérským. I v letošním roce bylo toto setkání pojato jako vícežánrové, což znamená, že divák zde opět našel hudbu vážnou, dechovou, rockovou i countryovou. Samozřejmě, že nemohlo chybět ani divadlo.

Košumberské léto „odstartoval" v chrámu P. Marie na Chlumku koncert souboru BAROCCO BELL 'ARTE COLLEGIUM s koncertem barokní hudby od mistrů jako G.Ph. Telemanna, J. Pachelbela, H.I.F.Bibera a dalších. Nedělní odpoledne o první pouti příjemně vyplnila dechovka se skladbami českých a moravských autorů v tradičním podání Šeucovské muziky ze Skutče. Na hradě byli i šermíři, kejklíři, kramáři a další o prodlouženém červencovém víkendu reprezentované skupinou historického šermu FORTIS.

Stejně jako minulá léta i letos potěšil malé i velké diváky loutkový divadelní soubor JULIE a spol. z Prahy. Tentokrát se představil s úpravou známé Werichovy pohádky „Fimfárum". Převážně pro mladé milovníky rockové hudby byl pořádán „Košumberský hudební festival" více než osmi skupin.

Blok divadelních představení zahájil na konci července **DS J.K.Tyla z Meziměstí** s úžasně zahranou komedií Robina Hawdona „Úžasná svatba". Následnou sobotu doslova "vyprodalo" košumberské nádvoří **Ořechovské divadlo z Ořechova u Brna** s divácky nejoblíbenější lidovou komedii Voskovce a Wericha s hudbou Jaroslava Ježka „Nebe na zemi". Celý divadelní blok uzavřel **DS Černí šviháci z Kostelce nad Orlicí** s další komedií Josefa Tejkla „Cechy krásné, cechy mé". Tentokrát kosteleckým nepršelo.

Svoje místo na Košumberku měl i příjemný „Letní country večer". K tanci i poslechu hrála domáci country kapela BOLASO. Do celkového rámce Košumberského léta výborně zapadla i slavnost „Den města Luže" s bohatým programem i mimo hrad zakončený překrásným večerním ohňostrojem a rozsvícením nového osvětlení chrámu na Chlumku. Slavnost byla uspořádána u příležitosti vrácení Luži statutu města.

Stejně jako vloni, i letos zakončil „Košumberk" pěvecký sbor ZUŠ Luže KANTILÉNA se sbormistrem Danou Pražákovou.

Jsme rádi, že pořádané akce nejen naším souborem, ale i jinými pořadatelskými subjekty se setkaly vcelku s velkým zájmem diváků a mají proto své místo v kulturním životě nejen Luže, ale i jeho okolí. Na shledanou na Košumberském létě 2008.

Milan Zlesák

DIVADLO BUDE

V lužském divadelním souboru ihned po skončení Košumberského léta připravujeme novou inscenaci. Tentokrát to bude komedie od **Carla Goldoniho „Impresario ze Smyrny"** v režii Jana Roubínka. Smyslem nastudování této hry je i uplatnění nových herců, kteří do souboru přišli a jimiž soubor zrovna neoplývá. Komedie by měla být hotova začátkem příštího roku.

Naší mladé režisérce Janě Hrubé (za svobodna Roubínkové) se dcerka Johanka už plně adaptovala na náš svět a „umožní" Janě, aby mohla dál „dělat" divadlo. Bude to další práce na již hrané divadelní adaptaci **novely Johna Steinbecka „O myších a lidech".** S těmito hrami bychom se chtěli prezentovat na domácím jevišti i na jevištích v jiných místech.

-MZ-

Kontakt: Milan Zlesák
milan.zlesak@seznam.cz
tel.: 737 269 337

***

DIVADLO NA ZÁMCÍCH

NABÍDLO HISTORICKOU FRESKU I KOMEDII DELL´ARTE

Dva zcela odlišné žánry nabídla představení v rámci minifestivalu Divadlo na zámcích, při kterém se během září na zámku v Litomyšli a v Nových Hradech představila dvě sdružení divadelních ochotníků z Ústí nad Orlicí a Litomyšle.

V sobotu 8. září od 18 hodin v prostoru barokního parkánu novohradského zámku uvedlo Občanské sdružení divadelních ochotníků z Ústí nad Orlicí hru Paula Claudela Rukojmí. Příběh o cestě k moci a volbě mezi štěstím a povinností z doby napoleonských válek měl v podání tohoto souboru svoji premiéru v prosinci 2004 v Dolní Dobrouči. Diváci ji mohli zhlédnout znovu v sobotu 22. září v Litomyšli.

Druhým prezentovaným spolkem bylo Zámecké divadlo Milislav, jehož členové uvedli na své domovské scéně Strakatou komedii. Podle textu Jiřího Čapouna na motivy klasické commedie dell´arte ji nově nastudovala Simona Chalupová, obnovenou premiéru měla hra 12. května tohoto roku. Letos v červenci hru litomyšlští divadelníci uvedli v rámci prázdninového Putování s Barčou v několika obcích našeho regionu a všude se setkala s velkým ohlasem. V rámci festivalu ji diváci zhlédli ještě na zámku v Nových Hradech, a to v sobotu 15. září.

Ivan Hudeček

***

DS VOJAN Libice nad Cidlinou

DIVADELNÍ BABÍ LÉTO ´07

V LIBICI NAD CIDLINOU
22. září - 1. prosince 2007

Program:

DS Klicpera Chlumec nad Cidlinou
Peter Stone: ***Sugar***

DS při TJ Sokol Lázně Toušeň
Helena Němcová, Václav Vedral: ***Matěj a čarodějnice***

DS J.K.Tyl Meziměstí
Robin Hawdon: ***Úžasná svatba***

DS Scéna Kralupy n.Vltavou
Josef Štefan Kubín: ***Když se čerti rojili***

Divadlo !AHA! Lysá nad Labem
Vladislav Vančura, Miroslav Pokorný: ***Kubula a Kuba Kubikula***

DS Vojan Libice nad Cidlinou
Vlastimil Peška: ***Měla babka čtyři jabka***

DS Tyl Rakovník
Zdeněk Jirotka, Adam Doležal: ***Saturnin***

Kontakt: Ing. Jaroslav Vondruška
tel.: 603 548 358
e-mail: klimaprojekt@centrum.cz

***

Středisko místní kultury
Třebechovice pod Orebem

36. ROČNÍK PŘEHLÍDKY DIVADELNÍCH SOUBORŮ

SYMPOSION 2007

22. září - 17. listopadu 2007
Kulturní dům
v Třebechovicích pod Erebem

Program:

DS Eduarda Vojana Brněnec
uvede divadelní hru amerického dramatika Leonarda Gersche ***Motýli***

Malé divadélko Praha
uvede klasickou loutkovou pohádku ***O kohoutkovi a slepičce***

DS Vrchlický Jaroměř
uvede divadelní hru španělského autora Alejandro Casona ***Dům se sedmi balkóny***

Divadlo KODYM Opočno
v podání herců z Dobrušky a Opočna uvede představení, které dle filmové předlohy přepsal Aleš Sedláček ***Světáci***

DS Jiráskova divadla v Hronově
William Shakespeare: ***Veselé paničky Windsorské*** *aneb „Na každého dojde"*

DS Jirásek Týniště nad Orlicí
uvede lidový muzikál ***Pavouček pro štěstí***

Kontakt:
Renata CHMELAŘOVÁ
e-mailová adresa: kultura@betlem.cz
tel.: 495 592 677

***

Městské kulturní středisko

60. POLICKÉ DIVADELNÍ HRY

28. září – 7. prosince 2007

od 28. 9. do 27. 10. 2007
foyer Kolárova divadla
Milan Schirlo:
BENÁTSKÉ ZASTAVENÍ
výstava fotografií z karnevalu v Benátkách

Program:

Soubor J.K. Tyl Meziměstí
Robin Hawdon: ***Úžasná svatba***

Divadlo Radka Brzobohatého
Donald Churchill: ***Chvilková slabost***

Malé divadélko Praha
na motivy J. Trnky: ***Zahrada*** ***(Branka zamčená na knoflík)***

Náchodská divadelní scéna
Jan Drda: ***Hrátky s čertem***

Divadlo z Roztocké Jilemnice
Terry Pratchet:
Soudné sestry

Pozor!
pátek 7. 12. 2007 v 19,30 hodin
PREMIÉRA!!!
Divadelní spolek Kolár
Police nad Metují
uvede hru Michala Viewegha
Báječná léta pod psa

Báječná léta pod psa jsou nejznámější, nejprodávanější a zdaleka nejlepší kniha nejznámějšího, nejprodávanějšího a zdaleka ne nejlepšího (dle tvrzení kritiků) soudobého českého spisovatele Michala Viewegha. Je to kniha více méně humorná, vtipná a zcela bez mindráků a zapšklosti. To ale neznamená, že není smutná, tragická a nostalgická. To ale neznamená, že její hrdinové nejsou směšní, ukňučení, zbabělí. Občas. Občas taková je, občas takoví jsou. Zrovna tak jako byla léta sedmdesátá, osmdesátá, devadesátá prožitá v Československé socialistické republice. Mělo by to být hlavně o tom smíchu a o té zábavě a jen občas by nám mělo zatrnout.

Když se nám vybaví nějaká ta hodně zasutá vzpomínka...no, radši ji v té tmě necháme...

Režie: Jaroslav Souček
Kontakt: Radka Vlachová
vlachova@meu-police.cz
tel.: 728 267 377

***

MEZINÁRODNÍ FESTIVAL

ČESKÉ A SLOVENSKÉ DRAMATICKÉ TVORBY 2007

28. října - 2. prosince 2007

V rámci festivalu byly předány Zlaté odznaky J. K. Tyla Jiřímu Jirešovi 29. října v České Třebové, Vladimíru Šauerovi 25. listopadu v Litomyšli a Jarmile Petrové 30. listopadu v Ústí nad Orlicí.

Při slavnostním zahájení festivalu byla rovněž předána ocenění krajské přehlídky ZLOM VAZ po VII.

Program
DS MLADÝCH ŠUŇAVA (SR)
Pytačky
Vl. Benko podle A. P. Čechova,
režie: Vlado Benko - vítěz Divadelnej žatvy SR - HOST FESTIVALU Z PREŠOVSKÉHO KRAJE
CELKOM MALÉ DIVADLO ŽEMBEROVCE (SR)
Daniela Fischerová:
Náhlé neštěstí
režie: Peter Meszároš
Zdeněk Podskalský:
Návštěva mládé dámy
režie: Peter Meszároš
MINIATURNÍ DIVADLO LITOMYŠL
Tmavomodrý svět
podle V+W+J
režie: Vladimír Šauer
Pásmo písniček a scének připomínajících dobu Osvobozeného divadla
DS ŠOK STARÉ MĚSTO
Yveta Irimičuková
a Jiří Ondrouch podle Jana Drdy:
Zapomenutý čert
režie: Yveta Irimičuková

pořádá:
Občanské sdružení divadelních ochotníků Ústí nad Orlicí, Kulturní centrum Česká Třebová, Klub Na Střelnici Králíky, Obec Dolní Dobrouč, Obec Libchavy, Ministerstvo kultury, Pardubický kraj a město Ústí nad Orlicí

***

40. TÝNIŠŤSTKÝ DIVADELNÍ PODZIM 2007

2. – 30. listopadu 2007

Program
SVĚTÁCI
Zahájení letošní přehlídky se zhostí herci z Dobrušky a Opočna, pro které známou filmovou komedii přepsal Aleš Sedláček. Režie se ujal Jiří Holý.
ÚŽASNÁ SVATBA
Co se stane, když se po prohýřené předsvatební noci ženich probudí v hotelovém pokoji vedle cizí dívky? Na to Vám odpoví v této komedii Robina Hawdona herci Divadelního souboru J. K. Tyl z Meziměstí.
ROZMARNÉ LÉTO
V tomto humorném příběhu, napsaném dle velice známe novely Vladislava Vančury, se představí herci Divadelního souboru Jirásek Nový Bydžov.
PODZIMU JE ČTYŘICET
Dva slavnostní večery ukázek z her, které jsou v současné době na repertoáru domácího souboru Jirásek a divadelní skupiny Jirásek-TEMNO. Režie se ujala Eva Drábková.
THE CANTERVILLE STORY
Závěr letošní přehlídky je ve znamení hudební komedie podle literární předlohy Oscara Wilda v podání herců Divadelního souboru J.N.Štěpánka z Chrudimi.

Kontakt: Libor Stolín
kulturni.centrum@tiscali.cz
tel.: 777 102 266, 494 371 693

***

SEMILSKÝ PAROHÁČ 2007

9. ročník přehlídky amatérských i profesionálních divadelních, loutkářských a hudebních souborů
19. - 20. října 2007

Program:

Studio Turnov
podle knihy K.Poláčka
Bylo nás pět

LS Xaver Praha
na motivy J. Š. Kubína
Jak Honza ke štěstí přišel

LS Štokrle Semily
autorská pohádka
Africký příběh

LS Kordula Liberec
o malém pejsku, který hledá, kdo že ho to nenechá spát.
Kdo udělal mňau

DS Aurikon Šeptem Praha
autorské představení o tom, o čem ženy sní
Šeptem

DS Ztracená existence Praha
Dentální rapsodie

DS Nejhodnější medvídci
Harila

LS Věk Plzeň:
Fucking generation
aneb
zbavme se svých patosů a hymen

LS HAD Hradec Králové
Povídání o pejskovi a kočičce

LS POLI Hradec Králové:
Cirkus Dobroslav

Studenti HAMU Praha
+ amatérský mim **Václav Dostál**
Krátké neverbální etudy

ZUŠ Praha 5
klasická opera B.Smetany
Hubička

DS Hradec Králové:
Camiáda

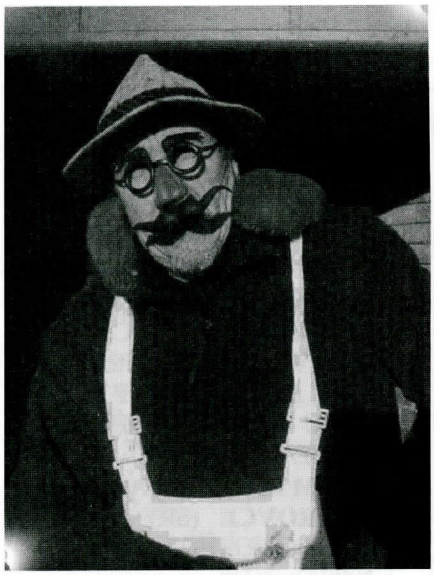

„...pane prezidente, za rok ahoj"
Zdeněk Lindner, foto Jiří Polehňa

LS Mimotaurus Praha
variace na kramářské písně v šansonovém provedení
Hrozné příběhy

DS Drámotěnka Praha
jedno z nejproslulejších Shawových děl
Pygmalion

Mezi inscenacemi budou improvizované hudební produkce a tradiční ochutnávky v divadelním bufetu "U paroháče".

Kontakt: Zdeněk Lindner
z.lindner@iss.ipnet.cz

Paroháč 2007 – jednou větou

Jako vždy jsme si užili od 19.10. do časných ranních hodin 21.10. spoustu divadelních představení všech možných žánrů a forem, stejně tak doprovodné koncerty sršely nápady, o ňaminách všeho druhu ani nemluvě, a proto pořadatelé díky a vydržte a pane presidente za rok ahoj.

Jirka Polehňa

***

Divadelní spolek
J. N. Štěpánka Chrudim

CHRUDIMSKÁ OPONA

Přehlídka amatérských divadel
22. října – 11. prosince 2007

Program:

DS při MěKS Červený Kostelec
Paula Vogel:
Nejstarší řemeslo

DS J. N. Štěpánka Chrudim
monodrama Nataši Tánské
Před půlnocí
hraje Mirka Rožková

DS J. N. Štěpánka Chrudim
dle literární předlohy Oskara Wilda
The Canterville story

Divadlo Do houslí Brno/Pardubice
autorské leporelo studentů JAMU
Výročí

DS J. K. Tyla Meziměstí
Robin Hawdon:
Úžasná svatba

Kontakt: Jan Slezák,
e-mail: ds.jnstepanka@seznam.cz
www.ds-jnstepanka.chrudimka.cz
tel.: 721 583 442

***

Divadelní soubor
Klicpera Chlumec nad Cidlinou

KLICPERŮV CHLUMEC 2007

60 ročník
5. října – 17. listopadu 2007

Program:

DS Vojan Libice nad Cidlinou
Claude Magnier:
Oskar

DS Klicpera Chlumec n/Cidlinou
Peter Stone, Jule Styne, Bob Merrill:
Suger
NESOUTĚŽNÍ PŘEDSTAVENÍ

DS Jána Chalupku mesta Brezna
F. Urbánek: ***Pani richtárka***

DS Právě začínáme Hor. Počernice
Marc Camoletti:
Když ty, tak já taky, miláčku
DS J. K. Tyla Meziměstí
Robin Hawdon:
Úžasná svatba
Divadelní soubor Obědovice
Jan Drda:
Hrátky s čertem

Kontakt:
Jaroslav Málek, tel.: 602 246 261
www.dsklicpera.eu

Přehlídka běží, diváci chodí - na všechna představení je už vyprodáno. A z toho mám asi největší radost, protože za hlavní cíl jsme si dali dostat lidi do divadla. A povedlo se. Zkoušíme Camolettiho Na správné adrese. Konverzačka jako řemen, tak to jde bolestně na svět, protože tam je to hlavně o bezchybně zvládnutém textu a o tónech v řeči, čili velká dřina a málo zábavy, tedy pro aktéry. Premiéra bude asi v březnu.

Sugar hrajeme pořád - přehoupli jsme se do čtvrté desítky repríz a nestíháme pokrýt zájem, ale jsem rád, že se ta práce zúročila, ovšem každý druhý týden představení, to je taky docela síla. Už jsme se setkali i s tím, že by nás na některých štacích chtěli znova, protože to prý žádají diváci. Tak to docela potěší. Natočili jsme DVD, které se minulou sobotu křtilo, a CD s hudební částí je zatím „ve výrobě". Zkrátka chybí čas. Tak to je od nás zatím asi vše.

Zdraví J. Málek a Klicperáci

***

Město Meziměstí
a DS J. K. Tyl Meziměstí

44. MEZIMĚSTSKÉ DIVADELNÍ HRY

3. listopadu – 1. prosince 2007

Program:
DS Vrchlický Jaroměř
J. Horáček:
Jak se do království vrátilo štěstí
Pohádka o království se zázračným pramenem a zlé Hrabivce, která se ho chce zmocnit.
DS Wokno Broumov
N. V. Gogol:
Revizor
Nesmrtelná komedie o lidské hlouposti, podlézavosti a přetvářce.
DS Vojan Libice nad Cidlinou
Koliere: ***Lakomec***
Světoznámá hra z Paříže roku 1670 o lakotě, závisti a touze po penězích.
JDO A. Jiráska Úpice
P. King, F. L. Cary:
Velká zlá myš
Komedie o úředníkovi, o němž si kolegové myslí, že za jejich chyby může on.
DS Symposion Třebechovice
E. Labich:
Slaměný klobouk
Fraška o tom, jak náhodně sežraný klobouk může způsobit mnoho zmatků a ohrozit jednu svatbu.

Kontakt: Jan Kašpar
kasparjan@seznam.cz
tel.: 605 203 886
http://www.divadlo.mezimesti.cz/

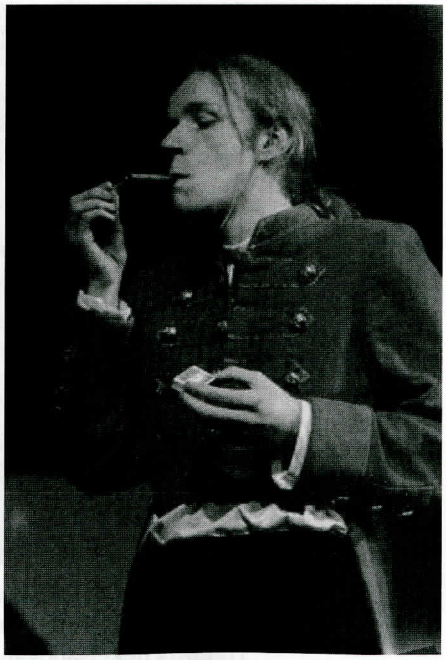

Pavel Novák v roli Revizora
foto archiv souboru

***

Divadelní soubor A. Jirásek
a Loutkové divadlo Úpice

DIVADELNÍ ÚSMĚVY A ROLNIČKA 2007

Divadlo A. Jiráska v Úpici
2. – 24. listopadu 2007

Program:
DS J. K. Tyla Meziměstí
Robin Hawdon:
Úžasná svatba
LD Mladá Boleskav
U nás v kocourkově
JDO A. Jiráska Úpice
P. King, F. L. Cary:
Velká zlá myš
LD Náchod
Zubejda Solimánská
Divadelní spolek Jiří Poděbrady
Ladislav Langr:
Červený koberec
Loutkové divadlo Úpice
Pohádka do ouška jehly
Divadlo V Roztocké Jilemnice
Terry Pratchett, S. Briggs:
Soudné sestry

Kontakt: Libor Truneček
libor.t@hi-net.cz
tel.: 723 625 523, 499 867 384

***

Městské kulturní středisko

JAROMĚŘSKÉ DIVADLENÍ

popáté
Nesoutěžní přehlídka ochotnických činoherních divadel
5. – 7. října 2007

Program:
DS Vrchlický Jaroměř
Alejandro Casona
Dům se sedmi balkóny
DS Tyl Slaná
K.J.Erben:
Pták ohnivák a liška Ryška

DIVADELNÍ

DS (a)Maťák
Divadlo Exil Pardubice
Kateřina Prouzová:
Únos aneb červenobílá komedie
Náchodská divadelní scéna
Agatha Christie:
Past na myši
Náchodská divadelní scéna
Jan Drda:
Hrátky s čertem
DS Symposion Třebechovice p/O.
Eugen Labich:
Slaměný klobouk
Divadelní spolek Jiří Poděbrady
John Patrick:
Paní Savageová v rozpacích

Kontakt: Mgr. Zdeněk A. Novák
mks.jaromer@seznam.cz
tel.: 608 514 091, 491 812 806,

„Únos aneb červenobílá komedie (se zpěvy)", foto Jan Míšek.
Na fotografii jsou Veronika Křepinská, Vlaďka Ryšlavá, Tomáš Vítek, Radovan Ředina a Martin Vágner

Jaroměřská divadelní scéna zažila ve dnech 5. - 7. října 2007 již pátý ročník obnovené nesoutěžní přehlídky ochotnických činoherních divadel „Jaroměřské divadlení". Také letos zůstala přehlídka věrná osvědčenému schématu a tak mohli diváci zhlédnout během víkendu celkem sedm představení. V nich si na své přišli milovníci dramat, komedií, detektivek, her reflektujících fenomény moderní doby a zkrátka nepřišly ani děti, které se dočkaly dvou pohádek.

Přehlídku v pátek večer, po úvodním slovu jaroměřského starosty Ing. Jiřího Klepsy, zahájil domácí divadelní soubor Vrchlický dramatem Alejandra Casona **„Dům se sedmi balkóny"** pod režijní taktovkou Zdeňka Hovorky. Silné a dobře nastudované představení se setkalo se slušnou diváckou odezvou, přestože jej soubor před nedávnem v Jaroměři dvakrát uvedl.

Sobotní program zahájil divadelní soubor Tyl Slaná, který k nám přivezl klasickou pohádku podle příběhu K. J. Erbena **„Pták Ohnivák a liška Ryška".** Svižné a vtipné představení se podle ohlasů líbilo nejen dětem, ale i dospělým. Na odpoledne byla původně ohlášena komedie "Úžasná svatba" v nastudování souboru J. K. Tyl Meziměstí, ale představení nemohlo být odehráno. Naštěstí se podařilo obstarat náhradu v podobě představení pardubického Divadla Exil **„Únos aneb červenobílá komedie".** Autorská komedie Kateřiny Prouzové se dotýká tématu reality show jako fenoménu moderní TV tvorby. Premiéra tohoto představení proběhla 28. září 2007 a v Jaroměři hráli mladí herci teprve podruhé. Přesto výborný výkon herců svědčí o talentu a zájmu mladé generace hrát divadlo a odměnou jim budiž neutuchající zájem diváků.

O sobotním večeru si pak mohli diváci vychutnat chvíle napětí při slavné detektivní hře Agathy Christie **„Past na myši"** v podání Náchodské divadelní scény. Soubor nezůstal předloze nic dlužen a tak byl závěr sobotního dne vskutku vydařený. Mimo jiné také proto, že představení odehrané v Jaroměři bylo jubilejní desáté a zároveň derniérou, takže si jej herci náležitě užívali. Navíc

„Slaměný klobouk" sehrál divadelní soubor
Symposion Třebechovice p/O., foto Oldřich Nermuť

to nebylo vše, co nám náchodští přivezli. V neděli ráno se nám herci představili s humornou, laskavou i napínavou pohádkou „Hrátky s čertem", klasikou mezi pohádkami. Všech postav známého příběhu si diváci během více než dvouhodinového představení užili do sytosti.

Zato v neděli odpoledne děj svištěl jako expres do Paříže. Opravdu skvěle jsme se bavili u příběhu o tom, že jeden neposlušný kůň sežere slaměný klobouk během okamžiku, ale co to pak dá práce sehnat nový?! Komedii Eugéne Labicha pojmenovanou podle oné součásti garderoby **„Slaměný klobouk"** sehrál divadelní soubor Symposion Třebechovice pod Orebem a dle mého názoru kdo neviděl – prohloupil.

Jaroměřské divadlení uzavíral v neděli večer divadelní soubor Jiří Poděbrady s volným pokračováním příběhu o paní Savageové **„Paní Savageová v rozpacích"**, jehož první díl jsme mohli vidět vloni. Posledně paní Savageová unikla doživotnímu umístění v sanatoriu pro duševně choré kvůli touze svých synů po penězích, aby se do něj po roce vrátila, zklamána a zaskočena světem „tam venku". Její plány na poklidné stáří však zmaří nečekaný vpád lupičského páru na útěku před policií. Nebyla by to však paní Savageová, aby se i s touto situací nevyrovnala s fantazií sobě vlastní a neobrátila vše v prospěch svůj i těch, na kterých jí záleží. Tato komedie s detektivní zápletkou byla důstojným vyvrcholení celé přehlídky.

Mohu pouze konstatovat, že letošní páté Jaroměřské divadlení se i přes svou žánrovou pestrost vyznačovalo vzácně vyrovnanou a vysokou úrovní představení. Děkuji všem, kteří se zasloužili o hladký průběh přehlídky, zejména Městu Jaroměř, Městskému kulturnímu středisku, členům Divadelního souboru Vrchlický, všem zúčastněným souborům a také divákům, kteří nás poctili svou návštěvou. Doufám, že se zase za rok sejdeme u výborného divadla.

Martin Vakrčka,
člen DS Vrchlický Jaroměř

***

Divadelní soubor Erben Miletín

XII. DIVADELNÍ ERBENŮV MILETÍN

Festival amatérských divadelních souborů
26. září – 9. prosince 2007

Program:

Divadlo Maska Zvolen
Baba Jaga – skutečný příběh

Divadelní soubor Dobruška
Habaďura
(Hosté pana Swana)

JDO A. Jiráska Úpice
P. King, F. L. Cary:
Velká zlá myš

Divadlo KODYM Opočno
v podání herců z Dobrušky a Opočna uvede představení, které dle filmové předlohy přepsal Aleš Sedláček
Světáci

Divadelní soubor Esence Praha
Carlo Gozzi:
Královna jelenem

Divadlo DRAK Hradec Králové
Pták ohnivák

8. a 9. prosince **Divadelní soubor Erben Miletín – PREMIÉRA!!!**
Jaroslav Koloděj:
Jak čert vyletěl z kůže
Pohádka o zamilovaném čertu, čarovné čertovské kůži a o tom, že peklo může být zdrojem štěstí a veselí.

Kontakt: Stanislav Friedrich
s.friedrich@seznam.cz
tel.: 603 573 255
http://dserben.miletin.cz/

***

Kulturní zařízení města Přibyslav

DIVADELNÍ PŘIBYSLAV 07

24. ročník
12. října – 10. listopadu 2007

Program:

FURIANT Přibyslav
Zatracený ženský pokolení

CHÁTRA Sázava
Dlouhý, Široký a Krátkozraký

JEN TAK Havlíčkova Borová
Holky se asi zbláznily

DS při DK Žďár nad Sázavou
Balada z hadrů

HADRIÁN Přibyslav
Strašidlo Cantervillské

VOLNÁ ASOCIACE Přibyslav
Jakzpraku

MUZIKÁL Přibyslav
Paměť přibyslavská

ADIVADLO Havlíčkův Brod
Jezinky Bezinky

***

DIVADELNÍ KVÁSEK
aneb

VRCHLABSKÝ FESTIVAL VESELOHER

Již 8. ročník přehlídky ochotnických i profesionálních souborů pořádá VDS Vlastík Vrchlabí ve spolupráci s Kulturním domem Střelnice. Prvních pět ročníků proběhlo pod názvem Veselá Říjnová Scénická Revue (VŘSR) a přehlídka se po vzoru Říjnové revoluce konala tradičně v listopadu. Od roku 2005 jsme změnili název na současný: Divadelní kvásek aneb vrchlabský festival veseloher, listopadový termín však zůstal zachován.

Letošní ročník se uskuteční 11. - 28. 11. a sedm souborů na něm představí sedm titulů. Vedle již téměř tradičních ochotníků ze sousední Jilemnice a Černých šviháků z Kostel-

ce nad Orlicí se ve Vrchlabí poprvé představí Náchodská divadelní scéna s představením Polib tetičku. Chybět samozřejmě nebude domácí VDS Vlastík s derniérou kusu Prokletí rodu Baskervillů aneb Pozor zlý pes.

Přehlídka je nesoutěžní, i když v letošním ročníku chceme nabídnout divákům hlasování o nejúspěšnější představení.

Program:

Intimní divadlo Dáši Bláhové
Alma de Groen:
Mrchy aneb Řekni mi pravdu o své lásce

Divadelní soubor Jirásek, skupina TEMNO z Týniště nad Orlicí
J. Koloděj a D. Drábek:
Vrány

Malé divadélko Praha
O kohoutkovi a slepičce

Náchodská divadelní scéna
S. Williams:
Polib tetičku

Divadlo v Roztocké Jilemnice
Terry Pratchett:
Soudné sestry

Černí šviháci z Kostelce nad Orlicí
Josef Tejkl:
Bílí andělé pijí tesavelu

Vlastenecký divadelní spolek Vlastík Vrchlabí
J. Janků:
Prokletí rodu Baskervillů aneb Pozor zlý pes

Kontakt: Jan Konvalina
vlastik@brbla.net
http://vlastik.brbla.net/

***

LOUTKÁŘSKÁ PŘEHLÍDKA
"O CENU MATĚJE KOPECKÉHO" 2007
34. ročník
Divadelní sál Obecní hospody
u Bohouše LIBČANY
4. – 25. listopadu 2007

Program:

LD „Maminy" Jaroměř
na motivy vlámské pohádky
Jana Dvořáčková:
Černá a Bílá Fróna

Broumovský soubor „Wokno", foto archiv souboru

LS BOĎI Jaroměř
na motivy pohádky Karla Čapka
upravila Libuše Bauerová:
O Zubejdě Solimánské

Loutkové divadlo Martínek Libáň
František Čech:
Pohádka naruby

Divadlo Jesličky Hradec Králové
na motivy textu Vojtěcha
Cinybulka Jiří Polehňa:
Tajemství modré perly

Loutkové divadlo HAD Hradec Králové
na motivy pohádky Sandry
Vébrové upravil M. Kužel:
Čertovská pohádka

***

BROUMOVSKÝ REVIZOR
NA SÁZAVĚ

Broumovský divadelní soubor WOKNO zavítal se svým divadelním představením – komedií N. V. Gogola REVIZOR, na divadelní přehlídku hudebních divadel VOSKOVCOVA SÁZAVA.

7. ročník přehlídky hudebních amatérských divadel "Voskovcova Sázava" 2007 chtěl ukázat ta nejlepší představení hudební amatérské scény uplynulé sezóny z celé republiky. Pořadatelé chtějí obohatit kulturní život v středočeském kraji a přilákat diváky z širokého okolí do divadla. Pozváno bylo pět soutěžních představení. Odehrála se od 21. září do 19. října. A v pátek 26. října - slavnostní vyhlášení výsledků spolu s dalším nesoutěžním představením. Představení hodnotí odborná pětičlenná porota.

Broumovský soubor WOKNO měl tu čest, ale také svým způsobem smůlu, že tuto přehlídku zahajoval. Být první, to je vždy nevděčné umístění v soutěži. Soubor odcestoval autobusem od divadla v Broumově v pravé poledne v pátek 21. září 2007 a po 3,5 hodinách jízdy a trochu bloudění v městě Sázava, kde jsme to ještě nikdo neznali, jsme konečně zakotvili u budovy kulturního domu v Sázavě. A hned vykládat kulisy, kostýmy, aparaturu, rekvizity. Stavění scény, nasvěcování, hudební zkouška písniček ze hry, seznámení se s jevištěm a jeho možnostmi. Divadelní sál je větší než v Broumově,

řady sedadel každá další výš než u nás, aby divák nebyl v rozhledu omezován divákem před sebou. To sebou ale přineslo jednu nevýhodu, že balkon byl extrémně vysoko, takže diváci z něho viděli za divadelní paravany na scéně. Světelný park jeviště byl bohatý. Akustika sálu velice dobrá.

Soubor byl na schodech divadla přivítán pořadateli a starostou města a zároveň seznámen s cenami přehlídky. Dozvěděli jsme se také, že soubor byl na přehlídku pozván pořadateli po zhlédnutí internetových stránek našeho souboru, kde jsou fotografie z našich her a některé články, které vyšly o nás v tisku.

V 19,30 byla přehlídka zahájena tradičními proslovy a pak již bylo jeviště naše. V sále téměř plno. Nejprve jsme měli pocit, že diváci jsou trochu „studení", ale brzy tento pocit opadl. Potlesk po každé písničce, ale i po několika výstupech zejména Pavla Nováka a Petra Hofmana. Ale i dalších. Diváci představení přijali dobře. Vzhledem k počtu diváků v sále se asi všichni nezúčastnili hodnocení představení lístečky do krabiček u východu, ale hodnocení dopadlo dobře. Do nelíbilo - žádný hlas, do líbilo s výhradami - 5 hlasů údajně od skupiny mladíčků (dle sdělení pořadatele). A 90 diváků vhodilo lístek do krabičky velmi líbilo.

Po představení (asi ve 22 hodin) opět převlékání, balení kostýmů, demontáž scény a její naložení, sbalení aparatury a rekvizit a vše naložit do přívěsu autobusu. Pak pohovor s pořadateli a hodnotící komisí a současně první jídlo - tedy řízek s chlebem a citronem. Srdečná pozvání na další přehlídky byla několikráte opakována. Ovšem, musí to být divadlo s písničkami. Pak cesta domů, příjezd k divadlu v Broumově asi v 03.30 ráno a vykládání kostýmu, kulis atd. do divadla. A některé ještě čeká cesta do Meziměstí, Hynčic, Březové... Ale spokojení byli myslím všichni, i teď již vzdálení diváci. Prostě jsme nasadili laťku, kterou se budou poměřovat následná soutěžní představeni. Buď budou lepší, nebo horší. Jak nakonec dopadneme, se dozvíme až 26. října..

Psáno 22. září 2007,
Antonín Kohl

Z výsledků:
Divácká soutěž:
Revizor, WOKNO Broumov
Nejlepší mužská role:
Pavel Novák v roli Chlestakova, Revizor, WOKNO
Čestná uznání:
Petr Hofman
za roli Bobčinského v představení Revizor, WOKNO Broumov

http://wokno.broumovsko.cz/

***

NÁCHODSKÉ „MYŠÍ HRÁTKY S TETIČKOU"

Vnímavý čtenář zajisté tento nadpisový rébus lehce rozluští. Ano, jedná se o tři divadelní hry, které Náchodská divadelní scéna uvedla jako premiéry v sezoně 2006 - 2007. Z toho, detektivní příběh spisovatelky Agathy Christie, „Past na myši", v režii pí. Ludmily Šmídové zaznamenal již svoji derniéru v červenci 2007 na zámku v Novém Městě nad Metují. Hra se po celý rok setkávala s mimořádným úspěchem u diváků a na divadelní přehlídce v Červeném Kostelci získali někteří její protagonisté ocenění.

Drdovy „Hrátky s čertem" nastudovala NDS pod režijním vedením Ing. Houšťka. Klasická pohádka, jejímž ústředním motivem je boj dobra se zlem „po česku", byla uváděna s velkými úspěch již profesionálními soubory. Příjemné reakce dnešních diváků nás utvrzují, že jsme zvolili správně, když jsme tento typ humoru nabídli divadelní veřejnosti. Premiéra hry se uskutečnila v Náchodě 22. 6. 2007 a do konce tohoto roku nás čeká ještě osm repríz, včetně předvánočního představení 9. 12.2 007 ve 13 hod v divadle dr. Čížka v Náchodě. Těší nás, že ani v příštím roce "Hrátky s čertem" nekončí svoje putování po divadlech, a tak přinesou hodně příjemných zážitků mnoha divákům.

Konverzační komedie má za úkol hlavně pobavit a rozesmát diváka. Titul Simona Williamse „Polib tetičku" v režii pí. Ludmily Šmídové rozhodně nenechá vaše bránice v klidu. Na jedné straně nesmělý a trochu nudný Leonard, otec dospívající dcery a syn veselé a živé matinky, jako

A. Christie „Past na myši"
v režii Ludmily Šmídové, foto Oldřich Nermuť

„Hrátky s čertem"

tajný spisovatel píšící pod ženským pseudonymem, na straně druhé půvabná nakladatelka feministického nakladatelství, která se rozhodne za určitých podmínek Leonardovu knihu vydat.

V poslední řadě nemohu zapomenou na nejmenší členy NDS. Dětské divadelní studio pod vedením Mgr. Moniky Jelínkové se úspěšně podílelo se svojí divadelní „skečí" „Čertova škola" na autogramiádě náchodského spisovatele a malíře Jaroslava City 4. 12. 2006, dále připravilo divadelní představení z pohádek a poudaček J. K. Hrašeho k jeho výročí a v dnešních dnech DDS finišuje se svojí divadelní pohádkou „O nenávisti, přátelství a lásce", kterou chtějí již na začátku prosince uvést pro děti předškolního věku a prvního stupně základních škol.

Mládežnická přípravka pod vedením pí. Ludmily Šmídové zúročila své snažení v již zmiňované divadelní pohádce „Hrátky s čertem".

NDS se pokusila v letošním roce nabídnout divákům větší a rozmanitější výběr divadelních představení a dětem a mládeži kulturní alternativu mimoškolních aktivit. Tuto činnost bychom nemohli uskutečnit bez sponzorů, mezi které především patří Kulturní nadace města Náchoda, Královehradecký kraj a mnohé náchodské firmy, za což jim patří poděkování.

Hejcman Rostislav,
předseda NDS o.s.

„Polib tetičku"

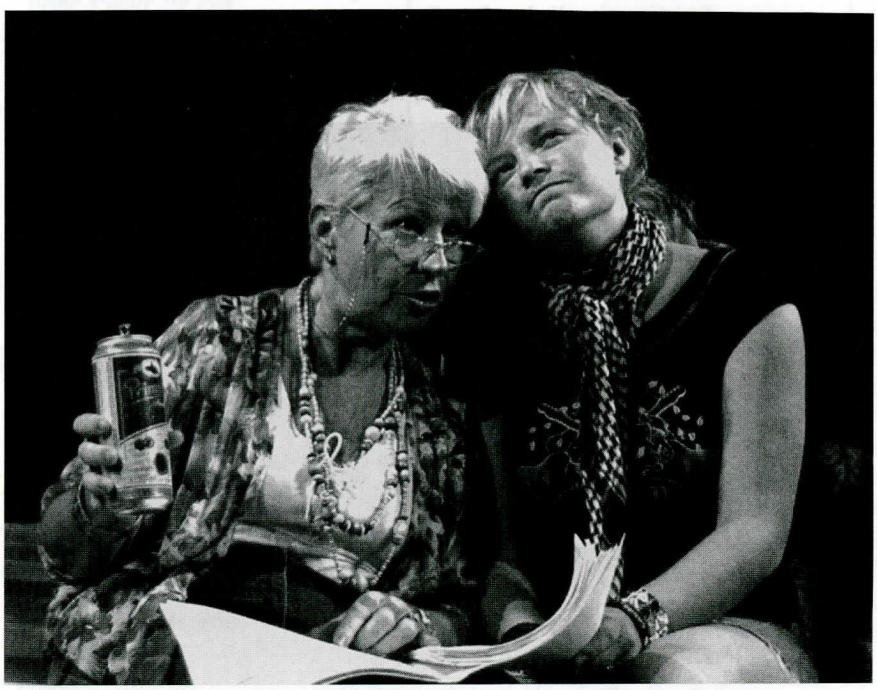

ÚSPĚCH NÁCHODSKÝCH DIVADELNÍKŮ NA NOVOMĚSTSKÉM ZÁMKU ANEB STMÍVÁNÍ S AGATHOU CHRISTIE

Prázdninový večer je jako stvořený pro vraždu... Ovšem v divadelním provedení. Herci Náchodské divadelní scény za režijního vedení Ludmily Šmídové sehráli v sobotu 14. července v Novém Městě nad Metují jednu z nejznámějších her anglické královny detektivek Agathy Christie "Past na myši". Obtížného úkolu, jakým bylo bezpochyby zinscenovat známou hru, se náchodští ochotníci zhostili se šarmem a osobitostí jim vlastní. Stylové prostředí hlavního nádvoří zámku spolu s kvalitou hry samotné i jejím nastudováním připravilo návštěvníkům – milovníkům napětí a detektivek nevšední zážitek sobotního večera, který byl navíc obohacen zpěvem ptáků či odbíjením hodin, což umocňovalo atmosféru příběhu. Divadelní představení, které uspořádala pro návštěvníky Správa zámku a pan Josef Bartoň-Dobenín s chotí, se konalo v rámci Zámeckého kulturního kalendáře 2007.

Mgr. Jan Šnajdr
spokojený návštěvník akce

***

JAK ŽIJE DIVADELNÍ SOUBOR J. K. TYLA V MORAVSKÉ TŘEBOVÉ PO ZEMĚTŘESENÍ?

(Proč zaniklo Štronzo?)

První byl Ivo H. – šéf kulturních služeb, poskytující nám zázemí a ochrannou ruku, a také především chlap, kterých je v našem souboru odjakživa zoufalý nedostatek.

Udělal chybu, a tak šel…

Druhá byla Marie S. - vedoucí, režisérka, hromosvod, ale hlavně dobrá duše a vůdčí osobnost nejen našeho souboru ale i bývalé přehlídky ŠTRONZO. Zhoršilo se zdraví, přišlo stěhování, a tak šla…

Třetí a čtvrtá byly Martina Ř. a Věrka Š. - zaměstnankyně kulturních služeb, které za vedení Marie měly o divadlo zájem. Ale bez její ochranné ruky a při nových změnách najednou na hraní nezbýval čas.

Došla chuť i nadšení, a tak obě šly….

Pátý, Olda D. - vtipálek a chlapík schopný zahrát a vymyslet cokoliv. Přišly existenční problémy, a tak šel…

Šestý, Vlastík K. - osvětlovač, zvukař, kulisák a „šťoura", zkrátka Ferda Mravenec našeho souboru, který byl málo vidět, ale o to víc potřeba na jevišti i za ním. Přišla těžká nemoc. Přesto s námi zůstal a do posledních sil pomáhal udržet tu zoufale pomalu se potápějící loď, nad vodou. I on nakonec, bohužel, šel… Ale jako jediný ze všech ne dobrovolně. Možná i proto je to hlavně on, koho nejvíc postrádáme.

Po výčtu všech, co nás opustili, by se mohlo zdát, že už snad nezůstal nikdo, kdo by mohl dál pokračovat v tradici souboru. Ale ještě zbyly 4 ženy (75, 65, 50 a 30). Nic moc, co říkáte?

Na pořádání divadelní přehlídky opravdu málo, ale na to ostatní ne. Nehodláme se totiž tak lehce vzdát. Snažíme se hledat nové lidi – a naštěstí pomalu nacházíme. Jsme nuceni sami si svítit, vymýšlet doprovodné efekty, vyrábět a stavět kulisy, kostýmy i loutky.

Pokoušíme se připravovat scénáře, a ty pak odehrát na jevišti pro diváky v co nejpřijatelnější podobě.

Zkrátka se musíme od začátku učit vše, co s chodem souboru souvisí (a o co jsme se ještě donedávna vůbec starat nemuseli), abychom nepřipravili děti o pohádky, na které jsou již zvyklé. A snad se nám časem podaří přinést něco i dospělému publiku.

Kéž by se tak našli další nadšenci, kteří by si s námi měli chuť hrát, a především jeden, který by měl odvahu nás vést!

Protože věříme, že zkušený režisér by zase vnesl trochu řádu a klidu… **Ale ať už s ním, nebo dál jen sami - přesto to tak lehce nevzdáme!!!**

Za Divadelní soubor J. K.Tyla
Blanka Šolcová a Katka Vašková

***

V TURNOVĚ

Do Moskvy, do Moskvy, již brzo…

Tři sestry je vlastně taková hra o tom, jak si tři ženské nedokážou koupit lístek na vlak do Moskvy. Tak nějak, a nevím, jestli vás pane profesore cituji přesně, tak nějak to kdysi řekl pan profesor Císař.

Asi před pěti lety jsem Čechovovu klasiku v tomto duchu trošku hodně upravil a hlavně přepohlavnil, tudíž přivádím na scénu tři sestry: Olega, Ivana a Michaila. V kuloárech jsem se poté dozvěděl, že podobná akce již jednou proběhla coby happening.

Největším oříškem bylo sehnat pány, kteří by se zhostili této náročné ptákoviny s jistým poselstvím bezvýchodnosti. Hrajeme to tedy ve čtyřech : Sestry Radek Midas, Ivan Kunetka a já. Všechny důstojníky hraje Honza Pekař.

Hudební skladatel Martin Hybler nám přinesl nádhernou ruskou a zároveň světovou muziku, takže se teď po čtených zkouškách cítíme velmi příjemně naladěni a nadrženi na další práci.

Do Moskvy, do Moskvy, již brzo...

S DĚTSKÝM SOUBOREM jsme sáhli ke klasice, kterou jsem asi před deseti lety již zkoušel. Nová inscenace Knoflíkové války však bude úplně jiná. Neobjeví se v ní dospělí herci, to zařídí masky. Jakési válečné panoptikum hrané loutkami. Dětský soubor se opět po letech na gymnáziu rozrostl, takže snad naváží na své předchůdce z kterých vyšel Christov, Kubaš či další, kteří dnes

Budoucnost východočeského amatérského divadla, potomci „Modrého kocoura" P. Hakena a „černého švihláka" P. Tejkla Na fotce vpředu zleva: Naďa, Damián, Theresia Anna, Kristina, vzadu Hynek, Vojtěch a Kryštof.

úspěšně hrají profesionálně či amatérsky. A také v tom hraje moje dcera Kristina a tak mám snad následovníky i já.

NO A DO TŘETICE DO PALICE

Lenka Lebedová, čerstvá absolventka pedagogické školy přišla s přáním udělat pěknou pohádku pro malé děti. Dva bláznivi šašci si ji vymýšlejí jakoby divadlo na divadle, občas se něco nepovede a vyrobí se postava příliš malá. To dává epizodní prostor pro další mé ratolesti Vojtu a Theresii Annu. A Vojta už umí jednu větu „Nejsem malej, jsem velkej a strašnej. Okamžitě mi uvařte čertovskéj guláš z kopřiv a feferónek".

Dá-li bůh zdraví a nápady, a komunální politici peníze, vzniknou snad tři hezké věci.

Petr Haken

Přikládám krásný obrázek, kde jsou ti tři malí herci s Pepovými.

***

V NOVÉ VSI NAD POPELKOU
ZÁBAVNÝ VEČER BYL SUPER

Na jevišti a na sále se vystřídala stovka účinkujících, byly tam scénky, mažoretky, taneční skupiny, módní přehlídka. Diváků bylo přes tři sta. Bylo to hodně náročné, ale stálo to za to. Když se valily davy ze všech stran, trochu jsem si říkala, jestli jsem to nepřehnala. Jedno vystoupení střídalo druhé, všichni byli skvělí, diváci se výborně bavili, byla úžasná atmosféra i v zákulisí.

Teď nás čeká repríza pohádky Koláč štěstí v Jilemnici, připravuje se pro školy a školky v Jičíně.

Já současně také hraju s DS J.K. Tyl v Lomnici Ženský boj od Klicpery, který budeme u nás ve vsi hrát 10. listopadu, 11. listopadu jedem s pohádkou do již zmíněné Jilemnice. 22. prosince budeme mít Vánoční koncert Musica Bohemica Jaroslava Krčka. Každý měsíc pořádám nějakou kulturní akci.

Připravujeme divadelní hru Zlý duch Lumpacivagabundus - zatím pracujeme na scénáři a hudbě.

Mějte se dobře.
Zdraví Ivana Nosková

***

OLŠANY 2007

1. září se sešli **divadelníci z Makova** na již tradičním setkání před novou divadelní sezónou. Setkání tradičně proběhlo opět v příjemném prostředí hostince Na Olšanech v Jarošově u Litomyšle. Zhodnotili jsme uplynulou divadelní sezónu a nabrali sil do nové sezóny. Zájem byl takový, že někteří členové souboru neváhali překonat i vysokou zeď, aby se dostali k diskusi. Program byl splněn, prase snědeno, pivo vypito.

***

NE.DIV.SE.

=

nezávislé divadelní seskupení
z Broumova,
hrající pod DDM Ulita Broumov.

Už ne děti, ale k dospělosti jim chybí přece jen krůček. Je to soubor nadšenců, který už hraje – v různém seskupení - sedmým rokem. Od pohádek, přes hru pro „puberťáky" a pokus o detektivku se letos dostává k vlastnímu pojetí Semaforu. Máme před sebou ještě tak dva roky, než se původní jádro souboru dostane na vysoké školy a cesty povedou úplně jinam. Máme těch divadelních plánů plnou hlavu. Vloni jsme zábavnou formou představili mladé recitátory na Broumovsku a v lednu chceme v této tradici pokračovat. Celkem desetkrát jsme sehráli vánoční představení Ej radost velikou zvěstujeme Vám ... , plné koled a vánoční atmosféry. Poprali jsme se s Čarodějem ze země Oz a připravili Pohádku naruby a divadelní frašku Esmeralda a Desperanda, se kterými jsme vystoupili i v Ratibořicích. Na příští rok se těší-

Divadelníci z Makova

me na setkání s Francois Villonem, na Dotek baroka, který plánujeme do zahrady a na nádvoří broumovského kláštera a na jednu veselou pohádku pro malé diváky. Proto - nedivte se, nás divadlo opravdu baví.

Jestli má někdo chuť a náladu zavzpomínat na zlatou éru Semaforu - veřejná premiéra se uskuteční 11. 12. 2007 v Městském divadle v Broumově. Můžete si klidně s námi i zazpívat.

Dáša Židová, vedoucí souboru

***

DIVADELNÍ SPOLEK **KAČENKA**

Po úspěšném provedení hudební divadelní hry „Noc na Karlštejně" která měla 36 repríz, jak na domovských divadelních prknech v Deštenské „hasičárně" a z toho osm výjezdních představení v okolních obcích, kde u diváku byla hra velice vřele přijata, a i diváci při závěrečné děrovačce si známé písničky s herci společně zazpívali. Po této hře začínáme připravovat novou hru. Již začínající čtené zkoušky naznačují, že se výběr hry povedl, i když se sáhlo tak trochu do jiného „soudku". Po delší době jsme se vrátili a vybrali k nastudování divadelní komedii - frašku od Františka Ringo Čecha „TITANIK" Jen poznámka, již v začátku našeho působení divadelního spolku jsme od jmenovaného autora a v režii V. Domšové sehráli úspěšně „Dívčí válku" a to ještě na divadelních prknech jeviště v hotelu „Národní Dům" (která nám schází). Tak jsme se k F. R. Čechovi po letech opět vrátili. Jeho hra „TITANIK" (pravda o zkáze Titaniku, aneb kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá) je úspěšnou komedií, několikrát byla uvedena v České televizi. Hra nejen že zajde mezi řádky do politiky, ale je také trochu více „lechtivá" až do erotiky a není nouze o zajímavá překvapení. Bude také záležet na tom, jak si naši herci s touto hrou poradí, věřím, že to dopadne dobře a diváci se velice pobaví. Hra bude doplněna hudbou a písničkami a my všichni z našeho divadelního spolku Kačenka uděláme vše, aby se povedla, a hlavně pobavila diváky. Nezbývá, jen si společně popřát, aby se vše povedlo a k tomu divadelní „zlom vaz"... Premiéra je plánovaná na prosinec 2007.

-JaK-

http://www.dskacenka.wz.cz/index.html

***

DIVADELNÍ SPOLEK **VOJAN**
Libice nad Cidlinou

nabízí pohádku od Vlastimila Pešky **"Měla babka čtyři jabka",** kterou právě nastudoval pro nejmenší diváky. V každém jablíčku je skryta jedna pohádka, např.O Koblížkovi, O veliké řepě a další. Jsou propojeny známými dětskými písničkami. Uvidíte velké loutky zvířátek, tzv. manekýny. Premiera byla 3.11.2007. Další reprízy jsou 1.12.2007 od 15,00 hodin v Libici n.C. a 2.12.2007 od 14,00 hodin v Sokolči u Poděbrad. Pohádku můžeme zatím hrát jen v sobotu, příp. v neděli. Další podrobnosti, vč. foto na web. stránkách DS Vojan http://dsvojan.wz.cz nebo na telefonu 603 548 358.

***

ADIVADLO
Havlíčkův Brod
derniéra Ledové královny

V červnu 2004 byla přátelům ADIVADLA a dětem představena v Havlíčkově Brodě a v Horní Krupé inscenace na motivy pohádky H. Ch. Andersena Ledová královna. Po reflexi na reakce dětí i dospělých se uskutečnila oficiální premiéra na domácí scéně 19.9.2004.

Po těchto třech představeních se Ledová královna hrála (včetně derniéry) ještě 22krát v obcích a městech na Havlíčkobrodsku, v kraji Vysočina i v dalších místech republiky.

Problémem nejen našeho souboru je získávání a udržení mladých lidí. My jsme byli nadšeni, že jsme jich pro toto představení několik získali. Ale mladí odcházejí z různých důvodů: za prací, za láskou, za studiem, do ciziny. Nelze jim v tom bránit, proto se i obsazení rolí během tří let proměnilo, princezna změnila příjmení, ale když Gerda odešla na studium až do Olomouce, byla derniéra nevyhnutelná.

Uskutečnila se 7. 10. 2007 v Havlíčkově Brodě na domovské scéně v KD Ostrov jako 25. představení za přítomnosti 4tisícího návštěvníka - malé Karolínky. Ta od Adivadla dostala obrázek a malého maskota Adivadláčka, a když titulní představitelka Ledové královny zjistila, že jde o jí svěřené dítko z mateřské školy, tak také růži Ledové královny.

Co říci na závěr: prostě to skončilo, ale zůstanou vzpomínky na setkání s andersenovskou poetikou, na příjemné reakce malých i velkých diváků a chuť všech členů souboru připravit pohádku novou.

Za Sdružení ADIVADLO
Mgr. Marta Hermannová

ADIVADLO Havlíčkův Brod, derniéra Ledové královny

***

PARDUBICKÉ DIVADLO
EXIL
JEDE NA PLNÝ PLYN

Pardubické Divadlo Exil prošlo v posledních měsících velkými změnami. V březnu se principál Petr Kouba rozhodnul, že to bude jeho poslední sezona Exilu. S koncem loňské divadelní sezony odešel z pardubického souboru nejen on, ale i Kateřina Formánková. Bylo potřeba doplnit prořídlý repertoár a oprášit prostory v Havlíčkově ulici, proto se divadlo na prázdniny uzavřelo, ale pouze pro diváky. Herci a režiséři se pustili do úklidu, malování. Nového nátěru se dočkala kuchyňka, šatny herců a jeviště. Hlediště bylo zvýšeno, probral se fundus.

Lucie Hašková nastudovala společně s novými herečkami Katarinou Gajić a Lenkou Pecinovou tragikomický příběh Jacka Janczarskiho **"Umřít smíchy"**. Hra je o soužití dvou žen ve vězení. Přeslušná psycholožka Emílie předstírá, že je vězenkyně a snaží se zjistit, jestli rázná prostitutka Zuzana skutečně vraždila. Po zářijové premiéře se zatím bohužel nekonala repríza. Lenka Pecinová si po autonehodě dává dohromady naštípnuté žebro. Inscenace by se mohla vrátit na jevišti snad v prosinci.

Koncem srpna se sešla část nováčků, která vzešla z březnového konkurzu Exilu, na soustředění ve Zbyslavci u Heřmanova Městce. Parta sedmi lidí měla poprvé na vlastní kůži zjistit, jak vypadá zkoušení. Já jsem poprvé opustila jeviště a zkusila si, co obnáší režisérská práce. A protože jsem si vzala do hlavy, že by měli mít všichni přibližně stejnou roli, napsala jsem svou první divadelní hru. Mimochodem mě těší, že za tento text nemusíme nikomu platit autorská práva. Zkoušení ve Zbyslavci probíhalo souběžně se soustředěním Chlapeckého sboru Bonifantes a tak se stalo, že se do tohoto autorského počinu dostaly písničky, autorem hudby je sbormistr Jan Míšek. Výsledek jedenáctidenní práce jsme nazvali **„Únos aneb červenobílá komedie (se zpěvy)"** a divákům ho předvedli poprvé 28. září. Herečtí nováčci si hned okusili další poprvé, když se vydali na nesoutěžní přehlídku ochotnických činoherních divadel „Jaroměřské divadelní".

Další letošní premiérou byla v říjnu **„Taková normální rodinka"**. V režii Ivany Novákové se na prknech divadla (v našem případě na linoleu) objevily stálice exilovského souboru. Babičku vražedkyni hraje Olina Vetešníková, zpívající maminku Jiřina Mejzlíková a želvy Poldinky si na jevišti hýčká Milan Vodehnal, roli natěrače Hamouzka ztvárnil Viktor Trnka.

Do konce kalendářního roku chceme stihnout ještě dvě premiéry. Hořkosladkou komedii **„Dveře, aneb pane, vy jste náhoda"**. Autor Milan Kopecký se přijel podívat na první čtenou zkoušku a slíbil, že si nenechá ujít ani premiéru 1. prosince. Poté uvedeme další českou současnou hru Hany Hejdukové **„Tři setry ...v erbu tulipán"**. Text vznikl na jaře 2001 a byl vybrán mezi finálové práce soutěže o Cenu Alfréda Radoka. Trochu prokleté je zkoušení inscenace Miloše Urbana „Nože a růže". Hledáme intenzivně do obsazení muže okolo třiceti let. Snad se nám to podaří. A po novém roce dáme prostor opět zahraničním autorům.

Stálým členem Exilu se stal Josef Jan Kopecký z českotřebovského Triaria. Po režii **„Léta v Laponsku"** se objevil jako herec v **„Takové normální rodince"**. Aleš Dvořák se chystá vypůjčit si jednu „Exilačku" do zkoušení v Opatovicích nad Labem. A on sám, stejně jako naše Kristýna Hypšová, se podílel na divadlu poezie, se kterým Triarius z České Třebové vyrazil do Itálie. **"Bláznův dům"** autora Lubomíra Kasala měl úspěch i v Exilu.

V této sezóně jsme odstartovali i cyklus fotografických výstav. Do konce října byly k vidění černobílé akty fotografa Jana Mlčocha. Instalace nazvaná **„Baterkografie ženy"** představila tzv. luminografii. V listopadu nabídneme makro fotografie Jaromíra Zajíčka.

Novou podobu mají i naše inter-

netové stránky. Adresa je stále stejná: http://exil.pardubice.cz

Kateřina Prouzová
statutární zástupce sdružení
724 251 691, amatak@seznam.cz
Divadlo Exil
Divadelní spolek a(MAŤÁK),o.s.
Havlíčkova 841
530 02 Pardubice

A Z PARDUBIC SE OZVAL DALŠÍ, NÁM JEŠTĚ NEZNÁMÝ SOUBOR

DIVADLO KATASTROFA

(spolek varietních umělců /občanské sdružení)

- stálá scéna: Kulturní dům Hronovická
- rok založení: 2003
- umělecký ředitel: Patrik Ulrich, tel:739 706 035
- ekonomický ředitel: Svatopluk Kodet, tel:736 260 064
- elektronická pošta: zdravicko.dk@email.cz

Na repertoáru:

Zdravíčko - diskusně-zábavný pořad autorského tandemu UK

3 x A. P. Čechov
- téměř ruská humoreska

Blesky paní MacWilliamsové
- americká komediální jednoaktovka

Motorkáři aneb Benzínoví psi
- tragikomedie z motorkářského prostředí

Jak čerti vařili vtipnou kaši
- pohádková komedie nejen pro děti

Více na:
http://www.divadlokatastrofa.cz/

Představení „Taková normální rodinka“,
na fotografii jsou Jana Tichá, Milan Vodehnal, Lucie Hašková,
Josef Jan Kopecký a Jiřina Mejzlíková

***

DIVADELNÍ SOUBOR E. VOJANA

nastudoval a 30. listopadu uvedl premiéru hry bratří Mrštíků **MARYŠA** ve výrazné, od folkloru oproštěné, úpravě Z. Černína jako drsné, kruté a silně emotivní drama, s hudbou Jiřího Pavlicy.

***

SPOLEK DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ PŘI TJ SOKOL ČESKÁ SKALICE

uvedl 11. listopadu premiéru komedie Marca Camolettiho **Modré z nebe** v režii Petra Škrdly. A již 15. prosince pozve do divadla i dětské diváky. Soubor v režii Evy Schwarzové připravuje pohádku Olgy Novotné **Nevěsta pro čaroděje**.

Kontakt: Eva Schwarzová
eva.sch@atlas.cz
tel.: 603 750 087

***

ZA ÚČELEM UVEDENÍ ZBRUSU NOVÉ NEBESKÉ KOMEDIE

ASTEROID BEJČEK

z pera Josefa Tejkla vznikla i zbrusu nová

Královéhradecká kávová společnost herců na volné noze

SAMOHANA

V jímavé grotesce z královéhradecké hvězdárny v režii autora se feministicky čepýří Jana Portyková a Monika Fejglová, mužně do černé tlamy vesmíru hledí Jan Bílek a Josef Tejkl, kozelce metá, karamboly hasí a překáží Jaroslav Pokorný, hudbu sfér vyluzuje a kostmi rytmicky chrastí Martin Brunner.

Premiéra byla již v září,
k vidění bude 5. ledna 2008
v Kostelci nad Orlicí.

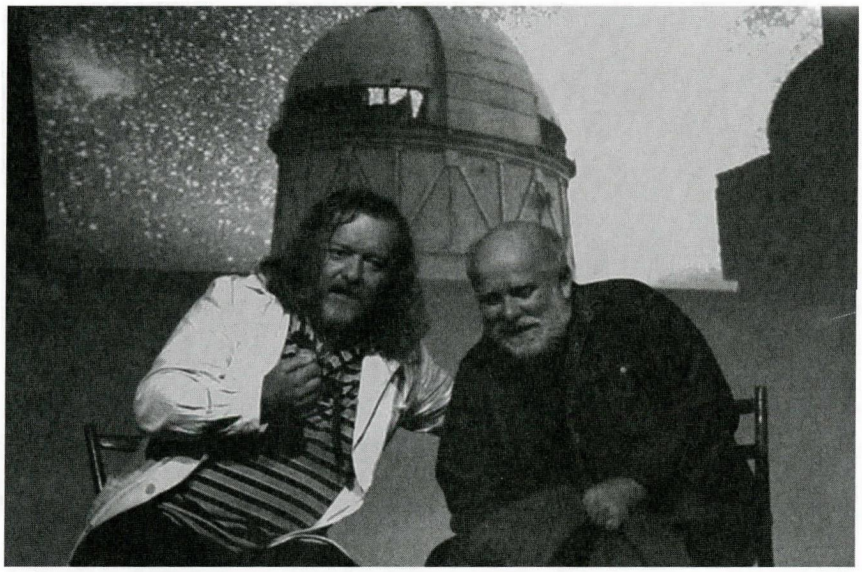

Asteroid Bejček, Josef Tejkl a Jan Bílek, foto Jan Slavíček

ní podařilo na výbornou. Jaroměřští divadelníci se rozhodli, že se pokusí s touto hrou seznámit i jiné publikum, nežli to jaroměřské a pokusí se s ní zaujmout a prorazit v předkole pro příští ročník Jiráskova Hronova.

Chtěli bychom tímto poděkovat všem jaroměřským i mimojaroměřským příznivcům „Vrchličáků", kteří se nenechají zlákat teplíčkem domova a přijdou je podpořit svým potleskem.

Zdeněk Adam Novák
ředitel
Městského kulturního střediska

***

PAROHÁČI MĚLI S KALHOTAMI ÚSPĚCH

V sobotu 17. listopadu 2007 odehráli členové ochotnického spolku "Vrchlický" z Jaroměře premiéru divadelní hry „Paroháči aneb Červené kalhoty". Premiéra byla hrána de facto dvakrát. V sobotu byla hra uvedena v rámci divadelního předplatného. Teprve v neděli 18. listopadu byla první repríza, respektive „druhá" premiéra, tentokráte pro platící veřejnost. Obé se odehrálo ve velkém sále Městského divadla v Jaroměři. Režie se ujal dlouholetý a zasloužilý člen souboru Milan Hrycík. Pan Hrycík zvolil tolik žádaný komediální žánr, ba dokonce jak sám autor hry Vlastimil Peška uvádí – třeskutou frašku. Sluší se dodat, že autorem předlohy je J. B. Moliere.

Role byly tzv. ušity přímo na míru jednotlivým členům souboru a jak bylo vidno na jevišti, všichni se úžasně bavili a snažili se podat co nejlepší výkon. Zvláštní zmínku si zaslouží mladá herečka Ludmila Rindová, kterou diváci za její sobotní herecký výkon odměnili aplausem na otevřené scéně, což je pro herce jistě ta pocta z nejvyšších. Pochvalu si zaslouží i ostatní představitelé hereckých rolí a to dámy: J. Čeňková, A. Hynková, H. Holečková, R. Holečková, J. Jindrová, S.Vakrčková a pánové: J. Horáček, L. Hynek st., L. Hynek ml., J. Jirowetz, J. Štichauer, R.Unger a M. Vakrčka.

Obě představení byla v divadle plně obsazena do posledního místa. O to významnější je, že se to podařilo i při nedělním představení, které bylo určeno široké veřejnosti. Pozdě přišedší nešťastníci odcházeli od pokladny zklamáni, jelikož představení bylo již vyprodané. A toto není tak častý jev - naposledy bylo takto vyprodáno při uvedení hry A. Procházky „Přes přísný zákaz dotýká se sněhu". Jelikož byl o představení tak velký zájem, bude hra zopakována v jaroměřském divadle v sobotu 2. února 2008. Sobotní i nedělní komedie měla jediný úkol – pobavit diváka a to se podle reakcí publika během představení i po jeho skonče-

***

MODRÝ KOCOUR 2008

Vážení přátelé,

blíží se konec roku a rok nový a to znamená, že se opět hlásí váš oblíbený kocour. Srdečně vás zveme, přijeďte zahrát, přijeďte na čumendo či přátelsky posedět Ke Karlu či do altánu.

V letošním roce se setkáme již potřinácté. Festival bude opět přehlídkou Euroregionu Nisa, budou zde tudíž soubory z Polska a soubor Lužickosrbský, což bude jistě zvláštní zpestření. Pro letošní rok je zvolen termín **čtvrtek 21. února a neděle 24. února 2008.**

Přihlášku pro nehrajícího účastníka nutno zaslat na adresu Petr Haken, Koněvova 1003, 511 01 Turnov nebo haken@gytu.cz. A to nejpozději do 10. února 2008.

RAČTE VSTOUPIT!

KRÁLOVÉHRADECKÉ KLICPEROVO DIVADLO

Revizor, foto Josef Ptáček

Koncem minulé sezóny měla v Klicperově divadle premiéru **Silnice** - spjatá se jménem Federica Felliniho a jeho legendárního filmu (1954). „Budu velmi překvapen, jestliže toto dílo, na první pohled tak málo běžné a provokující, nebude po čase a ve vzpomínkách posuzováno odlišně a nebude znamenat významné datum v historii filmu... Je v něm patrná láska k lidem a naděje ve vítězství pravdy..." napsal o Silnici uznávaný filmový historik Georges Sadoul. A nemýlil se. Silnice je dnes považována za jeden z nejlepších filmů všech dob. V Klicperově divadle tento slavný příběh z cirkusového prostředí režíruje umělecký šéf pražského Divadla na Vinohradech Martin Stropnický.

Fellini měl pro role siláka Zampanó a pro pomatenou Gelsominu Anthonyho Quina a Giuliettu Masinu, Stropnický Tomáše Lněničku a Isabelu Smečkovou Bencovou. Ani jeden z nich velké vzory nekopíruje, oba jsou svébytnými hereckými typy. Lněničkův primitivní hrubián Zampanó vzbuzuje soucit stejně jako Gelsomina Smečkové. Ta není typickým ženským klaunem, ale přecitlivělou zanedbanou dívkou, vystavenou krutému světu, v němž ji matka prodala cirkusákovi jako cvičeného psa. Ničemu nerozumí, živočišně pudový sex si plete s láskou, kterou jí však Zampanó nemůže dát, neboť jemu ji také nikdo nikdy nedal. Zampanův protihráč, artista Blázen v podání Ondřeje Malého, je stejný ztracenec, ale čelí světu s humorem a fantazií. Intuitivní touha všech po spřízněné duši a porozumění přirozeně spěje k tragédii.

V hlavní roli měla původně vystoupit Veronika Žilková, ale různé starosti to nedovolily, a proto se part Gelsominy stal vynikající hereckou příležitostí mladé herečky Klicperova divadla, Isabely Bencové. V současné době se reprízování Silnice přerušilo, protože Iza bude maminkou a do Silnice opět vstoupí až někdy koncem jara.

Do nové sezóny vstoupíme prostřednictvím několika recenzí. O premiéře **Mefista** podle slavného románu Klause Manna a ještě slavnějšího filmu s Mario Brandauerem, píše J.P. Kříž v Právu:

„Pod plátnem o třiceti obrazech je podepsán Petr Štindl a jeho spolupracovníci: autorka kostýmů a scény Zuzana Přidalová se skladatelem Karlem Albrechtem a s výrazným choreografickým vkladem Halky Třešňákové. Od druhého zvonění je jasné, kudy povede přesah životní kariéry herce Hendrika Höfgena - s předobrazem Mannova švagra Gustafa Gründgense. Na diváky dotírá Gottovo Kdepak ty ptáčku hnízdo máš. Poučenějším divákům pak neuniknou citace z proslovů a vystoupení Jiřiny Švorcové a dalších budovatelů normalizačního bezčasí... Volba mezi šlechetností a kariérou má desítky odstínů. Liší se mírou povědomí "kdybych tam nebyl já, byl by tam někdo horší". Takový sebeklam kolíkuje především území vlastní kariéry a výčet nezahrnuje

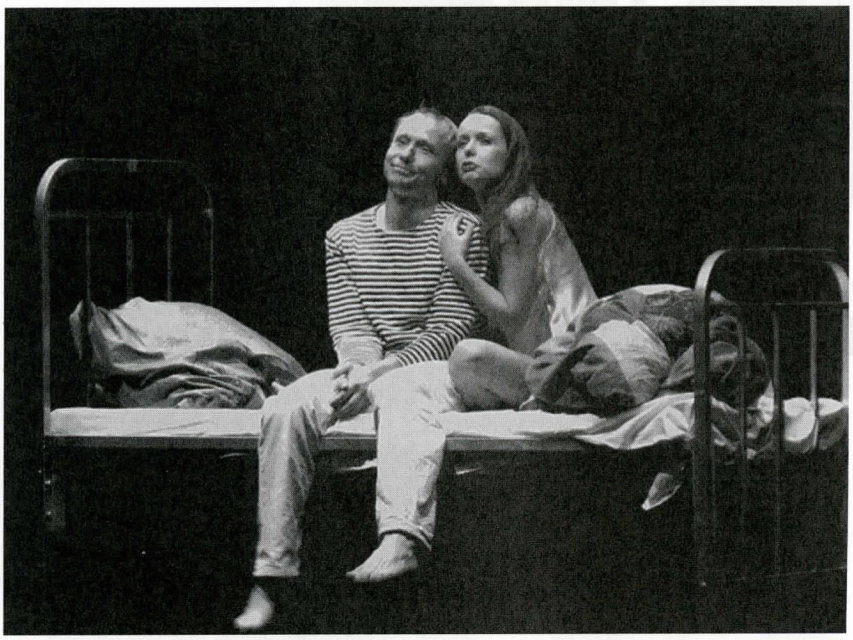

Mefisto, foto Bohdan Holomíček

jen Německo a Rusko 30. let nebo čs. normalizaci let 70, vzorec lehce doplníme o angažované kariéristy dneška. V Hradci stvořil herce Hendrika Höfgena expresívní Ondřej Malý, životními protiklady Höfgenovy chameleónské přizpůsobivosti jsou Otto Ulrichs ve vypodobení Jiřího Zapletala a Hans Miklas (Jan Sklenář). Šlechetnost v prvním případě, hloupá závislost ve druhém přivádí oba na smrt, zatímco Höfgen přežívá vše.

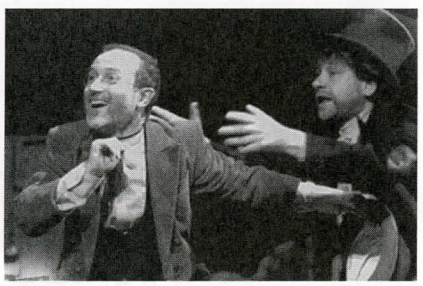

Revizor, foto Josef Ptáček

O **Revizorovi** napsal Petr Mareček v Dnes, že „Inscenace Klicperova divadla v Hradci Králové je dílem Ivo Krobota, o výtvarnou složku se postaral Luboš Hrůza. Ruskost atmosféry je zachována, ba podtržena dívčí hudební skupinou, laškovně pojmenovanou Volha, skládající se z klarinetu a tří akordeonů. Vedoucí a komponista v jedné osobě David Smečka obsluhuje mandolínu. V nahraném hudebním podkresu je navíc využito sonorního témbru pravoslavného kněze. Krobotova inscenace nepřekvapuje divokými mizanscénami, je rozehrána vcelku standardně, má energii, šťávu a tempo. Hejtman je role pro Hynka Pecha jako napsaná, jeho kreace má v sobě záludnost i škodolibost, když se později toto "lišáctví" ukáže jako velmi zpozdilé, dostává jeho sebevědomí značnou trhlinu, i když Hejtman drží stále figuru. Lahůdkou je i netradiční pojetí Hejtmanky v podání Marie Kleplové. Nejde o primitivní činovnickou paničku, spíš o somnambulně sentimentální dámu, pobývající občas ve vzdušných zámcích. Filip Richtermoc (Chlestakov) a Jan Sklenář (Osip) hrají dobrodruhy, občas si s gustem prozpěvují písničku o jízdě krajinou, song působí v jejich podání vítězně. Královéhradecký Revizor je kvalitní inscenace, která výrazně rezonuje s publikem. Dokumentuje, že Klicperovo divadlo neupadá ani v pomorávkovském období do průměru.

A nyní pár slov o premiéře nejčerstvější, Gozziho **Turandot**, jednoho ze známých děl nové komedie del´arte (Gozzi současník Goldoniho) – z úst režiséra Jana Jirků: „Text prošel mnoha úpravami. V Gozziho předloze bylo asi sedmnáct postav a my si vystačíme s devíti. U Gozziho se v Pekingu v paláci čínského císaře objevují postavy z komedie dell´arte (Pantalone, Trufaldino, Brighella atd.), které u nás nahradí velice zajímaví čeští mystičtí hrdinové, u Gozziho nevystupují živé šelmy, kdežto u nás vystupovat budou, u Gozziho se docela hodně vraždí, u nás se bude vraždit ještě o trošku víc. Taky tam máme jedno veliké překvapení na závěr, které neprozradím. A ještě jsem přidal víc humoru, asi čtyři a půl kila. Tři paličky česneku. Keříček majoránky. A pytel brambor. Raných.

Princezna Turandot vymýšlí pro své nápadníky nesplnitelné hádanky, a za to je hlava dolů. Krutost je pro v této inscenaci důležitou otázkou, která nás, lidi, baví a přitahuje a jsme schopni na ní i vydělávat. Dělí nás a vzrušuje zároveň. (Z rozhovoru s Martou Ljubkovou.)

Připomenout musíme i úspěšný, již **IV. ročník festivalu velkých malých divadel ČEKÁNÍ NA VÁCLAVA 2007, celkem se za 31 festivalových dnů odehrálo 52 představení na hlavní scéně, ve studiu Beseda a na komorní scéně V podkroví, festival navštívilo celkem 12 010 diváků a zúčastnilo se celkem 22 divadel, z toho dvě slovenská. Z České republiky hrály soubory z 10 měst - Brna, Českých Budějovic, Kladna, Liberce, Mladé Boleslavi, Ostravy, Pardubic, Prahy, Ústí nad Labem a domácí z Hradce Králové.** To vše za obrovského zájmu diváků.

(zpracoval sg)

http://www.klicperovodivadlo.cz/

VÝCHODOČEŠI V PARDUBICÍCH

Dva tipy do Východočeského divadla Pardubice

VÍTĚZSTVÍ

Vítězství je historická hra o poměrech, které v Anglii panovaly těsně po anglické buržoazní revoluci, kdy bylo znovu nastoleno království. Doba je to mizerná a politika té doby nesmlouvavá a krutá. A takový je také text Howarda Barkera. Syrový, plný krve, drsných slov, intrik a sexu. Ukazuje, jak hodně dokáže být člověk silný nebo zbabělý.

Rozhodně jde o odvážný dramaturgický počin, který by leckdo od pardubického divadla nečekal. Režie Mariána Pecka je stylizovaná, emotivní. Pecko zná přesně pohnutky hrdinů příběhu. Ten, kdo viděl v Pardubicích jeho Ondinu nebo Romanci pro křídlovku ví, že slovenský režisér klade důraz i na výtvarnou a hudební složku představení. Tahle inscenace z diváka postupně stáhne kůži.

V hlavní roli jako vdovu Bradshowovou si můžete vychutnat Romanu Chvalovou, která po dlouhé době dostala velkou hereckou příležitost. Vedle ní se blýskne i Josef Vrána jako živočišný, místy až buranský král Charles Stuart, který se mstí a vlastně ani už neví proč. Jeho milenku ztvárnila Kristina Jelínková a v další hlavní roli uvidíte Milana Němce. Herci i v malých rolích vazbí na sebe i hlavní hrdiny. A dotváří střípky v mozaice.

Už jsem se zmínila o tom, že uvést na prknech pardubického divadla právě tuto hru je odvážný dramaturgický počin. Divadlo, které si postavilo svoji pověst na muzikálech a komediích naservíruje divákovi moderní drama v burcující režii. Dá se čekat, že ne všichni diváci se s tím vyrovnají. Tahle inscenace je totiž bude nutit přemýšlet, prožívat a prohledat zákruty jejich duše i hlavy.

Kateřina Prouzová

Foto Michal Klíma

BLÁZNIVÉ NŮŽKY

Východočeské divadlo Pardubice uvedlo počátkem října v české premiéře komedii Bláznivé nůžky. Na rozdíl od běžné inscenace do hry zasahují samotní diváci a určují směr dalšího vývoje představení. Hra je zvláštní kombinací detektivního a komediálního žánru, navíc je interaktivní, postavená na komunikaci publika a herců.

Hru napsal německý dramatik Paul Pörtner a původně byla seriózní

ním psychodramatem. Látky se později ujali Američané Bruce Jordan a Marilyn Abramsová, kteří vytvořili zcela novou podobu představení pro divadlo v Lake George. Tahle show se hraje po celé Evropě a teď dorazila do Čech - konkrétně do Pardubic.

V jednom kadeřnickém salónu v centru Pardubic se Tony a slečna Barbara zrovna starají o svou stálou zákaznici. V kadeřnictví se mihne i překupník starožitností a dva policisté v převleku. Když tu najednou se v bytě nad salónem stane vražda... Přesně takhle začíná komedie Bláznivé nůžky, které se necelou hodinu tváří jako docela obyčejná divadelní hra. Potom se ale rozsvítí v sále a diváci jsou vyzváni, aby svými otázkami určili směr vyšetřování a pomohli dopadnout vraha. Inscenace má několik možných konců. Buďte se jistí, že každá repríza bude jiná, neopakovatelná. Samo publikum brzy nachází komediální notu nahrává hercům na smeč, vtipně glosuje jednání postav.

Režisér Petr Novotný prozradil, že herci se musí držet velmi podrobných režijních poznámek, aby celé představení drželo pohromadě. Dvě třetiny představení jsou nejen o pečlivě secvičených výstupech, ale především o pohotovosti herců a jejich schopnosti improvizovat. Na jevišti uvidíte Petru Janečkovou, Ladislava Špinera, Alexandra Postlera, Dagmar Novotnou, Josefa Vránu a Petra Dohnala, který jako vyšetřovatel nejvíce komunikuje s diváky.

Všichni aktéři jsou si dobrými partnery a umí rychle reagovat na poznámky diváků, kteří se vlastně stávají součástí hereckého souboru. A tak, jestli bude konkrétní představení vtipné a povedené, záleží hodně na publiku. To premiérové ukázalo, že má smysl pro humor a chuť se zapojit do hry. Předpokládám, že Bláznivé nůžky získají své stálé fanoušky, kteří budou chtít svými otázkami herce doběhnout. Což je pro aktéry velká výzva. A to je výzva i pro vás. Přijďte si do pardubického divadla ověřit, zda jsou herci ve střehu.

Kateřina Prouzová

http://www.vcd.cz/

Foto Michal Klíma

DIVADLO DRAK

MAGICKÁ REVUE S PTÁKEM OHNIVÁKEM V DIVADLE DRAK

Foto archiv divadla

Mnohokrát ve své existenci přišlo divadlo DRAK s novými způsoby, jak zaujmout dětského i dospělého diváka. Ve své nejnovější inscenaci zvolil režisér Josef Krofta se svými spolupracovníky formu magické revue s pohádkovými a soutěžními prvky. Naše současnost je protkána různými reality show a soutěžemi, a i když je nesledujeme, dostávají se nám do podvědomí.Nabízejí však množství materiálu, který právě v divadle může dostat prostor

Nová inscenace **Magická revue s ptákem Ohnivákem** přejímá některé prvky reality show i běžných soutěží a využívá je pro vyprávění příběhu Ivana, který se pokouší získat pro sebe krasavici Sašu. Čaroděj Kostěj není jen obyčejný čaroděj, ale zároveň šikovný moderátor a hybatel pořadu. Ke svým kouzlům využívá všemocnou promítačku, jejíž pomocí během setiny vteřiny může změnit prostředí, ve kterém se hrdina ocitá. Sledujeme cestu Ivana džunglí, mořem, vesmírem a jeho setkání se zvířecími obyvateli těchto říší, které svou čaromocí Kostěj na jeviště přikouzlil. Hrdina Ivan jdoucí za vidinou své krásky není jen pohádkovým bohatýrem, ale i soutěžícím. Musí nad sebou zvítězit a udělat cokoli, třeba se i utkat s nebezpečnými zvířaty, aby se dostal k cíli. A jako v každé pohádce i soutěži , když je mu nejhůř, může mít pomocníka – u nás ptáka Ohniváka. Není to sice klasický pohádkový Ohnivák, ale Ivanovi pomůže k vítězství. Je-li cena za vítězství skutečně taková, jakou Ivan očekával, necháme již na posouzení diváků !

Režie: Josef Krofta
Asistent režie: Jan Popela
Výprava: Marek Zákostelecký
Hudba: Jiří Vyšohlíd a Filip Huml
Dramaturgická spolupráce:
Zora Vondráčková
Hrají: Filip Huml, Jiří Kohout, Václav Poul, Jiří Vyšohlíd, Pavel Černík

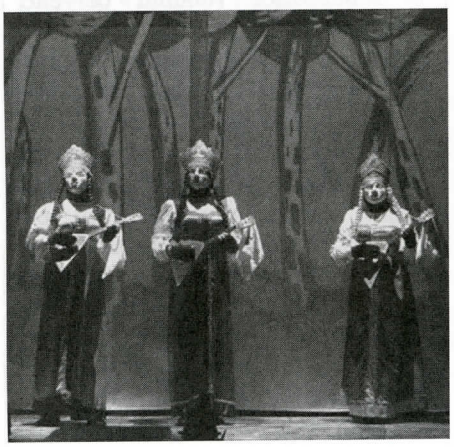

Kultovní literatura
pro nejmenší děti
poprvé v divadle DRAK!
13. prosince Divadlo Drak
v premiéře uvede

O pejskovi a kočičce

Herec s herečkou, s využitím nejrůznějších divadelních triků a kouzel budou dětem vyprávět něžné příběhy dvou zvířátek, která se ve skutečném světě v lásce zrovna dvakrát nemají. Loutky, živá hudba, světelné efekty a především imaginace budou hlavními prostředky komunikativního představení, které možná bude pro mnohé diváky jejich první divadelní zkušeností vůbec.

Josef Čapek, režie: Jakub Krofta
Úprava: Jakub Krofta,
Petra Cicáková
Výprava: Jana Kroftová - Bačová
Hudba: Jiří Vyšohlíd
Hrají: Petra Cicáková,Luděk Smadiš
http://www.draktheatre.cz/

VÝCHODOČEŠI NA NÁRODNÍCH PŘEHLÍDKÁCH

VYSOCKÉ RITUÁLY

(kráceno z příspěvku pro Amatérskou scénu)

Vysoké nad Jizerou po třicáté osmé! Jen první ročník byl mimo Krakonošovu zahrádku! A tak za dva roky se bude na hranici Jizerských hor a Krkonoš slavit, že přehlídka tak dlouho vydržela. A místní i přespolní tomu přejí. Především soubory, kterým se tu tradičně dostává příjemného pohostinství i zábavy, kterou jinde nezažijí. Pro mnohé bude nošením sov do Athén, připomínat tradiční sejkorák, objíždění náměstí při loučení a řadu taškařic, letos např. kuriózní závody v zatloukání hřebů, jichž se zúčastnila i celá porota. Mezi rituály samozřejmě patří zajít na půdičku, na kyselo, pokoukat po horách i výletovat - kde jinde na divadelní přehlídce e vám to přihodí. Já letos objevil Jizerku, slatinnou vrchovinu, úžasný kus kraje...

Rituálem jsou samozřejmě i každodenní rozbory představení s porotou, jichž se „rituálně" zúčastňuje soubor, seminaristé a pár dlouholetých příznivců. Na stejné židličce po léta sedává pan Hejral nejstarší, kuchyňka vaří čaj a kávu, úderem půl desáté generál Zakopal zavelí (opozdilci jsou peskováni), pak každý z porotců „rituálně" slovo přičiní, je vyzván soubor, je vyzván Ruda Felcman náčelník půdařů (nejde o zločince, to jen tak říkáme seminaristům, co na půdičce po představení otálejí s návštěvou Hasičárny a rozebírají co, proč a jak...)

Vysoké se taky ovšem globalizuje, zpravodaj Větrník zbulvárněl. Mohli jsme v něm číst i takové titulky jako „Za bílého dne namol - skandální odhalení v horském městečku!" nebo „Skandál - Motýlci nás klamali!" či „Podvody na přehlídce - nejvyšší představitelka strůjcem nekalých praktik", dokonce „Masakr Indiánů ve vysockém divadle" (o tom jak čelila nepočetná skupina techniků zákeřnému útoku veliké přesily Indiánů, kteří si dokonce přinesli pár rakví, nakonec je však použili technici...

V závěrečné zprávě prof. Františka Laurina se připomněly také zajímavosti letošního Vysokého – např. velká účast souborů, které zde hrály poprvé, z devíti hodnocených čtyři! Některé překvapily a svou tvořivostí obohatily průběh festivalu. Opět byla všechna představení vyprodaná.

Na nejpěknější představení porota pasovala Sextánky z Nových Homolí (vesnice u Českých Budějovic) - ty vtrhly do Vysokého jako uragán a vyvrátily veškeré obavy z dramatizace románu červené knihovny Viléma Neubauera z konce dvacátých let. Herečky - většina byť „vyššího věku" stála na jevišti poprvé – hrají žačky lycea i jejich profesorky, zůstávají samy sebou, tedy spolkem dam, jež věkem samozřejmě mnohonásobně převyšují věk sextánek, s okouzlující jistotou. Nad tím vším tvořivost, nakažlivá vitalita, radost z divadla a uchvácené publikum.

Jako velmi dobrá byla shledána i inscenace Cartwrightovy hry Dva, souboru Prkno z Veverské Bítýšky. Příběhy lidí s odlišným osudem hrají pouze dva herci, Saskia Mišová a Jan Říha. A dosahují mimořádného účinku schopností herecké proměny, oscilací mezi tragikou a komikou, hluboce vzrušujícím a bohatým vnitřním životem, skvělou partnerskou komunikací i v nejjemnějších odstínech. Ke zcela mimořádnému ohlasu inscenace přispěla i znamenitá režijní práce Pavla Vašíčka.

A co východočeši? Soubor z Městečka Trnávky zahrál Camolettiho komedii Na správné adrese. Překvapil režijním pochopením žánru (Ludmila Kučerová) a přesným scénografickým řešením (Jana Trantírková). Bohatě komediálně rozehrané situace měly přesnou partnerskou komunikací - zvláště u pánských představitelů Jaroslava Červinka a Ondřeje Čecha (oba ceny za herecký výkon) i Martina Pospíšila (čestné uznání poroty). I ve výrazně lechtivých situacích zachovala režisérka dobrou mírou vkusu. Herecké zkušenosti dámské části souboru nejsou tak bohaté a některé postavy ani přesně typově obsazené, přesto přispěly k velkému ohlasu inscenace, Kamila Beserlová dostala čestné uznání za roli Luisy.

Divadelní soubor J. K. Tyla z Meziměstí uvedl svou inscenací hry Úžasná svatba. Režisérka s herci vytvořila dobrý základ komediálních situací a inscenaci dominoval výkon Pavla Nováka v postavě Billa (cena za herecký výkon), který má pro tento žánr dostatek pohyblivosti, temperamentu a schopnosti přesně pointovat situaci. Ostatní postavy se k němu snaží velmi poctivě doladit, avšak menší výraznost mluvního

projevu a ne zcela průkazná míra komediálního temperamentu, zvláště mladých jinak velmi půvabných hereček, způsobuje určitou nevyrovnanost představení, které mělo ovšem značný divácký úspěch.

Na návrh odborné poroty XXXVIII. národní přehlídky venkovských divadelních souborů ve Vysokém nad Jizerou Krakonošova divadelního podzimu 2007 byla do programu Jiráskova Hronova 2008 doporučena představení Divadelního spolku Prkno Veverská Bítýška Ženský amatérský spolek Nová Homole

Prostě na letošním Vysokém, na Krakonošově divadelním podzimu se dařilo více či méně, publikum ale všechny inscenace přijalo velmi vřele a některé dokonce nadšeně. Tož, co přát si více? A na závěr ještě poznámku – rodinné publikum tohoto festivalu každodenně okouzlovali „uvaděči", vtipní glosátoři večera, tu básničkou, tu hereckou akcí, dialogem, kostýmováni, navoněni, perfektní jevištní řečí vybavení a mladí a krásní. To se také nevidí, jen ve Vysokém, jeho soubor má pěknou mládež...

***

Přinášíme rozhovory s východočeskými zástupci převzaté z Větrníku:

Divadelní soubor Městečko Trnávka

režisérka Ludmila Kučerová

To je vaše první režijní věc, nebo se věnujete režii už delší dobu?
Jako soubor pracujeme přes dvacet let, hrála jsem a dělala asistentku režie. Před skoro třemi lety nám zemřela režisérka, takže od té doby už jsem to v podstatě stále já. V mé režii jsme už zkoušeli Charleyovu tetu, vznikli Naši furianti a tohle je moje třetí představení.

Jakou má soubor tradici?
Vznikli jsme v roce 1983 a zahájili jsme Našimi furianty. Ty jsme si udělali znovu po dvaceti letech v roce 2003.

Furianti vyžadují velký počet herců. Kolik má váš soubor členů?
Je v něm kolem čtyřiceti lidí.

Jak často připravíte premiéru?
Do roka máme jednu, poslední dobou ale přibývá štací, takže držíme kus na repertoáru dva roky.

Hrajete jenom v Městečku Trnávce, nebo vyjíždíte i do okolí?
Máme dvacet okolních obcí a štací, kam pravidelně jezdíme. Hrajeme v sokolovnách, v malém prostředí. Pro nás je takto velké jeviště zážitek.

Co máte ještě připraveného?
V nejbližší době budeme dělat Drdovy Dalskabáty, hříšnou ves.

S jakými očekáváními jste přijeli do Vysokého?
Já osobně při své práci nemám mnoho času studovat dramaturgii a režii, tak jsem přijela i pro poučení. Správnou adresu jsem tady viděla před třemi roky, kdy tady s ní byli Rokytničtí jako hosté, ale představení jim moc nevyšlo. Už tehdy jsem věděla, že mám čtyři pány, na kterých hru postavím, a tak jsme se do toho pustili. Zdůrazňuji, že jsem to udělala jako ženská a pro ženský. Jestli se to dotkne pánské ješitnosti, tak právě to je mým záměrem.

Samozřejmě je to lechtivé téma a tak trochu naruby, neboť ti, kdo se budou odhalovat, budou pánové. Měla jste s tím nějaké problémy?
Ne. Vzpomínám si, že jsem vždycky slyšela u porotců, jak si divák nemrava musí přijít na své. Když tam není svůdná žena, která něco odhalí, tak to není ono. A proto jsem si řekla - teď to bude obráceně, ať se odhalují svůdní chlapci.

Vyšlo ve Větrníku č. 4
15. 10. 2007

DS J. K. Tyl Meziměstí

Irena Kozáková - režisérka,
Jan Kašpar - manažer DS

Kudy jste šli, než jste dorazili sem.
***J. K.** - No, my jsme přišli tamhletěmi dveřmi. Ale vážně, přes Miletín. Tam nás k našemu milému překvapení vybrala porota.*

Jak dlouho máte Svatbu na repertoáru?
***J. K.** - Od listopadu 2006.*

Podle čeho jste si ji vybrali?
***J. K.** - Náhodně, pročítáme množství textů a spousty jich také vyřazujeme.*
***I. K.** - Našla jsem jej na internetu, téma mě zaujalo a tak jsme si hru sehnali přes Dilii.*

Máte k tomuto tématu nějaký blízký vztah? Je svatba aktuální téma u vás v souboru?
***J. K.** - Mladých, které to čeká v budoucnosti, máme v souboru dost, i rozvedení pomýšlejí na nové svatby - tak aby věděli, do čeho půjdou znovu.*
***I. K.** - Svatba je takové vděčné téma, na tom se vždycky dá udělat úžasná sranda, nebo také průšvih. Můžete vytvořit cokoliv.*

Hrajete raději komedie?
Oba - Stoprocentně.

Jak velký je váš soubor?
***J. K.** - Na téhle hře se nás podílelo sedmnáct, jinak máme asi pětadvacet lidí.*
***I. K.** - Počet se pohybuje podle hry. Ti, co právě nehrají, jsou takové šedé eminence v pozadí. Ale nekritizují, spíše podporují.*

Máte na něco vykročeno dál?
***J. K.** - Ještě před týdnem jsme měli, studovali jsme jednu hru, ale moc se jí nechtělo na svět, tak jsme ji zastavili. Prozatím.*
***I. K.** - Zatím jezdíme se Svatbou, užíváme si jí.*

(pehe)
Vyšlo ve Větrníku č. 9
20. 10. 2007

PŘELET NAD LOUTKÁŘSKÝM HNÍZDEM POSEDMNÁCTÉ

Již tradičně první listopadový víkend předvedly v Praze amatérské loutkářské soubory, statutární profesionální divadla i nezávislé skupiny výběr z toho nejlepšího, co se v uplynulé sezóně na poli loutkového divadla urodilo. K vidění bylo celkem čtrnáct inscenací – z toho počtu čtyři, které se účastnily festivalu profesionálních divadel s inscenacemi zaměřenými pro děti předškolního věku Mateřinka Liberec (**Neposlušná kůzlátka** pražských Buchet a loutek, **Hrnečku vař! aneb Dvě pohádky o hrnečku** Naivního divadla Liberec, **O Budulínkovi** Divadla Lampion Kladno, **Z knihy džunglí** pražského Minoru) a pět inscenací z Loutkářské Chrudimi, z toho tři východočeské. Těmi "nevýchodočeskými" byly inscenace **Fucking generation aneb Zbavme se svých patosů a hymen** souboru L.S.Věk Plzeň (ale hrála zde i Johanka Švarcová!) a **Černá kukla** souboru Tate Yiumni z Prahy. Mateřinku i LCH jsem viděla a domnívala jsem se, že mě nemůže až tak nic překvapit. Ale překvapilo a příjemně a tak o tom až na závěr.

Východočeským amatérským souborům, jejichž inscenace jsme mohli vidět na Loutkářské Chrudimi, se dařilo se střídavými úspěchy. **Fialový vítr** svitavského Céčka jsem viděla potřetí a je mi blízký. Je mi blízký reflexí doby, o níž prostřednictvím textů petrohradského spisovatele Daniela Charmse pojednává i prostředky, jakými se tak děje. Jen těch několik konců, o nichž jsme hovořili už na krajské přehlídce a s nimiž se souboru až dosud nepodařilo vypořádat, je trochu na škodu vyznění celku.

Smutná jsem byla z představení **Zvyřátka za to nemůžou** turnovských Čmukařů. Také tuto inscenaci jsem viděla potřetí a domnívám se, že nejlépe se povedla na Loutkářské Chrudimi. Tehdy hráli Čmukaři nouzově ve třech místo ve čtyřech (Jan Baron Marek rodil) a tak najednou sled bajek (tu méně, tu více nápaditě rozehraných) dostal sevřenější a svižnější tvar. Představení na Přeletu považuji za nejhorší z těch třech, která jsem viděla – vleklo se a nemohla jsem se ubránit dojmu, jako kdyby se dlouho nehrálo ani nezkoušelo, až se mi chvílemi chtělo vlézt pod sedadlo – a to píšu i přesto, nebo právě proto, že mám Čmukaře velmi ráda. Snad mi to prominou.

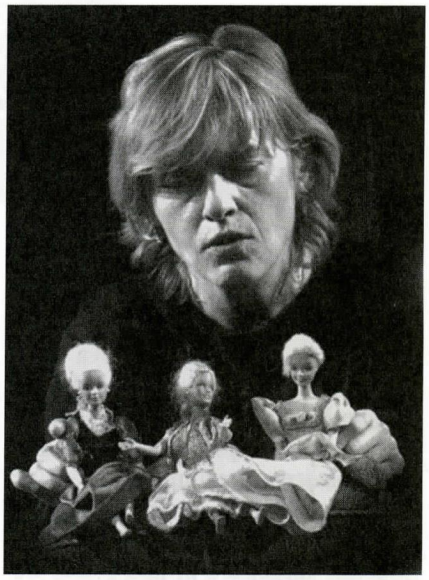

Zvyřátka za to nemůžou, foto Ivo Mičkal

Fialový vítr, foto Ivo Mičkal

Lapohádky aneb Ledové techno souboru DNO Hradec Králové okouzlují především výtvarnými kvalitami (včetně využití stínohry) a hudebně zvukovým plánem (Bára a Honza Kratochvílovi a „laponština, v níž se vše odehrává). I při třetím zhlédnutí této inscenace jsem se nechala pohltit atmosférou a rezignovala na obsah – jakýsi příběh stvoření světa v laponském výkladu.

Dalším Východočechem na Přeletu byla Hanka Voříšková. Již několik let má na svém repertoáru představení stínohry o narození Ježíše Krista nazvané **Pokoj vám**, které hrává vždy v období adventu a vánoc. Tentokrát udělala výjimku a tak jsme měli možnost nasát vánoční atmosféru s měsíčním předstihem. Pohlazení po duši, jak už to u Hančiných představení bývá.

Dostávám se k představením, která pro mne byla příjemnými novinkami a které mohu směle doporučit k zhlédnutí. Například divadlo jedné (loutko)herečky Kristiny Maděričové

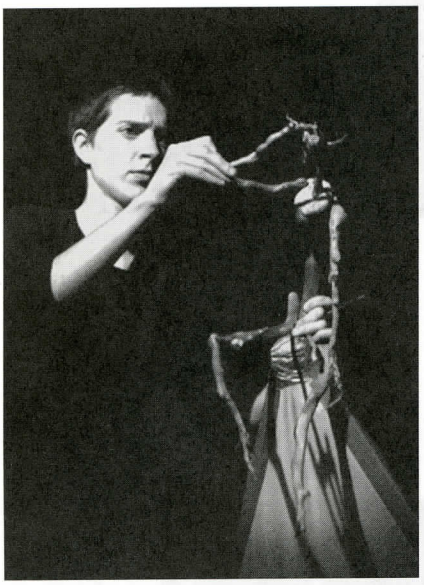

Lapohádky aneb Ledové techno, foto Ivo Mičkal

nazvané **Vetřelec.** Jedním z vrcholů přehlídky bylo ale nesporně představení Divadla Alfa Plzeň **Krvavé koleno a jiné pohádky pro zlobivé,** které je jevištním zpracováním horrorových pohádek Arnošta Goldflama. Inscenace určitě po zásluze získala letošního Erika, tedy cenu za nejlepší loutkářskou inscenaci uplynulého roku, která byla při Přeletu udělena na základě předešlého hlasování oslovených odborníků, loutkářů a příznivců loutkového divadla. (Pro úplnost: jako druhé se umístily Lapohádky a třetí inscenace Minoru Z knihy džunglí.)

Za druhý vrchol přehlídky považuji představení Sdružení Serpens a Agentury Dell'Arte Praha **O rackovi a kočce, která ho naučila létat** podle knihy Luise Sepúlvedy a v režii Filipa Jeviče. Jde o dojemný příběh, kdy ropnou skvrnou postižený racek z posledních sil přistane na balkóně, kde žije kocour a ten mu slíbí, že se postará o vajíčko, které umírající racek snese a o malého racka, který se z něj narodí. Kocour slíbí a za pomoci ostatních koček ve městě slib dodrží. Z tohoto v podstatě paradoxu vzniká ovšem i řada úsměvných situací, které dojemnost příběhu zbavují sentimentu. Vyprávějí a hrají dva herci s pomocí třetího, za využití loutek, hudby a písní, výtvarných obrazů a metafor. Litovala jsem, že hlasování o Erika už bylo v době konání Přeletu uzavřeno – jinak bych bez váhání přidala svůj hlas (a domnívám se, že bych nebyla sama).

Tak tolik můj stručný pohled na letošní Přelet.

Alena Exnarová

A dodáváme z recenze Petra Pavlovského pro Hospodářské noviny **Pokoj „tety" z Chocně.**

„Její skromné a něžné představení **Pokoj vám** diváka na chvíli odvede od legrácek do křesťanské atmosféry svátečního víkendu a velice nekomerčně předznamenalo blížící se Vánoce. S použitím několika úryvků z kralického překladu *Lukášova a Matoušova evangelia* a citlivě zvolené neběžné vánoční hudby sehrála tklivé radostné stínové divadélko na ekranu zvícím nootebookové obrazovky. Dvacetiminutové představení pro dvacítku diváků jezdí Hana Voříšková od Adventu až do Tří králů hrát do rodin, které si ji pozvou. O nabídky nemá nouzi, a nelze se divit. Už dlouho se neobjevilo tak nesporné umění, které jde neokázale proti negativům kultury našich časů".

Pokoj vám, foto Jiří Vedral

O rackovi a kočce, která ho naučila létat, foto archiv souboru

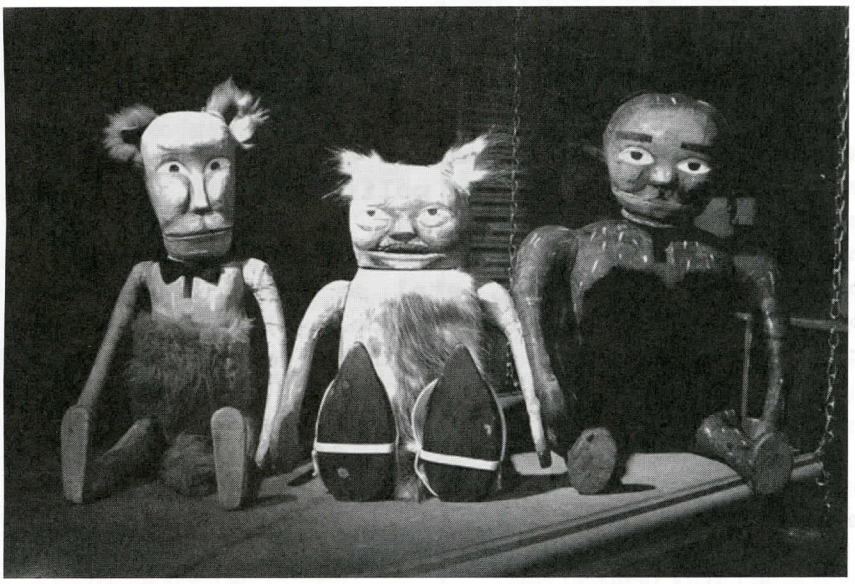

OSOBNOSTI

Martin Zajíček, 28. 9. 1947

POSUDEK

Martin Zajíček se narodil v chudé buržoazní rodině. Otec se vyučil chemikem, aby mohl načerno pálit kořalku. Matka byla velmi zbožná, kdykoli spatřila svého syna Martina, pokřižovala se. Martinův bratr se stal zubařem, ukájeje tak své sadistické pudy. Veden ctižádostí předčit všechny ostatní členy rodiny, stal se Martin Zajíček zootechnikem (na vojně se ovšem podvodně vydával za zoologa) a zpychl tak, že létal domů práškovacím letadlem. Potom se oženil a jestli neumřel, žije dodnes.

Za JZD Brdo

místo pro razítko

s. St. Pejřavka, předseda

TŘI ÚSPĚŠNÉ ROLE MARTINA ZAJÍČKA

* AUTORITA *

Učenci rozeznávají autoritu epistémickou, čili autoritu odborníka, a autoritu deontickou, čili autoritu nadřízeného. Když je ovšem někdo tzv. přirozená autorita (jako třeba Martin Zajíček), klidně zvládne obojí. Takže jen čistě pro přehlednost začnu tím druhým.

Jdu vám onehdá takhle po Jičíně, a tu se ke mně hrne asi tak dvoumetrový mladý muž a přátelsky na mě pokřikuje. Protože jsem si ho nijak nedokázal zařadit (znáte to!) a s poctivostí nejdál dojdeš, povídám mu:

„Nezlob se, ale kterej ty seš?"

„Já jsem Jakub N."

„Ty že jsi Jakub N.? Když jsem tě viděl naposledy, tak jsi mi sahal tam, kam já teď tobě!"

Táborník z Havlovic.

Šli jsme na pivo a povídali si – jak jinak – o Martinovi. A tu z něj jen tak en passant vypadlo (tónem, jakým mluvíváme o samozřejmostech): „...a nejvíc mi pomohlo, když mi tenkrát Martin řek <to a to>; můžeš mi říct, že na tom nic není, ale mně to úplně změnilo život..."

Martin je pedagog samouk; vychovatelský talent má nejspíš vrozený, ale jeho velikou zásluhou je, že ho včas rozpoznal a rozvinul. Viditelně o této jeho službě mladým bližním svědčí nejen těch deset (nebo už víc?) profesionálních divadelníků, vyšedších z jeho líhně, ale i zjevný fakt, že pro některé „káčkaře" není ani tak podstatná náplň práce divadelního kroužku, jako spíš osobnost jeho vedoucího.

(Příhoda: Když jsme dělali Pašije, chyběl nám představitel na jakousi menší roličku. Martin povídá:

„Počkej chvilku, já ti někoho seženu."

Asi za deset minut se vrátil s mladíkem poněkud vyplašeného vzezření.

Martin: „Tohle je... jak že se to jmenuješ?

Mladík: „Michal."

Martin: „Tohle je Michal a bude hrát toho biřice."

Odchytil ho někde na ulici a nedal mu šanci. Kluk v souboru zakotvil a stal se i ochotným a celkem šikovným pomocníkem při nejrůznějších pracovních akcích Káčka.)

S Martinem jakožto autoritou odbornou úzce souvisí i jeho další úspěšná role.

* PŘÍTEL ZVÍŘÁTEK *

Pamatuju tři Martinovy psy. Martin má zvířata opravdu rád. (Ono je to vlastně vzájemné.) Obzvláštní náklonnost chová vůči psům a koním, ale je schopný dialogu s každým příslušníkem zvířecí říše (snad včetně mravenců a akvarijních rybiček). Na Brdě a okolí dodnes požívá vysoké úcty jako emeritní zootechnik, o čemž svědčí třeba následující rozhovor, jehož jsem byl svědkem.

Stará paní Chrtková: Pane Zajíček, ňák mi koza nechce žrát. Co s tím?

Zajíček: A co jste už zkoušela?

Stará paní Chrtková: Dávala jsem jí bílý kafe.

Zajíček: To jste uďála moc dobře.

Stará paní Chrtková: A taky jsem jí dala acylpyrin.

Zajíček: To jste uďála moc dobře.

Stará paní Chrtková: A hofmanský kapky.

Zajíček: To jste uďála moc dobře.

Stará paní Chrtková: Pane Zajíček, vy umíte každýmu tak poradit!

* TÁBORNÍK *

Teď nemám na mysli ani tak proslulý tábor havlovický, jako spíše Martinovo bytostné trampství, které má až metafyzický rozměr. Martinův pobyt na tomto světě je jakýmsi permanentním tábořením, Martin je kdykoli ochoten strhnout stan a jít dál, tam, kam ho volá hlas (Boží?). Nezajištěnost lidské existence mu nevadí (nikdy by nevstoupil do „strany za životní jistoty"), v provizoriu se cítí jako ryba ve vodě. To jsou hodnoty v dnešním světě k nezaplacení a Martin je nezištně a nejspíš i z větší části nevědomě předává dál.

Ale i ty Havlovice stojí za zmínku. (Ve skutečnosti stojí za monografii a snad ji někdy někdo napíše.) Ač Martin občas říká skautům foglaři a rozhodně nemá v přehnané úctě jejich folklór (on totiž nemá rád vůbec žádná pozlátka a cingrlátka), sdílí s nimi základní hodnoty a východiska. Na táboře se s ním měly možnost setkat i ty děti, pro které je v K-klubu jen vzdálený pan ředitel, někdo, kdo se zdraví na chodbě. Po táboře mu většinou tykají a jejich do té doby formální respekt je přetaven v něco mnohem vzácnějšího a trvalejšího.

Byly by tu jistě i další úspěšné role **MANŽEL, OTEC, SOUSED, RÁDCE, POMOCNÍK V NOUZI...**, ale jejich povaha je buď natolik intimní, nebo o nich vím tak málo, že mi nepřísluší o nich psát.

Josef Lédl

VÍM ŽE ...

- začal hrát divadlo v Kolíně;
- je veselý;
- na začátku 80tých let v Lomnici nad Popelkou založil spolu s Jaroslavem Poláčkem, svou ženou Jitkou a několika dalšími Kočovné divadlo Lomnice (Stará historie, Dezertér z Volšan, Turecká kavárna, Rozhodně nesprávné okno, Jak přišla basa do nebe);
- na začátku 90tých let se divadlem začal postupně víc a víc živit, nejdřív v Pardubicích v divadle Leporelo, které založil reži-

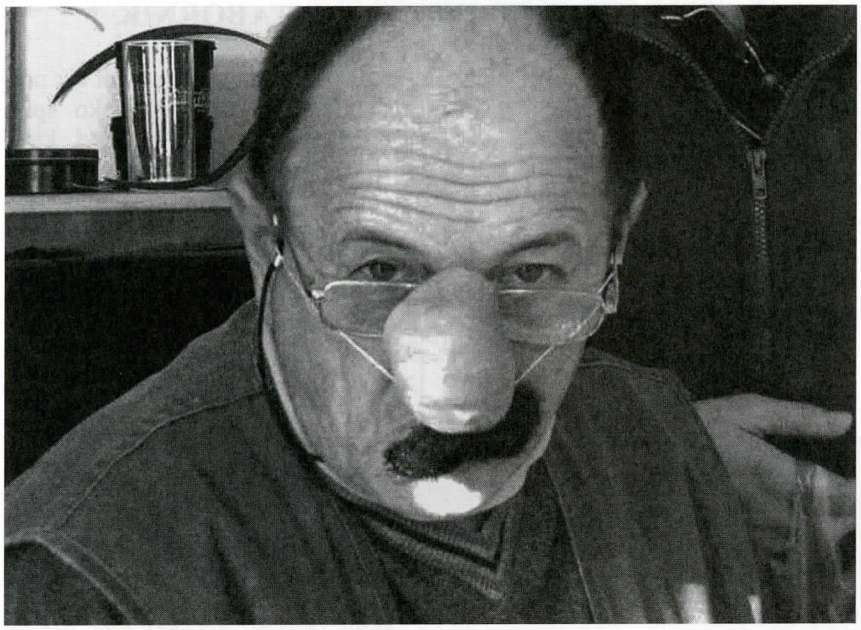

sér Josef Lédl (Hrnečku vař, Hans Sachs, Komedie vánoční). To byla ale pouhá epizoda před další divadelní „štací". Tou se stalo Volné herecké sdružení (VHS), kterého principálem je dodnes (Čertovské pohádky, Námluvy, Don Juan, Pidimuž, Dalibor, Lavička,Výbuch na Jičínském zámku, Play Strinberg, Mastičkář, Jak si Tagaro udělal moře, Sedlák Jiljí z Oujezda, Vstupte, Žert, satira, ironie aneb hlubší význam);

- v kolektivu je oblíbený;
- postupem doby se divadlem živil čím dál méně, tak jak byl víc a víc ředitelem jičínského K-klubu a při své práci, hlavně se studentským divadlem, vždycky dokázal „vydojit" z lidí okolo sebe to nejlepší co v nich bylo (ostatně byl dlouhá léta zootechnikem);
- to mu všichni vždycky záviděli, že dokáže zblbnout a strhnout všechny kolem sebe, někdy dokonce i ty, co šli jen tak náhodou kolem (Poprask na Laguně, Rytíř hořící paličky, Tři sestry a jeden prsten, Pašije);
- to zároveň i nechápu, neboť vím jak zoufale nerad zkouší;
- o to raději hraje, ale stokrát ho člověk viděl pochybovat „jestli tam má vůbec vlízt ...";
- je to intuitivní herec a málokdy se trápí s postavou. Je fajn ho sledovat jak na to jde. Často přes rekvizitu, drobné gesto a pak to "uplácává" okolo;
- je milé sdílet s ním na jevišti jeho radost ze hry a třebas jen nahrávat na smeče a dívat se, co s tím jde všechno udělat, ale není nic hroznějšího než mu jako Edudantovi dělat Francimora (1x repríza);
- je skvělý muzikant, dokáže zahrát na cokoli, alespoň to všichni říkají. Já ho viděl hrát jen na kytaru, piano,citeru, flétnu, triangl a velmi bídně, kdesi na ulici, na harmoniku. Jest pravdou že měl u nohy igelitku nacpanou penězma;
- spousta z „jeho" dětí se chytla u divadla nebo studují umělecké obory a v Jičíně bychom nenašli osobnost, která by ovlivňovala osudy nebo alespoň směrovala studenty tak jako on.
- naprosto postrádá výtvarný vkus (naštěstí má okolo sebe lidi co ho usměrňují);
- jednou jsem viděl jeho bratra, jenž vypadal podobně, ale byl úplně jiný, neboť zkoumal rozličné osmiúhelníky (Martin vždy kosočtverce) neb byl skrze ně vědec. Taky mu zařídil nové zuby v tom ústavu;
- je veselý;
- ač „workoholik" umí vyfouknout, nejvíce pak na své lodi, kde se nechá titulovat „bratře kontra admirále" a po půlnoci „ser" (tedy sire)
- bez své ženy by byl jen poloviční. To v těchto oslavných článcích málokdy zazní, ale polovina plánů, snů, vizí, realizací, úspěchů, sukcesů, kroků do tmy a průserů se peče ve dvou a to v rodině principálské. Jitka je jeho první síto a pamatuju ji i jako asistentku režie i jako režisérku a Zajíček byl takhle malej;
- vůbec necvičí. Od té doby, co přestal v osmé třídě chodit do Sokola, tak necvičí. Zkuste mu domluvit;
- v kolektivu je oblíbený
- v osmdesátých letech bylo jeho nejfajnovější jídlo králík s knedlíkem a se zelím. Coby zootechnik byl i chovatelem králíků a měl je v kotcích pěkně seřazené od shora dolů i s cedulkama. Nahoře byl Brežněv, vedle Bilak, pod nima Indra s Kolderem a dole... a tak postupně šli;
- byl i stavitelem automobilů. Aby mohlo divadlo jezdit na štace co nejpohodlněji a nejúsporněji, zakoupil automobilový vůz značky „Nisa", a jelikož tento byl ve stavu velmi neuspokojivém, rozhodl se pro přestavbu. K tomu účelu sehnal spousty plechu a vyrobil z něj karoserii, podlaha z pěkných palubek pokryta linoleem nám pěkně ubíhala pod nohama. Výsledný tvar byl něco mezi velkou žehličkou a vozidlem francouzské policie, kterým vytlačuje demonstranty. To auto jsme měli fakt rádi. Hlavně v zimě;
- je fajn pořád vymejšlet blbiny, i když člověku není dvacet, ale o to líp vám je ostatní sežerou;
- nevím jak se podobné chvalozpě-

vy zakončují. Snad přáním, aby to nebyl zároveň nekrolog, i když o tom silně pochybuji. Martin je za ta léta tak důkladně prouzen, že strach o jeho zdraví můžeme přenechat generaci lékařů, která právě nastoupila do mateřské školy. Příbuzným proto nezbude nic jiného, než-li si počkat někde v průjezdu s lešenovou trubkou. Chápejte – dědictví!

On si za ty roky tím divadlem přišel na pěkný prachy!

Tak spoustu příjemných let a krásných zážitků v divadle, na lodi, se ženou, s dětmi a mňoučaty a právě tak a podobně.

Je veselý a v kolektivu oblíbený.

Jiří Wilda

REŽIE MARTINA ZAJÍČKA V K-KLUBU JIČÍN:

S - divadlo (studentské divadlo)
Divadelní soubor MLS
(mladší studentské divadlo)
Teď pracujeme s S-divadlem na Snu noci svatojánské, předpokládaný datum premiéry je 8. prosinec 07.

Duben 2007
M. Kracík, M. Pařízek: Tenkrát na zá… (první český gangstern)
Prosinec 2006
M. Horoščák: Vařený hlavy aneb děvče, tobě na kozách tančí smrt
Březen 2006 MLS
J. Lada, A. Königsmark: Byl jednou jeden drak
Duben 2005 MLS
M. Zajíček volně až svévolně na motivy lidové pověsti: Hovězí opera aneb Bílá paní z hradu Bradlece
Duben 2005
J. Lédl dle biblických textů: Komedie o umučení našeho Pána Ježíše Krista
Prosinec 2004
Renčín, Čiháková, Brabec: Nejkrásnější válka
Únor 2003
M. Zajíček volně dle J. Wericha: Tři sestry a jeden prsten
Duben 2002
Komedije o dvouch kupcích a židoj Šilokoj
Duben 2001 MLS
H. Ch. Andersen, J. Tibitanzl: Císařovy úplně nové šaty
Květen 1999 MLS
T. Pěkný, J. Zajíčková: Mladá (Havrane z kamene)
Červen 1998
C. Goldoni: Poprask na laguně
Listopad 1997 MLS
J. Lada, A. Königsmark: Byl jednou jeden drak
Červen 1997 MLS
H. Sachs: Nemocný sedlák
Květen 1997
V. K. Klicpera: Potopa světa
Duben 1997
J. Lédl: Jak se máme dobře
Květen 1996 MLS
D. Jandová: Čarodějný bál
Duben 1996
F. Beaumont, J. Flecher: Rytíř hořící paličky
Duben 1995
J. Zeyer, K. J. Beneš: Stará historie
Duben 1995
Volně dle A. Jiráska: Ctirad a Šárka
Červen 1994 MLS
J. Werich: Fimfárum
Duben 1994
E. A. Longen: Dezertér z Volšan

Zdroj: Hanka Krásenská

VE SLUŽBÁCH THÁLIE

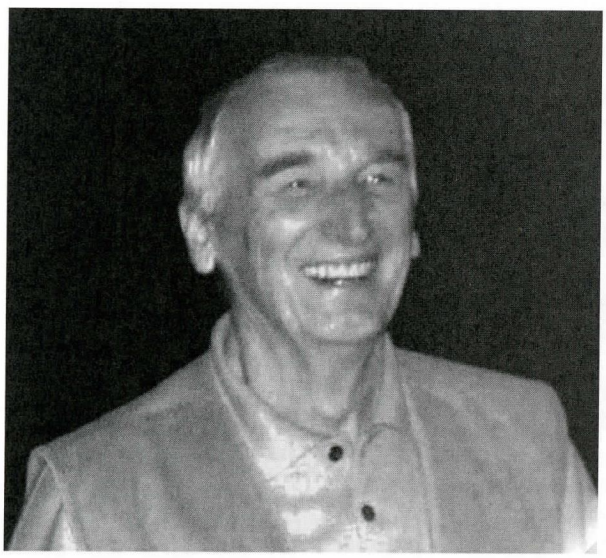

JAN MERTA
* 9. 9. 1927

Malá podkrovní gratulace pro Honzu Mertu

V podkrovním království Honzy Merty se, když na to přijde, může mlčet. A přesto k vám zdejší monarcha mluví. Hřbety knih napovídají, že zde vládnou docela jiné hodnoty, než tam venku, za okny. Tady ještě platí slovo Stanislavského, Mejercholda, Zicha a Císaře.

„Knížky já ještě nerozdávám, knížky jsou mé útočiště. A zvlášť knížky o divadle. Ještě tak některé knížky o životě, těch bych se možná vzdal. Těch divadelních ne."

Čerstvý osmdesátník záhy pochopí, že jsem nepřišel vyrobit nějaký bohapustý rozhovor, klást stupidní otázky a vypít mu červené víno, vyzvídat na něm curriculum vitae a elegantně se vypařit. Tedy - s tím vínem jsme nakonec opravdu zacvičili, ale jinak stačilo naslouchat. Žádný blok, žádný diktafon.

„Divadlo, to je vynález nad vynálezy. Pepíku, kdyby nebylo divadla, byl by ten život zatracená nuda. I když je krásnej. Ale divadlo má čarovnou moc zkratky, dokáže život povýšit. Dokonce tak, že člověk může na tomhle světě zanechat stopu."

A jsme v tom rázem po pás. Honzo, co když je divadlem ten náš život? Co když nás kdosi obsadil do rolí a v pravou chvíli nás donutí k pointě - z našeho pohledu samozřejmě předčasné?

„V tomhle já ještě vzdoruju. Já si myslím, že jsem šel vždycky do všeho po hlavě a neměl jsem pocit, že by mne někdo kočíroval. Teď to prosím tě nechápej tak, že bych v životě neudělal žádnou kravinu. Pár jsem jich udělal, vím o nich a třeba se za ně i stydím. Ale zase na pár věcí jsem docela hrdej."

Hovor se stáčí do nádherných meandrů, po nichž se plaví jako neodbytné a nepotopitelné stéblo téma stopy. Tedy něčeho, co po nás zůstane, až naše těla odepřou domov našim duším a ty se odeberou…

„Pepíku, já nevím, v tomhle ještě tápu. Já si nemyslím, že mi bude dopřáno po smrti někde pokračovat. Já ti řeknu, že tady mám ještě práce, že to ani ne-

stíhám. Tady panáčky bych měl namalovat…"

Panáčci betlémáčci jsou roztomilí a jejich šiky čekají na štafíra. Je jasné, že se blíží - už zase - vánoce, a pilný řezbář Honza Merta řadu šťastlivců potěší dárkem.

„Na divadle bylo krásný a zároveň na zabití, že se dělá s lidma. Mně se rozpadnul soubor proto, že jsem na lidi byl moc náročnej. Šikovný lidi jsem měl, dokonce jsme zrušili oddělenou interpretaci, to byla tenkrát revoluce, oni se osvobodili a chodili s panákama po forbíně, dokonce i mezi diváky… Jenže já chtěl pořád víc. Ale pár inscenací se mně povedlo-na to člověk vzpomíná rád."

Pravověrný loutkář se přiznává, že straní činohře. Tedy té na úrovni nebo alespoň té sousedsky upřímné. Loutkové divadlo má v sobě oproti činohře jakousi nedostatečnost. Málokdo umí povýšit příběh přes loutku tak, jako to dokáže vrcholná činohra. I když, výjimky se najdou. Třeba Faust Matěje Kopeckého, tam bylo všechno! Ale proto, že Matěj to měl v genech, souvislá šňůra několika generací lidových loutkářů musí zanechat svou stopu.

Ejhle, opět stopa. Dokonce jakási štafeta generací. Jen Bůh ví, jak to opravdu je. Ví, ale nám smrtelným neprozradí. Pouze tu a tam napoví vyvoleným.

„To víš, že o tom přemýšlím. Že mám podezření, že v téhle sklence vína je obsažen stejný vesmír, jako ten nad našimi hlavami, že jsme dost možná přítomni i v dalších paralelních vesmírech jak směrem nahoru, tak směrem dolů…"

Ano, na tyhle úvahy již naše CNS není stavěna. Což záhy oba pokorně přiznáváme. Jak málo toho víme, jak mnoho toho nevíme!

„A pak přijde doba, kdy začneš dostávat metály, ceny a odznaky - a začne ti být jasné, že to s tebou jde s kopce. Čas odznaků, to je signál, že bys to už měl pomalu zabalit."

Tady ovšem důrazně protestuji. I kdyby Honza Merta měl na klopách tři kila odznaků, jeho soud nad inscenací je hřivnou a bernou mincí. Lze se naň spolehnout. A kritik, ten, který si troufá fundovaně posoudit kumšt, je přece potažmo také kumštýřem! Takže jsi, milý Jene, u divadelní tvorby aktivně zůstal, odznaky neodznaky.

„Já ti v porotách kolikrát strašně trpím. Jak postihnout podstatné, abych neurazil, zvlášť když snaha je poctivě míněná, ale kumšt se nekoná?"

Tak tohle můžu podepsat. Párkrát jsem měl dokonce tu čest být s Honzou v nějaké porotě; vždycky jsem dostal lekci. Jednou jsme absolvovali zvlášť diletantské představení jakési pohádky, naprosto nekoukatelné. Než jsem stačil říct obligátní větu (je na tom práce jak na kostele), Honzu kdosi polil živou vodou a velice laskavě, ba láskyplně osvětlil dotyčné, že její pokus je nadějný a že několika drobných vad na krase, snadno odstranitelných, by se z nepozornosti dopustil leckdo. Přidělil jsem mu tehdy dočasné přízvisko Koniáš v rukavičkách; dnes ovšem vím, že pro další divadelní existenci oné dámy vykonal to podstatné: divadlo jí neznechutil, zároveň však nezatajil jeho složitost a nezbytnost jejího vzdělávání.

Jeník svižně sbíhá po schodech pro další láhev skvělého červeného; jak je možné, že je pořád v tak skvělé kondici? Osm křížků není žádná velká legrace, devátý na krku-a on ještě pořád jezdí na svém galuskáči značky Favorit, jen se za ním kouří. Tedy - pokud mu kolo nebo jeho část nějaký idiot zrovna neukradne. U toho už jsem taky byl; po redakční radě na Jeníka čekala před domem jenom odstrojená kostra.

„Mít kamarády, to je strašně fajn. Posledních pár let jsme si porozuměli s Břéťou Lelkem - možná dokonce proto, že jsme ti každej jinej. Ale u piva nás to vždycky stáhlo k divadlu. A byly to s ním krásný, dlouhý pře a diskuse. Mít kamarády je fajn, horší je to, že jich ubývá, že se už holt kácí v našem lese."

Mne s Honzou paradoxně sblížily rány osudu. Já ztratil synka, jemu zemřela dcera. Aniž bychom to tušili, leží na Lesním hřbitově vedle sebe. A nás tady Velký režisér u rozdělaného díla ponechává, taje důsledně, kolik času nám ještě zbývá… Ani se mi nechce psát, že se nám podaří něco dokončit. Nepodaří. Nejvýš zlehýnka otiskneme svou stopu do prachu Věčnosti.

Obávám se, Honzo, že Tobě se to opravdu podařilo. A tak přijmi mou malou podkrovní gratulaci.

Tvůj Pepa Tejkl

Oktogonálie

(k osmdesátinám Jana Merty, napsal sg)

Jane Jendo
Honzo Jene
Je to tady
Teď a tady
Jene Merto
Ber to ber to
Rychle ber to
Jene Merto

Dej si nalít milý Jene
Osm deci do kamene
Osm deci milý Jendo
Jedna pět šest
Všechno jedno
Vždyť po jedné vína deci
Nezazpívá myška
V kleci

Osm deci to je v litru
Osmdesát centilitrů
Černý jeřáb medicína
Medicína à la príma
Osmdesát stovka není
Kašpárek má posvícení
Ježibaba zuby cení
V domě co šel na procházku
Mefisto ji skládá lásku
Faust neví jakou by masku
Narazil si na čelo
Aby bylo veselo

/:Jene Merto zlatý kluku
Lepší než ten z Nepomuku
S pihou krásy na tváři
Holdujou ti loutkáři:/

DIVADELNÍ

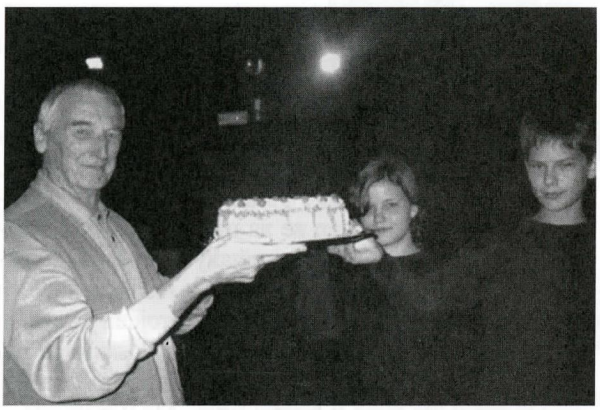

5. října se sešli loutkáři, aby Honzovi pogratulovali a přinesli svůj narozeninový dort, upečený z řady loutkářských výstupů a písniček. A loutkáři ze souboru Na židli s pejskem a kočičkou Honzíkovi upekli dort opravdový.

Jiří VALENTA
* 1. 9. 1927

Ten čas letí tak strašně

Čas od času se však nedá nic jiného dělat a potřebná chvilka se prostě najít musí, aby člověk přijal pozvání na malý jubilejní poetický výlet s přípitkem. Byla sobota 1. září 2007, do školy se šlo v pondělí, právě tak, jako se šlo před 80 lety.

V tento den Jiří Valenta v plné aktivní práci pro ochotnické divadlo si připomenul významné životní jubileum. A oslavil ten vstup opravdu velkolepě.

Pozval širokou rodinu, své známé a kamarády na jedno posezení do sálu na prkna stakorského divadla, kde Jiřík před osmdesáti lety spatřil svět. Bylo nás tam více jak třicet a na jeho přání ku oslavě seniora rodu byl vytvořen živý obraz na místním jevišti, tak jako oslavili před sto deseti lety dílo Svatopluka Čecha ochotníci v Hradci Králové. Tím byla naplněna vize sebestředného dětinského Oslavence. Za jeho práci a činnost pro divadlo si to Jiří zasloužil. Dodatečně za celé VSVD k osmdesátinám, hodně zdraví a s ochotníky ještě mnoho obrovské trpělivosti a neutuchajícího nadšení při budování databáze a muzea v Miletíně.

(MH)

Jiří KADEŘÁVEK
* 19. 9. 1957

Jirka Kadeřávek v akci (zahájení 55. LCH 2006)
foto Ivo Mičkal

Až při zasedání odborné rady pro loutky v Praze na Artamě koncem října jsem zjistila, že už se taky 19. září ocitl mezi padesátníky (připili jsme mu na zdraví). Není sice členem VSVD, ale znají ho všichni loutkáři, kteří se účastní Loutkářských Chrudimí. Jirka je totiž ředitelem Chrudimské besedy, která je místním organizátorem festivalu a musím říct, že v jeho průběhu je skutečně všude a operativně řeší všechny vzniklé problémy a potřeby. Je to prostě takový dobrý duch, bez něhož už si dnes chrudimský festival lze jen těžko představit. Tak bych mu chtěla za všechny loutkáře dodatečně popřát pevné zdraví a vyslovit přání, aby nám zachoval svou přízeň.

Alena Exnarová

Miroslav ČERMÁK
* 30. 9. 1932

Člověk by neřekl, že je to již 5 let, co slavil svoje sedmdesátiny. Letos slavil pětasedmdesátiny a to už je čas i na trochu rekapitulace jeho snažení ve službách Thalie.

HROMADA

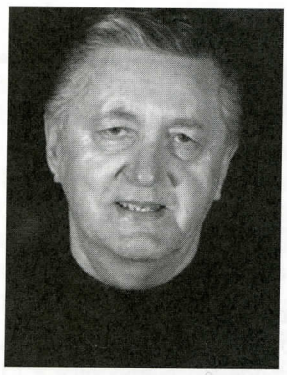

On sám ani neví, kdy začal samostatně jako maskér. Učil se líčit u pana Stiranda aby od roku 1959 se stal hlavním a jediným maskérem červenokosteleckého souboru. Občas ho sice půjčíme některému okolnímu souboru nebo hasičům či policii (na líčení různých výchovných akcí nikoliv za katr), ale jeho domovskou ochotnickou obcí je Červený Kostelec.

Za ta léta stihl nalíčit 83 inscenací což obnáší dohromady neskutečných 617 představení. Do těchto čísel nejsou započítány inscenace dětského souboru ani inscenace, kdy byl „laskavě" zapůjčen okolním souborům.

A tak mu do dalších let přejeme hodně zdraví (to potřebuje) a aby počet jím líčených představení dotáhl alespoň na 700 (to si zase přejeme my).

Míro, do dalších let „Zlom vaz".

Pavel Labík
za všechny červenokostelecké ochotníky

Od roku 1934, kdy poprvé okusila radost z potlesku, do roku 1994, kdy naposledy stála na „prknech, která znamenají svět" odehrála 37 her a to je dohromady 171 představení. Její nejmilejší role byla Mimi v "Loupežníku" v roce 1957, Anče v „Jak přišla basa do nebe" v roce 1958 a Serafinka v „Perlách panny Serafinky" v roce 1954.

Věro, hodně zdraví, životního elánu a "Zlom vaz".

Pavel Labík
za všechny červenokostelecké ochotníky

Rudolf FALTEJSEK

* 17. 10. 1932

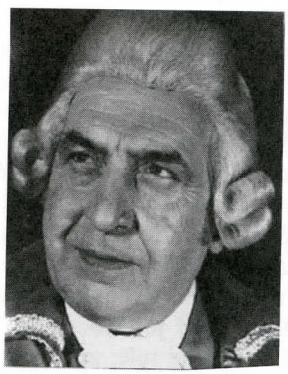

Milý Rudolfe,

oslavil jsi svou pětasedmdesátku určitě trochu nečekaným způsobem. Odchod Jarušky tu slavnou chvilku zaclonil jinou barvou, než která by za jiných okolností zářila, vše bylo jinak... Navíc jsi sám dlouhé letošní měsíce vzdoroval nemoci a my si přáli, aby ses brzo uzdravil a měl znovu spoustu síly a temperamentu tobě vlastního..

Ale jsi bojovník a muž činu, znovu učíš své mladé svěřence na jazykovém gymnáziu jak obstát v životě, znovu zkoušíš v třebechovickém Symposionu svůj dlouholetý sen, Sen noci svatojánské. A při tom všem nabíráš sílu, kterou ti osud zkusil umenšovat. Víme, že se nedáš, že máš tuhý kořínek ošlehaný větry nepříznivých dob a posilovaný láskou k lidem, k divadlu, ke své lásce.

Předloni jsi vydal knížku s názvem „Okouzleni divadlem", v níž jsi připsal, že tě divadlo provázelo valnou část tvého života, že ti bylo potěšením, asylem i zbraní. Ať je ti ještě dlouhá léta.

Tvůj Saša Gregar

Věra HŮLKOVÁ

* 9. 10. 1922

Druhá nejstarší členka červenokosteleckého souboru oslavila svoje pětaosmdesátiny. U žen by se o věku nemělo mluvit, ale u Věry Hůlkové se to může. Za prvé je na ten věk hrdá a za druhé na něj nevypadá. Pořád plná života, i když místo hraní divadla jí teď zůstal jenom zpěv v Záboji a Chrámovém sboru.

Vždycky výborně zpívala a tak žádnou operetu si nebylo možné bez ní představit. Říká, že se jí stýská po divadle, ale souboj s pamětí v posledních letech vždycky prohrává. Ale dřív se opravdu hodně nahrála.

EVA NOVÁKOVÁ

* 13. 11. 1957

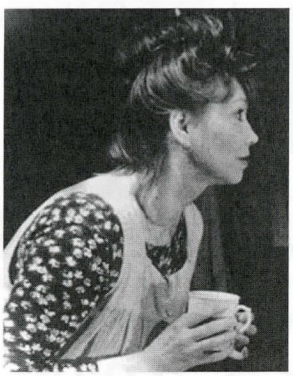

"Eva Nováková slaví padesátku..." - tak začínala SMS, kterou jsem dostala začátkem listopadu. Chvíli jsem se nevěřícně dívala na displej telefonu a ujišťovala se, že jde skutečně o TU Evu Novákovou !

Vzpomínám si, kdy jsme se poprvé setkaly - v roce 1981 v havlíčkobrodském divadelním souboru. A hned jsme byly nerozlučná dvojka. Rozesmáté, plné divadelního elánu. Eva s velkým talentem, empatií a krásou – to všechno jí zůstalo dodnes. Vzpomínám na přehlídky, kdy pánové porotci neopomněli prohodit kompliment jejím zeleným očím. Umí být divoká i plachá, s velkým srdcem pro každého, s poetickou duší - její lyrické básně chytnou za srdce (ostatně čekám, kdy dostane odvahu je zveřejnit). Prošly jsme spolu kus divadelního života – dvě rebelky, které musely být při zkouškách rozsazovány jako ve školních lavicích, dvě důvěrné kamarádky. Eva ve své roli naivky, ochranitelky a vrby (nejen pro mě), ouško, které dokáže naslouchat, a ruce, které dokážou pomáhat. Eva - ďábel i anděl v jednom těle. No spíš anděl. Neodmyslitelná součást souboru ADIVADLO, jehož je „kmenovým" členem. Na jevišti milovala komické role, zpěv a tanec. Koneckonců – vždyť dokázala zahrát i „nos". Ale ta její životní role - to byla Myška v Kočičí hře - zahrála ji s takovou opravdovostí a mistrovstvím, že se tajil dech.

Je to už pár let, co jsme spolu stály na stejných prknech, ale potkáváme se, setkáváme se, smějeme se, pláčeme spolu. No kamarádky. A najednou mi kdosi ze souboru píše "Eva Nováková slaví padesátku." Nemůžu tomu věku uvěřit, když se na ní dívám, ale kalendář nelže, a tak 13. 11. 2007 se naplnilo půlstoletí jejího života.

Za všechny přátele z Adivadla Ti, milá Evo, přeju hodně štěstíčka, osobního i toho divadelního.

Za Adivadlo Havlíčkův Brod Irena Zavadilová

DANUŠ KRČMA

* 16. 11. 1927

Vážený a milý jubilante Dane !

Je to už docela dávno, skoro dvacet let, co jsi z pozice primáře dětského oddělení Nemocnice v Litomyšli odešel do důchodu, dořešil rodinné záležitosti a překvapivě náhle opustil Litomyšl, svoje spolupracovníky a především své přátele z divadelního souboru, který jsi – odhadem třicet, možná čtyřicet let - vedl, kde jsi hrál a většinu inscenací režíroval. Od té doby se bohužel nenašel nikdo, kdo by po Tobě převzal iniciativu, přestože všichni by rádi dělali divadlo a táhli tu káru dál…

Když jsem se dozvěděl o Tvém kulatém jubileu, kontaktoval jsem několik bývalých členů divadelního souboru Smetanova domu a chtěl, aby mně vyprávěli, co všechno jste v divadle zažili, jak jste zkoušeli, čím jste se bavili, jaký jsi byl režisér atp. A najednou jsem si připadal, že jsme se po létech zase všichni sešli na takové imaginární oslavě.

Byl jsem tam já (chodili jsme navzájem na svoje premiéry a občas jsme se u Boženky Hurytové sešli při jednání tzv.okresního poradního sboru pro divadlo), přišli tam členové „Tvého" souboru, dokonce mezi nás „přišli" i ti, kteří už svoji pozemskou pouť navždy ukončili. A byly tam i vaše divadelní postavy, porotci, diváci, byly tam s námi i hry, které jste hráli: Lucerna, Tvrdohlavá žena, Křeslo pro vraha, Sen noci svatojánské, Dalskabáty, Duchcovský viadukt, Magdalena Rettigová, Nejkrásnější válka a další. A především jsi tam s námi byl Ty, s bohatou, mírně rozcuchanou kšticí, typickými brýlemi, suverénní, cholerik, nadšený do práce, upovídaný, obětavý, ochotný každému pomoci. Chvíli jsi byl v bílém lékařském plášti, chvíli jako dramaturg, chvíli jako výtvarník scény. Vrátili jsme se s Tebou do Tvého pokoje, kdes tenkrát maloval kulisy, vrátili jsme se na jeviště, na zkoušky, znovu odjížděli na zájezdy a znovu se vraceli. Ale hlavně jsi tam zase byl coby režisér, který zpočátku překvapoval všechny členy souboru svou vzorně připravenou režijní knihou, zatímco později to šlo i bez ní. Na nic jsme nezapomněli při tom našem imaginárním setkání. Všichni jsme se vrátili do let naší mladosti a vzpomínali na Tebe i na tu správnou partu.

Takhle na spolupráci s Tebou třeba vzpomínal kolega Miroslav Broulík: „Končí divadelní představení Tvrdohlavé ženy" J. K. Tyla, kterou připravili divadelní ochotníci hrající pod hlavičkou Smetanova domu. Jako režisér je podepsán MUDr. Danuš Krčma.

HROMADA

A tohle jméno budiž zapsáno do dějin litomyšlského ochotnického divadla zlatým písmem, aby nebylo nikdy zapomenuto. Každé divadlo, a ochotnické zvláště, aby mohlo existovat, musí mít nějakého toho „tahouna". Člověka, který divadlem žije. A doktor Krčma takovým člověkem byl. Na divadlo myslel, když šel večer spát, na divadlo myslel, když se ráno probouzel. Bohužel, po odchodu do důchodu se odstěhoval a s jeho odchodem ochotnické divadlo ve Smetanově domě skončilo a nám, kteří jsme s ním spolupracovali, zůstaly jen krásné vzpomínky."

A tak bychom Ti všichni chtěli udělat radost a poděkovat Ti. Poděkovat za to, co jsme společně v divadle i na zájezdech prožili, za to velké dobrodružství, za nezapomenutelné zážitky i za velké přátelství.

Stále pevné zdraví a po létech zase to naše divadelní „Zlom vaz!"

Vladimír Šauer

IVAN PELIKÁN

* 17. 11. 1947

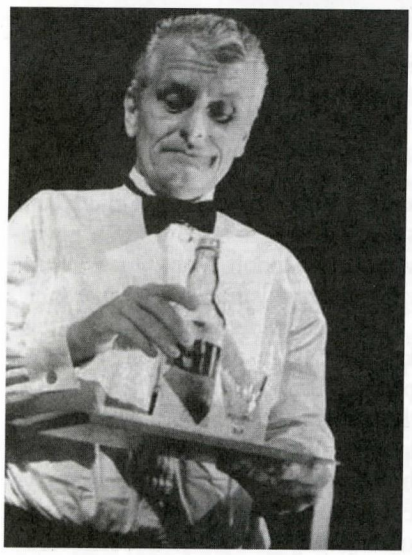

Většina amatérských divadelníků se hraní divadla věnuje už od dětských nebo mladistvých let. Ne tak Ivan Pelikán! Když v roce 1983 doprovázel jako zástupce odborové organizace tehdejšího zřizovatele PLEAS n. p. soubor ADIVADLO do belgického Melsele, nikdo nepředpokládal, že tento elegantní muž s důstojným vystupováním anglického gentlemana by někdy vstoupil mezi partu bláznivých divadelníků a „šaškoval" s nimi na jevišti. Myslím, že to především nepředpokládal ani on sám. Opak je však pravdou. Ivanovi se mezi námi opravdu zalíbilo a on se stal členem souboru všemi tak oblíbeným, že si ho soubor v krátké době (po odchodu pana Vybírala do divadelního důchodu) zvolil za svého vedoucího. Od té doby vede náš soubor již přes dvacet let. A nejen to. Brzy zjistil, že je pro něho zajímavé účastnit se souborového života nejen organizačně, ale také jako herec. A tak Ivan se svým šarmem a elegancí vystupoval a vystupuje v podstatě ve všech inscenacích, které havlíčkobrodské ADIVADLO nastudovalo. Nezapomenutelný je jeho abbé z Žízně u pramene, Lotrando z Tlustého pradědečka nebo vrchní Lájošek z inscenace Stojí za toží...?!. Také jeho vztah k uměleckému přednesu je naprosto dokonalý (což u amatérských herců nebývá pravidlem), takže účinkoval i v mnoha kratších i delších pořadech, které soubor nastudoval. Je dobrým hercem, výborným společníkem i důstojným vedoucím souboru a ředitelem Sdružení ADIVADLO.

Ivánkovi přejeme hodně osobních i hereckých úspěchů a věříme, že amatérskému divadlu a našemu souboru zachová stálou přízeň.

Za celé ADIVADLO Havlíčkův Brod
Lída Honzová

DÁŠA HALÍŘOVÁ

* 8. 12. 1942

Kamarádko milá, nelekej se, nebude se bilancovat, myslím, že to nemáš moc v lásce. Patříš totiž mezi ty vzácné jedince, kteří umějí žít přítomností, stále plánují, co bude a neradi se ohlížejí zpátky. Co tedy dělá Dáša Halířová dnes? Průběžně sleduje ochotnické dění, stíhá Hronovy, Kostelce i jazzince, iniciuje přátelská setkání, chalupaří a výletuje, zbožňuje plavání v moři... je aktivní v nově založeném Trutnovském literárním klubu a chystá s námi pořad Kapitoly z příručky pro neposlušné ženy. Dášo, blahopřejeme k Tvému půlkulatému výročí a přejeme radost ze života do dalších let. Pamatuj, že jen ty *nejlepší a nejoriginálnější z nás dokážou létat, sestro nadoblačná*.

Za Tvé divadelní i nedivadelní přátele
Milena Janečková

smutné zprávy ...

Mgr. JAROSLAVA FALTEJSKOVÁ

*** 11. 5. 1934**
+ 7. 8. 2007

Ruda a Jaruška Faltejskovi - Tři na lavičce
foto soukromý archiv

Nejsem sám, který vzpomíná na poslední roli Jarušky Faltejskové, na její Ambru ve Třech na lavičce. Hrál jsem je mockrát, s ní i s Rudou, jejím manželem. Na Hronově, ve Znojmě na seniorské přehlídce, na mnoha místech republiky. Už je to pár let.

V závěru hry se s námi, tedy s Rudolfem jako Silvestrem Boccaciem a se mnou, coby Luigim Lapagliou, loučila těmito slovy: „Tak jste se rozhodli zvednout kotvy? Škoda, že chcete odjet. Chtěla jsem vás letos pozvat na Štědrý den, upekla bych jablkový závin. A celerový salát! A zatím budu sama jako vždycky... Tedy pohledů a přání dostanu... Ale to není ono. Na tři krále vždycky dostávám pozvání od jedné rodiny, od jednoho takového rošťáka. Kudrny měl jak andělíček, když ho maminka přivedla do školky! Dnes má hlavu jako koleno, ale zato je z něj velké zvíře na magistrátu...Vidíte, jdu z nákupu. Koupila jsem trochu zeleniny. Udělám k tomu kousek hovězího, čistě prostřu, doprostřed stolu vázičku, pustím si rádio, nikdo mě neruší... Ani kočky. Ale nemluvme tu o kočkách! Včera mi jedna přinesla ukázat mrtvou myš! Až do bytu! – Silvestře, Luigi, stavte se, oba, až půjdete na nádraží. Připijeme si na rozloučenou. Vždyť ani nevíte, co vás čeká... Tak se stavte. Počkám na vás!“

Když skončila hra, publikum dlouho a dlouho aplaudovalo, výkon Rudolfa a Jarušky byl vždycky strhující, dojemný.

S Jaruškou jsme se naposledy viděli jen pár dnů před tím, než sama

zvedla kotvy, nečekaně. Odjeli jsme s Naďou na letošní Hronov a po návratu mi Rudolf volal tu smutnou zprávu, které jsme nemohli uvěřit.

Divadelní putování Jarky Faltejskové začalo v padesátých letech na pražské Pedagogické fakultě, v divadelním souboru po boku pánů Svěráků, Smoljaků, Čepelkú... Už tenkrát hrála role krásné, třeba Markétu ve Figarově svatbě, Rosauru v Goldoniho Lháři, pak přišel třebechovický Symposion, s nímž rodina Faltejskova prožila dobré i zlé. Byly to doby bohatýrské, což se dá vyčíst z přehledu rolí, které vytvořila, např. Kateřinu ve Zkrocení, Marjánku v Tvrdo-

hlavce, Vodičkovou ve Windsorských paničkách, Kláskovou v Lucerně či Hejtmanku v Těžké Barboře - v té hře vystupovala už coby školní dítko na jevišti tehdejšího Krajského oblastního divadla. Dodnes místní publikum vzpomíná na její Paní Papagatovou z Kaviáru nebo čočka, na krásnou a temperamentní Katastrofu z Nebe na zemi...

A konečně mé jevištní setkání s Jaruškou – vždycky, když jsem v "Lavičce" za sebou na scéně uslyšel to starostlivé „čičí" a přišla Jaruška v roli paní vychovatelky Ambry, měl jsem pocit, že se na jevišti potkávám se zralým životem, s člověčinou prověřenou nesčetnými osobními zkušenostmi. Že přichází herečka sice amatérská, ale tak věrohodná a autentická, že rozběhnuté představení najednou získalo tu správnou hloubku a citovost, která nepromlouvá jen z hereckých postav.

A teď tedy přišlo poslední dějství, nečekaně. Jako by to sám Shakesperare vymyslel. Blesk z čistého nebe... Jaruško, Járo, Jarčo, pán bůh ví, že v divadelním nebi ti uchystali místo stejně krásné jako jsi byla sama. A že se tam jednou všichni potkáme.

Saša Gregar

Mgr. BŘETISLAV LELEK

*** 30. 10. 1935**
+ 30. 8. 2007

Břeťo, kamaráde,

mnozí z divadelních kamarádů si tě v paměti odnesou jako pozorného glosátora divadelních představení a mluvím-li o mnoha kamarádech, pak ve velmi množném čísle. Ono to tak, u nás ochotníků, chodí. Všichni jsme přátelé, rádi se potkáváme, tiskneme si ruce či líbáme na tváře, muži, ženy, chlapci, děvčata, jako bychom se dlouho neviděli nebo jako bychom se měli vidět naposled...

Ale málokdo z nás, a to jsi byl ani ne o půl generace starší, tě viděl v nějaké roli, já aspoň nikdy. Herectví jsi pověsil na hřebík, k naší škodě, moc brzo. - Kdysi jsem pročítal kroniku hradecké Lidové opery a nevěřil svým očím - Břeťa Lelek, operní zpěvák! Ale prý i hereckých úloh bylo v době tvého mládí nemálo, byl jsi Martinem Kabátem v Hrátkách s čertem, Lízalem v Maryši, Sejtkem v Lucerně, hrál jsi Toniho v Čapkově Matce - bezpočet postav se zrodilo v tvé jemné tělesné schránce. A hrál jsi prý v mládí v mnoha souborech najednou, statoval u Klicperů, studoval na sociologa, dramaturgoval, zástupy ochotníků tě poznaly jako přesného porotce na divadelních přehlídkách, znali tě jako předsedu Krajského poradního sboru pro divadlo, byls taky u založení našeho Volného sdružení, mnoho článků jsi napsal do Divadelní Hromady. Tvůj i náš přítel prof. Jan Císař tě kdysi nazval „mnohoobročníkem, člověkem s vysokým stupněm nádherné a osudové deviace, která se nazývá divadelní závislostí".

Ale to všechno už patří historií. Jako nakonec všechno v divadle: první zvonění a poslední opona, premiéra, derniéra... Zůstanou jen vzpomínky, nic hmatatelného, snad kromě plakátů a fotografií. Ale co vzpomínky hluboko v duši? Vzpomínky na tvé pozemské putování mohou být také trojrozměrné a barevné, jako sny... Kristina v Komenského labyrintu se ptá: Kdes byl, poutníče? A poutník na to odpovídá: Tak, všude. - Už končíš svou pouť? Končím, nekončím. Jsem blažen. - A štěstí? Nevím, ale koho se štěstí nedrží, je mi drahý. A Kristina se ještě ptá - Kam hledíš, poutníče? Kam? Tam. Dopředu. - A co ráj, ráj srdce nalezen? Ano, nalezen, tam vpředu. Věčně tam vpředu. - A nezmizí? Ne, trvá! Vždyť trvá sen, jenž vždycky vzplane, když jiný, nesplněný, prudce zhasl!

Břeťo, kamaráde, toto není konec cesty, to jsme jen, my všichni, na dalším rozcestí. Budeme na tebe vzpomínat.

Saša Gregar

Moje, ještě živá, vzpomínka na Břeťu Lelka.

Dne 30. srpna 2007 zemřel ve věku 72 let můj velký přítel Břeťa Lelek.

Znali jsme se dlouho, někdy od počátku sedmdesátých let. Vídali jsme se při amatérském divadle. Ale blíže jsme se poznávali až v devadesátých létech při formování VSVD. Setkávali jsme na schůzích Širší rady a Redakční rady Hromady. A odtud vlastně vychází i naše hlubší přátelství. Jezdili jsme občas po divadelních představeních, po přehlídkách i na loutkové divadlo do Libčan a psali o tom články do Hromady. A pak, abychom měli více prostoru o divadle hovořit, my bývalí divadelní porotci, jsme se čas od času vypravili na pivo. A zde jsme probírali vše, co se v amatérském divadle odehrálo, mluvili jsme spolu o inscenacích Klicperova divadla, byli jsme prvními čtenáři svých článků do Hromady a vedli i spory o jejich správné vyznění. Někdy jsme zabrousili i do svých životních příběhů i do historie našich rodin a tak jsme se vzájemně poznávali. Byly to chvíle přátelské intimity, které patřily jedině nám. V poslední době, když ho začaly trápit nemoci, naše návštěvy pivnice

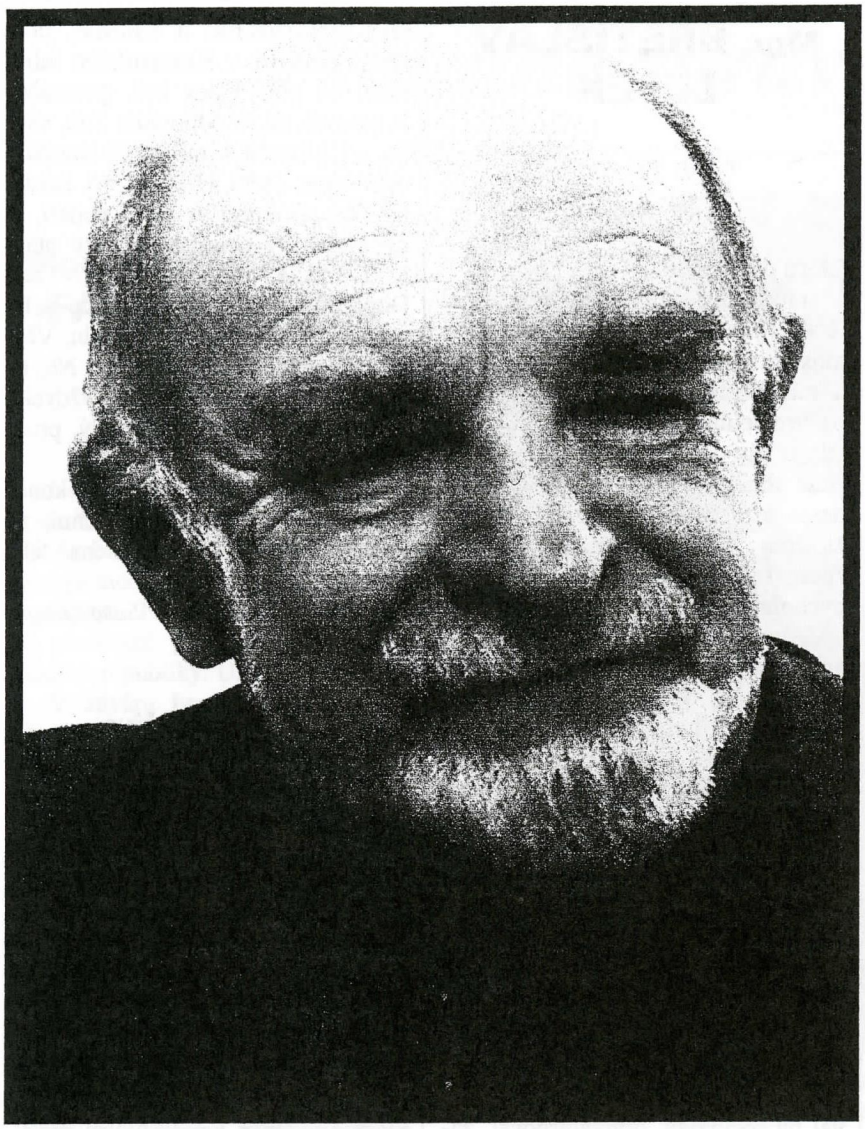

Foto Jan Merta

řídly, až přestaly a vídali jsme se pak u Břeti doma a já mu přinášel zprávy z našeho divadelního okolí, které on stále se zájmem přijímal a vyžadoval. Až do doby, kdy naposledy zůstal v nemocnici, bezprostředně před tím než odešel z tohoto světa.

Mnozí se ptávali „jak vy dva, tak rozdílných povah, můžete být takovými přáteli"? Myslím, že jedním z hlavních důvodů bylo to, že jsme k sobě byli naprosto upřímní. Důvěřovali jsme si a vážili jsme se navzájem. Obdivoval jsem ho, když jsem ho hlouběji poznával, za to co v životě dokázal. A myslím, že to bylo oboustranné. A hlavně jsme sobě uměli naslouchat, ať už jsme hovořili na jakékoli téma. A snažili jsme se docházet vždy ke společným řešením. V tom ty vnější znaky našich povah nehrály žádnou roli. Byla to naše vzájemná terapie a bylo to hezké přátelství.

Co naplat. Ztratil jsem přítele a zůstal jsem v tomto smyslu sám. Cítím se jako sirotek a na Břeťu vzpomínám často a rád, i když s bolavým smutkem.

Honza Merta

Jednou jsem napsal, když měl Břetislav Lelek poslední „kulatiny", odkdy a odkud se s ním znám.

Myslím si, že stojí za to připomenout něco z toho, jak mě a další tehdejší adepty učil dramatickému umění.

Byla to sedmdesátá léta minulého století během vojenské základní služby na letišti v Čáslavi. V těch letech zde byl otevřen nový letištní klub a spolu s jeho otevřením začal nábor vojáků z tamních útvarů do jednotlivých klubových kroužků. Vojna byla dlouhá a tak jsem se pro ukrácení vojenského času přihlásil do dramatického kroužku. Bylo nás tam tehdy asi deset a navíc tam docházelo jedno místní vnadné děvče. Kroužek vedl jeden občanský pracovník klubu, který byl dobrým organizátorem, ale horším „uměleckým" vedoucím. Na pomoc si proto povolal z armádního klubu tehdejšího metodika pro dramatický obor, právě Břetislava Lelka, tehdy ještě mladého, něco kolem pětatřiceti let. A Břeťa se „činil" z gruntu a pořádně. Učil nás nejprve správné, hlasité výslovnosti, nepolykat koncovky atd. Nejednou jsme poznávali, že zvolený obor není tak jednoduchý, ale tvrdá práce na každém z nás; postupně si odvykat jazykovým zlozvykům. Po této základní „terapii" jsme se pustili do konkrétní práce. Tehdy to bylo pásmo Holanových veršů pro tehdejší ASUT. Břeťa z nás opravdu dostal dost, protože jsme postoupili až do armádního kola a nakonec jsme byli začleněni do jednotného programu armádního souboru, který kulturně bavil cvičící vojska. V té době jsem také „obdržel" velmi povzbuzující poctu, které si i po tolika letech velice vážím. Tehdá přítel Vladimíra Holana, který byl v porotě armádních přehlídek, mi při takovém jednom hodnocení řekl, že s mým přednesem básně by byl její autor asi spokojen. Vlastně byla to pocta Břeťovi... Díky za to Břeťo.

Milan Zlesák

soubory slaví...

Dvacet let...

...je to možný?" řekl Slávek Illich, můj parťák z Loutkového divadla POLI, bratranec a kamarád z nejmilejších, když jsem mu v hospůdce řekl, že spolu už hrajeme dvacet let. První premiéru, našeho společného divadla, jsme totiž uvedli v roce 1987. Byla to inscenace ...ale když ona je zakletá, jednoduchá parafráze známé pohádky Dlouhý, Široký a Bystrozraký. Tenkrát jsme hráli ještě pod hlavičkou Hradeckého amatérského divadla loutek HAD. Dokonce jsme se s tímto představením dostali na Loutkářskou Chrudim a dopadli jsme tam dobře. Bylo to pro nás velké povzbuzení. Dokonce jsme dostali nabídku od agentury a po určitých úpravách jsme pod ní hráli jako divý. Tím se vlastně začala formovat podoba našeho divadla. Tedy divadla bez stálé scény, divadla potulného a od roku 1990 divadla bez zřizovatele, čili soukromého. Bylo nutno zajistit světelný park a ozvučení a všechno ostatní, co by nás učinilo naprosto nezávislými. Zároveň s tím nám kamarád napsal právnický status divadla, kde Slávek byl uveden jako ředitel uměleckého souboru a já se přes noc stal ředitelem divadla. Pro upřesnění: umělecký soubor jsem já. Vedlo to k určitým komickým situacím, kdy jsem Slávkovi otvíral dveře na zájezdech, nosil jsem zavazadla apod. Při sjednávání termínu jsem byl zase ředitelem já a Slávek musel poslouchat. V této době také vznikl název divadla „Soukromé loutkové divadlo POLI". Druhou inscenací v pořadí byla pohádka Čert a Káča, opět na jsme na Loutkářské Chrudimi, tentokrát se to nepovedlo – velké zklamání. Báli jsme se rok tohle představení hrát, pak ho někdo chtěl, my řekli, že teda jó, znovu začalo fungovat a hra-

jeme ho dosud. Následovalo představení Byl jednou jeden...(Budulínek, Perníková chaloupka a Karkulka) Přesto, že se představení líbilo, dlouho jsme váhali, zda s ním jít na nějakou přehlídku, nakonec jsme si řekli, že zahrajeme kamarádům v Hradci na loutkárně a ejhle, postup na Chrudim...velký úspěch, mnoho ocenění, dokonce i cena nejvyšší – nejlepší inscenace. Nečekali jsme to my a ani nikdo jiný a tak nás nenominovali na Hronov (bylo jaksi vybráno předem). Nakonec nějaký soubor odpadl, takže jsme si tam s velký úspěchem taky zahráli. Tenhle rok patřil k nejúžasnějším zážitkům v naší divadelní kariéře. V té době hrajeme v průměru přes padesát představení v roce. Dále jsme si udělali radost, zavzpomínali jsme si na dětská léta, kdy nám děda společně s našimi otci a bráchou mnohokrát hráli Posvícení v Hudlicích. Teď ho hrajeme i my. Následovali moje projekty divadla jednoho herce Rakvičkárny, Znáte Kačenku, Don Šajn, Bleší cirkus a Kterak se Mydlářův dům do Chrudimi dostal. Slávek usilovně pracuje s divadlem HAD, které po revoluci prochází personální krizí. Další etapou našeho divadla byla moje spolupráce s externími herci. Poprvé při realizaci představení Pustý les z dílny turnovských Čmukařů. Nejprve se mnou vystupovala moje současná žena Jarmila, potom Zdeněk Tesař a velkým obloukem jsem se vrátil k jednomu z autorů Jardovi Ipserovi. I tato inscenace se dostala na Chrudim. Mezi tím vznikla ještě další inscenace opět společně se Slávkem a sice Cirkus Dobroslav, tedy dva stárnoucí cirkusáci hrající skvělá cirkusová čísla, na která ještě stačí. Poslední inscenace našeho divadla vznikla opět ve spolupráci s Jardou Ipseren (Čmukaři Turnov) pod názvem Tajemství pohádkových knížek. Jsou to vlastně dva sólové projekty spojené do jedné inscenace, ale s možností samostatné realizace.

Divadlo POLI odehrálo cca devět set představení pro cca 75.000 diváků!!! Ze začátku jsem to počítal, ale pak už toho bylo tolik a mě to začalo připadat zbytečné. Divadlo POLI hrálo několikrát v Polsku, Německu, Rakousku a hlavně od Karlových Varů po Ostravu, od Janských Lázní po Český Krumlov. Tak to byla taková malá inventura naší dvacetileté práce. Teď už nezbývá nic jiného než poděkovat všem přátelům, kteří nás povzbuzovali a vůbec všem dobrým lidem, se kterými jsme se za těch dvacet let potkali...a těm nepřejícím odpouštíme.

Jiří Polehňa

***

Trám má dnes narozeniny

12. prosince 1997 jsme otevírali nové divadlo ve Svitavách. V areálu kina Vesmír na ulici Purkyňova místo bývalých kanceláří kultur-

ního střediska nad kinokavárnou Galaxie. Jméno dostalo divadlo podle odhalených střešních trámů – neboť divadlo je pod střechou – v druhém patře s výtahem…

Trám má dnes narozeniny. Je mu přesně deset let. Patří k životu v našem městě. Bydlí zde svitavská divadla. Céčko, Zaklep, DOMA. Dramatická školička má s Trámem společnou zeď a úplně všechno… všechny soubory, co jich kdy školička přivedla na svět (a je jich tolik, že je ani nespočítám) v Trámu zkouší, vystupují a slaví všechny vánoce, konce školních roků… Ostatně školička slaví spolu s Trámem – je jenom o pět let starší…

Trám je místem pořádání divadelních přehlídek – POSED. Tady se potkáváme s divadelníky z celé republiky, ale taky z Francie, Holandska, Slovenska, z Weespu, Banské Štiavnice, od Paříže...

Trám je místem pořádání Burzy pořadů. Čtyři roky jsme zvali pořadatele a soubory hrající pro děti z celé republiky na společné setkání. Divadla hrála, pořadatelé vybírali…

Trám se stal místem pro dětské nedělní odpolední pohádky. Vždy od září do května chodí děti s tatínky a maminkami a dědečky a babičkami do Trámu na pohádku! Na Budulínka, Červenou Karkulku, Medvídka Pú, prince Bajaju, Palečka…

Trám je místem experimentálních divadelních projektů: Malý Klaus a velký Klaus divadla Drak (1999), Kašpárkova poslední šance Tatrmani (1999), Nejhodnější medvídci: Kašpárek, četník koločavský (1998) a Ultimatum (2004), dvakrát Jaroslav Dušek s Vizitou (1998 a 2003), Dýchá…? Abstraktní tanec Antonie Svobodové (1998), pravidelné dýchánky slavného hradeckého amatérského uskupení DNO, Jammování – večery studentů brněnské JAMU) 2000, 2001, 2004), Divadlo Archa Praha - Šťastná Anna (2001), přeslavná Piškanderdula manželů Vítkových (2003 a 2007), Triarius Česká Třebová: Nebe pod Berlínem (2004), Divadlo Neslyším Brno (2002) a další a další a další…

Trám je místem skvělých koncertů: Snake Eaters Američana Brada Stratona (1998), ASPM Jana Spáleného (2001 a 2004), Indická klasická hudba (2004), Větrné večery svitavské kapely Do větru, The Riverside Blues Band (2004), Jan Burian (2002), Jiří Dědeček (2003), krajské kolo Porty (1998), vánoční koncerty Čechomoru a další a další a další…

Trám je místem, kde pravidelně předává svitavský spolek Laurus výroční ceny našim nejlepším spoluobčanům. Svitavská ZUS zde pořádá koncerty od jazzu, po absolventská vystoupení. Pěvecký sbor Červánek zde koncertuje. Svitavské divadelní soubory zde mají své premiéry, reprízy i derniéry…, školy v Trámu pořádají besídky. S Gymnáziem Svitavy pořádáme v Trámu pořady Pod lucernou s… třeba Michalem Vieweghem, Jáchymem Topolem…

Trám je místem galerie obrazů, fotografií, plastik, artefaktů. Amatérští malíři a fotografové ze Svitav i odjinud. Žáci svitavské ZUŠ. Amatéři a profesionálové vedle sebe!

Trám je místem pro všechny!

Určitě jsem na mnohé zapomněl. Deset let je dlouhá doba. A v Trámu se toho událo opravdu mnoho:

195 pořadů pro děti
111 pořadů pro dospělé
38 koncertů
celkem: 344 pořadů (to, co je uvedeno na plakátech a v Lucerně).

Nemluvím o všech dalších…

A tak: „Trám má dnes narozeniny…my máme přání jediný“:

15. prosince 2007 v 18:30 hodin se sešli všichni, kteří v Trámu zkouší, vystupují a žijí. Na narozeninové večírku ti, kteří zde těch deset let tvořili – divadlo, muziku… pro ty, kteří sem deset let chodí dívat se, poslouchat, potěšit…

Petr Mohr

P.S.
Před deseti lety jsme zpívali: „Tráme, milý Tráme, ať tě rádi máme…“ Jsem rád, že se z přání stala skutečnost!

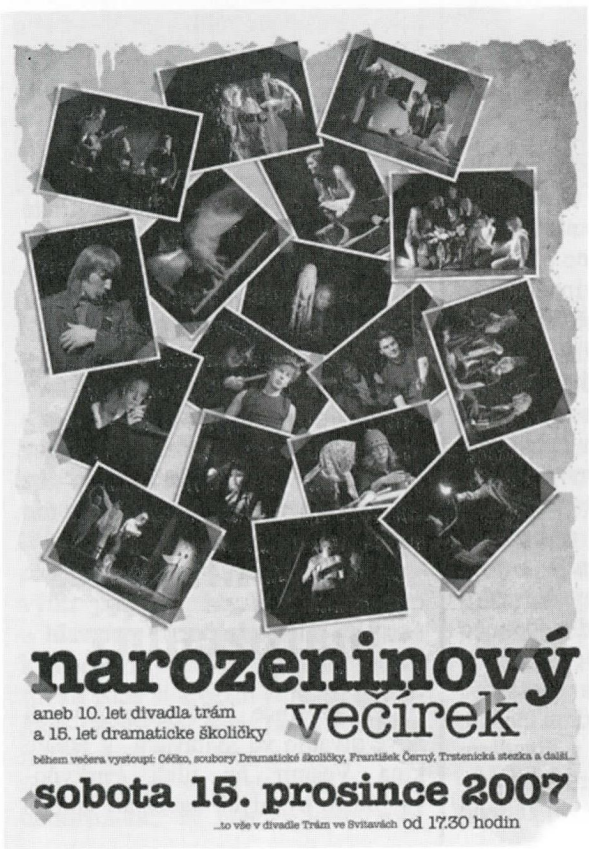

Céčko v Trámu
Trám v Céčku

Céčko bylo první divadlo, které vstoupilo do Trámu. 12.12. 1997 otvíralo nové divadlo Trám již tehdy slavnou hrou Bystrouška, liška. Podle Rudolfa Těsnohlídka. Inscenací, která vzápětí získala ceny na Loutkářské Chrudimi (1998). Na otevřené přehlídce profesionálních a amatérských loutkářských souborů Přelet nad loutkářským hnízdem v Praze zvítězila a jako první divadlo u nás získala putovní cenu Erik! V roce 1999 reprezentovalo Céčko s Bystrouškou Česko v Africe v Maroku

Principál „CÉČKA" K. Šefrna,
foto Ivo Mičkal

ve městě El Jadida na světovém amatérském divadelním festivalu…

Penzion Grillparzer – povídka ukryta ve slavném románu Johna Irvinga Svět podle Garpa se stala součástí přehlídky POSED v Trámu v roce 2000 – v roce, kdy Céčko v Trámu slavilo třicáté narozeniny. Bizarní rodina na cestě do ještě podivnějšího penzionu doputovala až do Chrudimi na festival. Karel Šefrna – duše Céčka – zde – jako první divadelník dostal cenu Ministra kultury – z rukou tehdejšího ministra kultury – Pavla Dostála…

Slon – příběh o cestě slona z Indie do Evropy a zpět podle textu Tondy Mareše – byla třetí hra Céčka, která se narodila v Trámu. O cenách na Chrudimi a účasti na Jiráskově Hronově nemluvě. O cestě Céčka do Ruska na světový divadelní festival v Gatčině – letním sídle ruských carů kousek od Petrohradu – mluvě!

Fialový vítr se rozvíval v Trámu dva roky. Mozaika poskládaná z povídek, divadelních her a hříček, filozofických úvah a hříček petrohradského básníka, spisovatele, osobitého, myslitele, dramatika a filozofa Daniila Charmse měla premiéru v Trámu v červnu 2006. Letos získala cenu na Loutkářské Chrudimi. Na Jiráskově Hronově byla posledním představením v hlavním programu a Céčko sundávalo vlajky za ohňostroje… 3. listopadu dul Fialový vítr v Praze na Přeletu v divadle Minor!

Deset let Trámu. Čtyři inscenace Céčka.

Mnoho představení v Trámu – pro děti, dospělé. V tolika divadlech Céčko za tu dobu prošlo… A pokaždé: nejlepší to je vždycky doma – v Trámu! Tak hluboko je tohle divadlo v lidech, kteří si říkají Céčko a žijí zde svůj druhý život:

C éčko v Trámu Trám v Céčku.
Myslím, že napříště můžeme psát:
Céčko Trám Svitavy Czech republic

Petr Mohr

***

Loutkové divadlo
Martínek Libáň

Dávno je tomu, kdy se zakládalo loutkové divadlo v Libáni. Jak k tomu došlo? Několik zapálených libaňáků se rozhodlo v letech 1919, že začnou hrát loutkové divadlo pro děti. Dozvěděli se o pánovi z vesnice Zliv, pracujícím tou dobou na dráze, který prodával Alšovo loutkové divadlo z důvodů stěhování.

Loutková divadla Mikoláše Alše se tehdy i s marionetami a s kulisami českých malířů vyráběla v sériích. Kominický mistr Jaroslav Marek a zlatník a hodinář Josef Martínek divadélko zakoupili, nevíme ani za jakou částku a ještě téhožroku 1919 se začalo hrát v hostince „U koruny" na náměstí Svobody v Libáni. V té době hostinec provozovali Říbalovi. Hrálo se každou neděli od podzimu do jara. Z malého lokálu do velkého lokálu bylo okno, ve kterém stál portál divadélka, v němž se producíroval Kašpárek a ostatní hrdinové z pohádky. Před portálem seděli strejci a děti, strejci u piva a děti u limonády a preclíku, ale všichni drželi palce Honzovi, který zabíjel drama Baziliška a vysvobozoval krásnou princeznu. Jistě jim srdíčko radostí poskočilo, když to, sic o chlup, nakonec tak dobře dopadlo.

V roce 1923 hostinec kupuje František Macek a loutkové divadlo se stěhuje do místní školy. Zahajuje činnost 18. března roku 1923 hrou chrudimského rodála Zdeňka Schmoranze Začarovaný les. Hrálo se jak v přízemí školní budovy, tak i v některých třídách vedle bytu pana školníka. Pro velký zájem se hrálo v 15 hodin a navečer v 17 hodin. Režie se tehdy ujal ředitel školy Jan Palouš. Po třicátých letech se divadélku dostalo umístění v důstojném kulturním stánku v nově postavené sokolovně.

Zde se divadlo hraje až do roku 2004, kdy zahajuje sezónu v nových prostorách domu kultury v Libáni. V pátek 8. října 2004 se odehrálo zahajovací představení pro děti i dospělé a sice pohádka „Jak se vrátil Honza zpátky do pohádky" a představení Ladislava Dvorského „Skákavá princezna". Součástí zahájení byla i výstava kreseb a obrazů Miloše Buchara. O nové otevření loutkové scény se především po stránce řemeslnické zasloužil Josef Stránský, Petr Malát a Jana Čermáková, která včetně opony a závěsů ušila co bylo do divadla potřeba.

Ještě nesmíme zapomenout na spolupracovníky hodináře, loutkáře a sokola Josefa Martínka. Byli jimi sedlář Palička, lékárník Nosek, truhlář Trnka, učitel Vojtěch Španihel, Ada Arnoldová (dnes Novotná), Karel Randák, Václav Patka, Josef Janda, Marta Dubská (dnes Marková) a ředitelka školy Kristýna Havlová. Rozměrná plátna kulis pro sokolovnu nakreslil panu Martínkovi František Maxa.

Divadlo mělo za svou dobu trvání i skvělé principály. Za všechny jmenujme Kristýnu Havlovou, Vojtěcha Španihela, Josefa Martínka, Slávka Marka, Jiřího Jandu, Miloše Frýbu, Ivana Altmana, Františka Grosmana a nyní, již 34 let Honzu Řezníčka.

V současné době hrají loutkové divadlo: principál Honza Řezníček, Tomáš Košvanec, Petr Malát, Jiří Švorc, Lucia Slováková, Petr Stránský, Šárka Janečková, Monika Hálová, Zdeněk Klár, Ivo Martínek, Josef Stránský a Hana Klapačová.

Za rok, včetně zájezdů, sehrajeme až čtyřicet představení. Kde jsme všude hráli: Praha, Přerov, Prostějov, Olomouc, Hradec Králové, Liberec,

Litoměřice, Benátky nad Jizerou, Hořice v Podkrkonoší, Nová Paka, Mladá Boleslav, Jičín, Louny, Hořovice, Rožďalovice, Žitovlice, Pojedy, Holenice, Opočnice, Libčany, Vysoké Veselí, Hradišťko, Valdice, Železnice, Sedličky, Chrudim, Sobotka, Dvůr Králové, Mladějov, Veliš, Bystřice, Střevač, Klášter nad Jizerou, Číněves, Janďourkův mlýn Sedliště, Zápy, Dětenice, Staré Hrady, Brodek, Debř, Bobrovice, Libošovice, Nepřívěs, Příchvoj, Dymokury, Křinec, Zelenecká Lhota, Dolní Bouzov, Rakovník, Milkovice „Kozí mejdan", Plzeň, Český Dub, Libáň, Turnov, České Budějovice, Miličeves, Semily, Horní Jelení, Kopidlno, Úpice, Česká Třebová.

A ještě přidám perličku z padesátých let. Loutkáři nastudovali hru starých českých loutkářů „Strýček Škrhala aneb Zapálení Bělohradu". Je to tuze stará hra z předminulého století. Vypráví o tom, jak loupežníci Koranto a Špandolíno se chystají vypálit hrad rytíře Bělohradského a dceru jeho sprznit. Kašpárek a Škrhala vyslechnou jejich plán, včas rytíře upozorní a tím zachrání hrad i jeho krásnou dceru Adletu. V tomto letitém textu , v rámci oslovení loupežníků, se to hemží slovy „soudruzi", Jak bývalo v těch časech asi obvyklé. Soubor hru nastudoval tak, Jak to zkrátka a dobře bylo ve starých časech psáno. Představení navštívil v té době jeden funkcionář Národního výboru. Když se pak při představení ozvalo „Soudruzi loupežníci, Vzhůru na hrad!" tak to nevydržel a z divadla prchl. Neobešlo se to bez následků a divadlo nesmělo do konce sezóny hrát. Ale co na tom. Nad oním soudruhem již dávno rostre tráva, ale loutkové divadlo "Martínek" v Libáni hraje dosud.

Principál Honza Řezníček

●●●

Thalie v Miletíně
v době výročí

V letošním roce 2007 se datuje 180 let od doby, kdy místní ochotníci sdruženi kolem tehdejšího kancelářského úředníka, sehráli první české divadelní představení na jednoduchém jevišti „ U Františků „ v Miletíně. Patřil mezi ně i Karel Jaromír Erben, Jan Laušman, Jan Hlavatý, Jan Richtera, Vít Levit a další tehdejší studenti. Podle ústních zpráv se hrálo v Miletíně již před rokem 1827. Dá se tedy s nadsázkou říci, že Miletín, podobně jako celé Podkrkonoší, může být považován za kolébku českého ochotnického divadla.

Tak začíná první odstavec knížky o historii ochotnického divadla v Miletíně, která byla vydána v dubnu 2007 a je neustále ke koupi v předprodeji vstupenek v Obchodním domě v Miletíně, přímo na adrese místního divadelního spolku „ERBEN„ a pochopitelně i před divadelními představeními, kterých se hraje ve městě více jak deset za rok.

V současné době probíhá v Miletíně podzimní divadelní festival, který bude zakončen 8. prosince premiérou „Jak čert vyletěl z kůže„ kterou uvedou místní ochotníci.

V knížce „180 let ochotnického divadla v Miletíně„ se dočtete nejen o historii města Miletína, ale i o jeho současnosti. Do Miletína vás můžeme pozvat nejen v létě do místního kempu a na pěkné koupaliště, ale i k degustaci miletínského piva z místního minipivovaru a pochopitelně k ochutnávce velmi známých „miletínských modlitbiček" V knížce jsme se nezapomněli zmínit o našem rodákovi Karlu Jaromíru Erbenovi, jehož jméno náš divadelní soubor nese. V části historie ochotnického divadla se dočtete o problémech divadelníků i jejich úspěších. Nezapomněli jsme ani na tradici „Erbenových divadelních Miletínů" jehož již XII.ročník právě probíhá. Dále se v knížce dozvíte o založení občanského sdružení „DS ERBEN", jenž je pokračovatelem ochotnického divadelního spolku a divadelních přehlídkách venkovských souborů, které se u nás konají vždy v dubnu – květnu pod názvem „Miletínské divadelní jaro".

Expozice národního divadla českého Podkrkonoší, která je umístěna v miletínském zámku zde našla také své místo. Při návštěvě rodného domku K. J. Erbena se můžete podívat i do sklepů poblíž zámku a určitě nezapomenete navštívit expozici divadelních kulis, opon a dalších divadelních zajímavostí v muzeu.

A tak v jubilejním roce vás co nejsrdečněji zveme do našeho města a za našimi ochotníky, kterých se na miletínských prknech, která znamenají svět vystřídalo více jak 200 herců a více jak 40 režisérů.

S vydanou knížkou vás seznámil Stanislav Friedrich, člen rady DS Erben.

PELMEL (MIŠMAŠ)

S Palečkem, Hrnečkem a Slepičkou na Slovensku...

Na divadelním festivalu v Brezně jsem hrála poprvé... a nebylo to ani tak festivalové hraní. Byl to takový pohádkový závod po pěti mateřských školách. Organizátoři byli milí, paní učitelky se usmívaly a děti byly pozorné a vnímavé a vůbec se nedivily, že ta teta s rozprávkami má brambory a ne zemiaky, že hovorí o ševci a ne o obuvníkovi, že si prosí, aby Filipko urobil prasátko a nie prasiatko...Rozuměli jsem si zkrátka česko-slovensky bez problémů.

A určitě ne jen proto, že pohádky mají kouzelnou moc...

Jarka Holasová

PO UZÁVĚRCE JEŠTĚ POZVÁNKA DO DIVADLA EXIL

DVEŘE, ANEB PANE VY JSTE NÁHODA

Pardubické Divadlo Exil uvede v sobotu 1.12.2007 už v pořadí čtvrtou premiéru této sezóny. Tentokrát jde o hru současného autora Milana Kopeckého „Dveře, aneb pane vy jste náhoda".

Příběh vypráví o padesátileté ženě, která žije sama s dcerou a její život je zaplněný jen prací a večery trávenými doma. Setkáváme se s klasickými situacemi, které zná ze svého života každý, konflikty mezi generacemi, nepochopení jeden druhého. Když jednoho večera odchází dcera na rande, omylem vezme kromě svých klíčů od bytu i ty matčiny a při odchodu za sebou zamkne. Nestalo by se ani nic zásadního, kdyby za okamžik nezazvonil u dveří muž, který přišel na schůzku naslepo... Ale jsou ty zamčené dveře. Jak tedy tento příběh dopadne?

„U této hry nemůžeme říct vysloveně, že se jedná o komedii. Je to především obyčejný lidský příběh, který popisuje běžné životní situace a peripetie. Už od prvního přečtení scénáře se mi hra velmi líbila a popravdě jsem se ani moc nerozmýšlel a rozhodl se ji nazkoušet", uvedl režisér představení Ota Gutwirth

Vedoucí souboru Kateřina Prouzová upřesňuje: *„Inscenaci jsme označili za hořkosladkou komedii. Ale sami herci si myslí, že text je především o naději. O tom, že člověka může v životě potkat něco hezkého a to i ve chvíli, kdy to nejméně čeká".*

„Hra je nesmírně lidská, přívětivá, dokáže oslovit a zasáhnout. Její síla je právě v obyčejnosti příběhu a situací, které se na scéně odehrávají. Věřím, že zaujme i naše diváky", dodal režisér Ota Gutwirth.

Pozvání na premiéru přijal sám autor hry Milan Kopecký. V hlavních rolích uvidíte Věru Pojmanovou, Radka Navrátila a Danu Odvodyovou, která se alternuje s Terezou Bačkorovou. Premiéra je v sobotu 1. 12. 2007, repríza je 17. 12. 2007.

Kontakt: Ota Gutwirth
tel.: 739 343 919
Kateřina Prouzová
tel.: 724 251 691
Divadlo Exil, Havlíčkova 841,
530 02 Pardubice
http://exil.pardubice.cz

Kateřina Prouzová

Muzeum českého amatérského divadla v Miletíně je občanským sdružením, staňte se jeho členy !

Myšlenka zachovat hmotné památky na činnost ochotnických souborů a uspořádat je do expozice našla úrodnou půdu u Divadelního souboru Erben v Miletíně a díky dobročinnosti majitele zámku pana Ondřeje Stýbla i za nezanedbatelné pomoci Národního informačního a poradenského střediska pro kulturu a za podpory Ministerstva kultury a dalších sponzorů se ji podařilo v základní expozici realizovat.

První krok – úvodní expozice - se ukázal úspěšným, přitažlivým a všemi oceňovaným. Rychle však překročil rámec, ale i možnosti, zakladatelského souboru i regionu. **Stále více se problémy realizace celého projektu dotýkají amatérských divadelníků celé země.**

Pokoušíme se zapojit do toho náročného úkolu širší okruh zájemců o historii amatérského divadla než umožňuje péče jednoho souboru nebo několika sebeobětavějších místních pracovníků, pokoušíme se využít vědomostí a zkušeností dalších historiků divadla, amatérských divadelních sdružení, jednotlivých souborů a zájemců o divadelní historii v místech.

Muzeum by se mělo, podle našeho názoru, stát záležitostí všech amatérských divadelníků i jejich profesionálních spolupracovníků.

Proto na základě schválených stanov občanského sdružení vytváříme společenství, které bude společnými silami o své muzeum pečovat. Předpokládáme, že budeme společně na demokratických základech nezávisle řešit všechny problémy shromažďování exponátů, vytváření expozic a provozu Muzea, které dávno překročilo místní nebo jen regionální význam.

Zveme vás, abyste se stali členy tohoto společenství.
Bližší informace najdete na http://miletin.amaterskedivadlo.cz/sdruzeni

***

Světlo a zvuk v rukou tvůrců divadelního představení

Publikace autorů Pavla Hurycha, Jaroslava Vondrušky ml. a Rudolfa Felzmana je určená především začínajícím divadelním technikům, převážně ochotnickým. Mnohé nápady nebo postřehy v ní však najde i zkušený technik. Je rozdělena do čtyř základních částí – světlo, zvuk, „udělej si sám" a bezpečnost.

První oddíl seznamuje čtenáře s historickým vývojem divadelního osvětlování a prostředků k tomu používaných, s prostředky používanými dnes a jejich kategorizací, dále pak se způsoby svícení hracích prostorů základních i specifických, svícením denních a ročních období a nakonec i s technikami černého divadla.

V části o zvuku se čtenář seznámí s jednotlivými prvky elektroakustického řetězce, s používaným názvoslovím, činnostmi zvukaře a rozdělením zvukařů. Nechybí ani kapitola o vlastnostech lidského ucha.

Opravami a úpravami starých světlometů (reflektorů) a možností výroby světelné aparatury svépomocí se zabývá samostatná kapitola. Bezpečnosti a bezpečnostním předpisům je věnována poslední kapitola.

Podrobný obsah a další informace lze nalézt na www.divadlo-technika.webzdarma.cz.javo

***

Hanka Voříšková zve do Chocně

neděle 20. ledna 2008
PÍSNIČKY A DIVADLO
hudebně divadelní večírek
hrát a zpívat budou:
Helena a Jiří Vedralovi, Karel Šefrna
a Hana Voříšková, Pao Ptáčková
a Johy Vano a Jirka Jelínek
od 17 hodin
v Blahoslavově sále
na evangelické faře

***

neděle 2. března 2008
PUTOVÁNÍ S D.Š.B.
čtvrtý ročník
festivalu malých loutkových divadel
sedm amatérských souborů
rodičů s dětmi
provede diváky tentokrát pohádkou
K. J. Erbena
"Dlouhý, Široký a Bystrozraký"
odpoledne na zámku v prostorách
ZUŠ

bližší informace
H.Voriskova@seznam.cz

MUZEUM LOUTKÁŘSKÝCH KULTUR V CHRUDIMI

V ROCE 2008

Navzdory četným zprávám nejrůznějších médií o zavření a likvidaci muzeum stále existuje a připravuje pro své návštěvníky nové výstavy. Uzavřeno bude pouze první tři týdny v lednu, právě z důvodu likvidace starých a instalace nových výstav. Kromě stálých expozic (Tradiční české loutkové divadlo, Rodinné loutkové divadlo, Zahraniční loutky ze sbírek muzea, Luminiscenční divadlo) budou k vidění tři celoroční výstavy. První z nich nese výmluvný název *„Drak 50 let"* a připomene padesátiletou historii jednoho za našich nejznámějších profesionálních loutkových divadel, založeného v roce 1958 v Hradci Králové. Druhá výstava – *„Hana Cigánová – portrét výtvarnice"* seznámí s tvorbou slovenské mezinárodně uznávané scénografky, která spolupracovala i s řadou českých divadel a dnes mimo jiné předává své zkušenosti studentům Katedry bábkárskej tvorby VŠMU v Bratislavě. Třetí výstavou bude druhé pokračování výstavy *"Z nových přírůstků muzejních sbírek"*, na níž představíme další část sbírkových předmětů získaných od roku 2000.

Vernisáž uvedených výstav se bude konat **23. ledna 2008 v 17 hodin.** Jak bude probíhat, to ve chvíli, kdy píšu tyto řádky, ještě nevím, ale všechny zájemce srdečně zvu. (Doufám, že budeme mít větší štěstí než letos, kdy byla v den vernisáže výstav sněhová kalamita, ze zahajovatelů a účinkujících nedorazil skoro nikdo a museli jsme improvizovat, leč zvládli jsme.)

Současně s celoročními výstavami zahájíme i první z krátkodobých výstav v galerii muzea. Ponese název *"Dřevěné hračky-nehračky Václava Kubáta"* a měla by být interaktivní, takže si snad budete moci pohrát. Tato výstava potrvá do 30.března 2008. Po té ji vystřídá výstava *„Kouzelný svět loutek Františka Pešána a koláží Jiřího Pešána"*, která bude otevřená od 10. 4. do 15. 6. 2008, následovat bude od 26. 6. do 28. 9. 2008 výstava grafiky, dřevěné plastiky a reliéfu libereckého výtvarníka Václava Plechatého nazvaná *„V pohodě"* a nabídku krátkodobých výstav uzavřou *„Betlémy ze sbírky Aleny Ptáčkové"* (9. 10. - 30. 12. 2008).

Podrobnější informace o výstavách a dalších aktivitách muzea můžete najít na www.puppets.cz.
Na vaši návštěvu se těší

Alena Exnarová

***

Nabídka cestopisných přednášek spojených s promítáním diapozitivů

CESTOVATELSKÁ PROMÍTÁNÍ

Zdeněk Vrága

Cestovatel, dobrodruh a performér. Pracuje jako hostinský. Od r 1991 se zúčastnil mnoha zahraničních expedic zaměřených na vysokohorskou turistiku a poznávání nových krajů. Kromě cestování je jeho zálibou amatérské divadlo. (a pes)

BALKÁN

Cestopis Rumunský
Navštívíme pohoří Retezat - jezernaté hory, Pohoří Apuseni - Propastné hory a Trascau soutěskové hory

Cestopis Rumunský Banat
Vyprávění o životě Čechů, žijících v rumunském Banátu

Cestopis Bulharský
Navštívíme pohoří Rilu Pirin a Rodopy

Cestopis Albánie
- země orlů, bunkrů a mercedesů

EXOTICKÉ ZEMĚ

MEXIKO

Cestopis Ecuadorský
Výstup na sopku Ilinizu, na Potopaxi a Chimborazo, po ekvádorské železnici i na ostrov La Plata

Cestopis Maroko

Cestopis Jambo Keňa
Výstup na vrchol Mt. Keňa - štít Lenána a návštěva rezervací Masai-Mara, Nakuru a hory Amboseli.

Cestopis Island
Slovem i obrazem zážitky ze své cesty na sever, krajinou plnou hor, horkých pramenů, gejsírů a vodopádů

Madeira
ostrov věčného jara

VÝPRAVY DO RUSKA a zemí bývalé federace

Kavkaz
- výstup na Elbrus spolu

Kyrgízie
- cesta pod Pik Lenina

Solovecké ostrovy - Litva, Moskva, část Zlatého kola, Karélie,
Toulky nejen po severoruských kláštěrech

Kamčatka
Plavba po Jeniseji a Bajkalu, cestování transsibiřskou magistrálou

Altaj

Plato Putorana
- připolární oblast Sibiře

Kontakt:
Zdeněk Vrága, Pospíšilova tř 317, Hradec Králové
vraga.zdenek@seznam.cz
tel.: 737551617
Cenová nabídka: Cestovatelské promítání v časovém rozsahu dle dohody 500,- Kč, doprava mimo Hradec Králové 3,- Kč/km.

Muzeum loutkářských kultur v Chrudimi
Vás srdečně zve na výstavu

Kouzelný svět loutek

Výstava dětských prací
z tvůrčí výtvarné soutěže
„Cesta do pohádky začíná v loutkovém divadle“
vyhlášené ZŠ Chomutov, Akademika Heyrovského 4539

Vernisáž výstavy se koná v muzejní galerii ve středu 7.11.2007 v 17 hodin.
Úvodní slovo iniciátor projektu pan Josef Grimml.
Vystoupí soubor Paraplíčko z MŠ Na Valech. Výstava potrvá do 30.12.2007.

Bližší informace najdete na
http://www.puppets.cz/Pozvanky-plakaty/2007/skladacka-kouzelny-svet.pdf

***

dámské vokální těleso
SEX TET
Vás srdečně zve na

Koncert a křest CD

pátek 21. prosince 2007
v 19,30
v Divadle Jesličky